JOSH MALERMAN

MALORIE

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
BIRD BOX
ORBEȘTE

buzz BOOKS
LITERA

„Un thriller intens, supranatural, care te ține cu sufletul la gură... Josh Malerman evocă cu măiestrie orori apocaliptice prin intermediul eufemismului și al sugestiei, în timp ce înlesnește suspendarea neîncrederii prin caracterizările nuanțate și construcția minuțioasă a universului narativ. O continuare de excepție a bestsellerului *Bird Box. Orbește*."

Publishers Weekly

„Narațiunea lui Malerman se ridică la înălțimea suspansului și a răsturnărilor de situație din *Bird Box. Orbește*, iar când vor lăsa din mână această carte, cititorii vor fi destul de tulburați. Popularitatea romanului anterior și ubicuitatea ecranizării de la Netflix garantează că această nouă incursiune excepțională în lumea monștrilor și a nebuniei va fi la mare căutare."

Booklist

„Știți cum e atunci când începi să urmărești un nou serial pe Netflix și îți spui că «o să mă uit doar la un episod», dar zece ore mai târziu ai terminat deja de văzut un întreg sezon, pentru că povestea e atât de captivantă, de la început și până la sfârșit? Iată și echivalentul literar al experienței respective. Nu doar că am citit această carte pe nerăsuflate, dar mă bântuie și acum, îmi aprinde imaginația chiar în timp ce scriu aceste rânduri."

Jamie Ford

„Nu-mi amintesc când a trebuit ultima oară să las o carte din mână fiindcă era prea intensă. Și asta doar la jumătatea cursei. Odată ce Malerman a apăsat pedala de accelerație, să te ții bine, pentru că nu va mai încetini până la finiș. *Malorie* e un thriller fascinant, care se va juca cu nervii tăi și îți va face inima să tresară. Absolut genial."

Philip Fracassi

„Un roman strălucit, incredibil de captivant... Împinge tensiunea și teroarea până la limita suportabilității și dincolo de ea."

Daily Mail

„Această continuare este mai intensă și mai tulburătoare decât romanul inițial, cu o profunzime care crește miza."

Riley Sager

„Malerman [...] ne ține permanent în priză datorită modului super[illegible] și neîndurător în care își așterne povestea, pe care o impregnează cu un lirism a[illegible]rte."

Kirkus Reviews

JOSH MALERMAN

MALORIE

Traducere din limba engleză
LIVIU SZÖKE

LITERA
București
2020

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mona Apa-Slujenco
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALERMAN, JOSH
Malorie / Josh Malerman; trad. din lb. engleză:
Liviu Szöke. - București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6505-8

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Malorie este pentru Kristin Nelson.

ȘCOALA JANE TUCKER PENTRU NEVĂZĂTORI

Malorie stă lipită de zidul de cărămidă al unei săli de clasă. Uşa e încuiată. E singură. Luminile sunt stinse.

E legată la ochi.

Afară, pe hol, s-a instaurat violenţa.

Cunoaşte acest sunet, l-a auzit în coşmaruri, l-a auzit în ecourile unei case distruse, pline de oameni întregi la cap care se sfâşiau unul pe altul, în timp ce ea îi dădea naştere fiului ei.

Tom e acolo, chiar acum, în mijlocul acelei violenţe. Malorie nu ştie unde anume.

Inspiră. Îşi ţine răsuflarea. Expiră.

Întinde mâna spre uşă, ca să o descuie, ca să o deschidă, ca să-şi găsească fiul şi fiica, printre urlete, isterie, nebunie. Un pârâit răzbate de dincolo de uşă. Sună ca şi cum cineva s-ar izbi cu capul de peretele holului.

Se dezlipeşte de clanţă.

Când a văzut-o ultima oară pe Olympia, micuţa de şase ani citea cărţi în alfabetul Braille, la Biblioteca Tucker. Alături de ea mai erau cel puţin zece persoane, ascultând muzica clasică ce răzbătea din boxele şcolii, conectate la casetofonul din cancelarie.

Acum, Malorie ascultă glasurile acelor persoane. Trebuie să afle dacă violenţa a ajuns şi la bibliotecă.

Dacă l-a atins fiica. Dacă a ajuns până acolo, va porni să-l caute pe Tom mai întâi.

Ascultă.

Copiii ei au învățat-o multe despre ascultat de când au ajuns la Școala Jane Tucker pentru Nevăzători. Și, cu toate că Malorie nu va auzi niciodată lumea la fel ca ei, poate totuși să încerce.

Însă afară e prea mult zgomot. Haos. E imposibil să distingă un glas de altul.

Se gândește la Annette. Femeia oarbă, mult mai în vârstă decât ea, al cărei nume l-a auzit strigat cu doar câteva secunde în urmă, în timp ce Malorie, înfometată, mergea pe hol către cantină. Înainte ca Malorie să aibă timp să proceseze natura acelui țipăt, Annette însăși s-a ivit de după colț, cu halatul albastru și părul roșcat târându-se în urma ei precum al unei sirene, cu un cuțit în mână. Malorie a avut timp să zărească ochii femeii, ochii aceia lipsiți de concentrare, înainte să îi închidă pe ai ei.

Malorie a cugetat: *E oarbă... cum de-a înnebunit?*, apoi a amuțit. Annette a trecut pe lângă ea, răsuflând greoi, mișcându-se cu repeziciune, iar Malorie, auzind primele urlete guturale în adâncurile școlii, a pășit, oarbă, în cea mai apropiată sală de clasă și a încuiat ușa în urma sa.

Întinde iar mâna spre clanță.

Ultima oară când l-a văzut, Tom se afla în fosta cancelarie, având lângă genunchi piesele unei noi invenții de-ale sale. Malorie e de vină pentru acele piese. Având doar șase ani, Tom-băiatul inventează la fel cum o făcea odată Tom-bărbatul, tizul său. Adesea, Malorie simte nevoia de-a încuraja acel impuls. Simte că așa trebuie să procedeze o mamă. Sau, poate, că așa *ar fi trebuit* să procedeze o mamă, în lumea de dinainte.

Acum și aici, ea distruge mereu ce-a făcut Tom și îi reamintește băiatului că bentița e singura protecție de care vor avea nevoie cu toții.

Cu toate astea, Annette e oarbă.

Iar acum, nebună.

Malorie aude o înjurătură rostită pe neașteptate de cealaltă parte a ușii încuiate. Doi oameni se luptă pe hol. Un bărbat și o femeie. Și nu-i vine deloc greu să alăture imagini zgomotelor pe care le fac ei. Zgârieturi, unghii în carne. Degete înfipte în ochi și degete îndesate pe gâtlej și pârâit de oase și, din câte se pare, un gât frânt.

Cu mâinile goale?

Malorie nu se clintește. Un trup se izbește de ușa de lemn și alunecă pe pardoseală. Cel sau cea care a câștigat înfruntarea a rămas gâfâind afară.

Malorie ascultă. Inspiră. Își ține răsuflarea. Expiră. Știe că nu are cum să-și stăpânească panica. Vrea să audă până mai departe pe coridor, dincolo de răsuflarea aceea, să distingă țipetele celor care trăiesc acolo, s-audă clar ce spun aceștia, să afle locul exact în care se găsesc copiii ei. Își aduce aminte cum i-a adus pe lume în mansarda unei case, un loc mult mai îngust decât acesta. Își amintește țipătul ce răzbea de dedesubt: *Don a dat păturile jos!*

Aici, cine le-a dat jos?

Pe hol, răsuflarea a încetat. Însă, în depărtare, se aud pumni izbind în lemn, pumni izbind alți pumni, iar ultimele vestigii ale lucidității răsună și ele tot mai tare.

Malorie descuie ușa sălii de clasă. O deschide.

Nici o mișcare în apropiere, pe hol. Nu se năpustește nimeni spre ea. Nu scoate nimeni nici un sunet. Oricine a câștigat înfruntarea nu mai e acum acolo. Din

adâncurile clădirii izbucnesc alte urlete. Tânguieli de moarte, înăbușite, ultime cuvinte și dorințe. Lovituri de pumni, lemn spart. Se aud zbierete și bălmăjeli, uși trântite, deschise, închise. Copii țipând ascuțit. Muzica din cancelarie continuă să se audă.

Malorie pășește peste trupul din pragul ușii deschise. Pășește pe hol, rămânând lipită de perete. Sună o alarmă. Ușa de la intrarea în școală s-a deschis. O vibrație ritmică pare atât de nepotrivită pe fondul muzicii clasice, încât, într-un moment de confuzie, Malorie are senzația că și-a pierdut deja mințile.

Copiii ei sunt undeva în mijlocul acestei demențe.

Tremurând toată, încearcă să închidă ochii pentru a treia oară, în spatele pleoapelor deja închise, în spatele bentiței înfășurate strâns în jurul capului, încearcă să-și închidă mintea, refuzând să-și închipuie cum arăta tot ce se petrecea acum, aici.

Alunecă de-a lungul zidului de cărămidă. Nu îi strigă cu glas tare pe Tom sau pe Olympia, deși asta-și dorește cel mai mult. Inspiră. Își ține răsuflarea. Expiră. Cărămizile îi înțeapă umerii goi și brațele, agățându-se de materialul maioului alb pe care-l poartă. Alarma răsună din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropie de capătul acestui hol și de locul din care roșcata Annette s-a năpustit pe lângă ea cu un cuțit mare în mână. În față, oamenii urlă. Cineva e aproape de ea. Niște ghete grele înaintează stângaci pe podea, însoțite de gemetele cuiva neobișnuit cu un efort atât de mare.

Malorie rămâne nemișcată.

Respectivul trece pe lângă ea, gâfâind adânc, murmurând cuvinte nedeslușite. E nebun? Malorie nu are de unde să știe. Nu are cum să știe. Continuă să alunece lipită de perete, adunându-se iar, în mod incredibil, simțind o fărâmă de recunoștință pentru

cei doi ani în care a trăit aici. Pentru răgazul de după drumul lung. Însă recunoştinţa ei e ca o bilă de marmură căzută pe o plajă din mărgele de sticlă, e imposibil s-o găseşti din nou. Ceva îngrozitor, de care s-a temut tot timpul, a sosit în cele din urmă.

Nu vă leneviţi.

Mantra ei din trei cuvinte nu mai înseamnă nimic acum. Dovada: ea deja s-a lenevit, căci nu mai ştie nici măcar unde-i sunt copiii.

Un bubuit metalic răsună peste tot; muzica şi alarma se aud tot mai tare.

Malorie nu încearcă să-i liniştească pe copiii pe care îi aude. Nu îşi întinde mâinile în beznă, ca să îi ajute. Continuă doar să alunece, lipindu-se atât de tare de perete, încât pe cărămizi rămâne sânge.

Mişcări în faţă, venind spre ea, paşi grei, rapizi. Îşi ţine răsuflarea. Însă persoana aceasta nu trece mai departe.

– Malorie?

Cineva cu ochii deschişi. O femeie. Cine?

– Lasă-mă în pace, spune Malorie. Te rog.

Îşi aude ecoul propriului glas, din urmă cu şase ani, implorând, în mansarda în care a născut.

– Malorie, ce s-a întâmplat?

Malorie crede că femeia se numeşte Felice. Tot ce contează e dacă această femeie a înnebunit sau nu.

– Au intrat? întreabă femeia.

– Eu nu...

– *A înnebunit toată lumea!* rosteşte femeia.

Malorie nu-i răspunde. Ar putea avea o armă cu ea.

– Nu te poţi duce într-acolo, continuă femeia.

Malorie simte o mână pe braţul ei gol. Se smuceşte, lovindu-şi cu putere cotul de cărămizi.

– Care e *problema* ta? spune femeia. Crezi că am înnebunit și eu?

Malorie se îndepărtează de ea, cu brațele întinse, așteptându-se să fie rănită. Se îndreaptă către capătul holului, acolo unde știe că se află, lipită de perete, o uriașă vitrină de sticlă, o chestie în care, odinioară, s-au aflat trofee, realizări, mărturii ale unor progrese făcute de elevii școlii pentru nevăzători.

Se ciocnește de ea înainte să se poată opri.

Umărul e cel care o crapă primul, și tăieturile vin apoi, iute și calde, iar durerea e și ea puternică. Țipă din toți rărunchii, însă glasul îi este înghițit de haosul tot mai mare de pe holuri.

Nu se oprește în loc. Și tot nu le strigă numele. Atingând zidul cu degetele mânjite toate de roșu, vine tot mai aproape de vaiete, de strigăte, de metalul izbit de metal, de pumnii izbindu-se de alți pumni.

Cineva îi atinge ușor umărul, și Malorie se răsucește cu iuțeală, împinge, înghiontește în gol.

Nu e nimeni acolo. Dar se simte cuprinsă de fiori reci. Nu vrea ca cineva s-o atingă.

Cineva sau ceva.

Se gândește la Annette, oarbă, dar și nebună.

Da, o persoană o poate lua razna, așa, ca pe vremuri. Însă Malorie știe prea bine cum arată acea nebunie aparte, provocată de creaturi.

Annette n-a cedat, pur și simplu. Iar dacă femeia aceea nu poate vedea... ce s-a întâmplat de fapt?

– Mamă!

Malorie se oprește. E Olympia? Țipătul panicat, dar tot îndepărtat, al fetei căreia nu i-a dat naștere, dar pe care a crescut-o totuși ca pe-o fiică?

– Să oprească cineva muzica aia, spune Malorie, simțind nevoia să zică ceva, dorind s-audă un glas

familiar, un glas rațional, în timp ce își târăște degetele peste cărămizi, în timp ce simte avizierul unde, timp de doi ani, au fost afișate înștiințările cu privire la evenimentele școlare.

În față, un țipăt. În spate, pârâit de lemn. Cineva se repede pe lângă ea. Altcineva îl urmează.

Malorie nu țipă. Continuă doar să se miște, cu genunchi slăbiți, cu umărul arzându-i de durere, din cauza rănii proaspăt căpătate. Ciulește urechile pentru a auzi ecoul acelui glas care a strigat *mamă*, unul de-al ei, probabil, răzbind la suprafață, peste toate, înainte de-a fi iarăși înghițit de valurile furioase ce freamătă în fața ei, pe hol.

Se îndeamnă singură să înainteze, încet dar hotărât. Trebuie să fie atentă, trebuie să rămână în picioare.

Un băiat țipă în față. Un copil. Pare că și-a pierdut și el mințile.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră. Se apropie tot mai mult de zgomotul acela înnebunitor, de vacarmul stârnit de o întreagă mulțime de oameni ce și-au pierdut mințile, toți odată. Un al doilea copil, probabil. Și un al treilea.

– Au pătruns înăuntru, spune ea.

Dar nu-i nevoie să o spună. Și, de această dată, glasul ei nu-i mai aduce nici o alinare.

În dreapta zăngăne o ușă. În față, pe stânga, ceva pe rotile se zdrobește de cărămizi. Lumea înjură în gura mare. Malorie încearcă să nu-și închipuie cum o fi arătând acele scene. Expresiile de pe chipurile bărbaților și femeilor cu care a împărțit acest adăpost timp de doi ani. Cărămizile ciobite. Dezastrul. Vânătăile și sângele. Încearcă să își interzică până și amintirea văzului, de parcă dacă și-ar imagina ce se întâmplă acolo, ar putea să-și piardă mințile.

Refuză să-și imagineze o creatură. Nici măcar nu-și îngăduie să facă așa ceva.

Ceva o lovește tare peste umărul rănit. Malorie îl acoperă cu mâna. Nu vrea să fie atinsă. Crede că și Annette a fost atinsă. Își face griji, e îngrozită, că acele creaturi au început să... *atingă*.

Dar pesemne că nu a fost decât o bucată de lemn. O altă cărămidă. Un deget plutind, retezat, prin aer.

O femeie urlă. Un copil vorbește.

Vorbește?

– Mamă?

O mână într-a ei.

Nu-i ia mai mult de o secundă să recunoască acea mână ca fiind a Olympiei.

Mania se dezlănțuie tot mai tare în fața lor.

– Pe aici, spune Olympia.

Malorie nu își întreabă fiica de ce se îndreaptă către violență, în loc să se îndepărteze de ea. Știe că Tom se află, probabil, de cealaltă parte a acestei scene.

Chiar și la șase ani, Olympia e cea care deschide drumul.

Malorie țipă. Nu se poate abține. Ca și cum, în întunericul ei personal, e coborâtă iar acolo, în casă, în clipa în care Don dădea păturile jos din geam. De parcă n-ar mai fi apucat să plece pe râu, către Școala Jane Tucker pentru Nevăzători. De parcă ar cădea, pe spate, prin podeaua mansardei, în mijlocul oribilelor evenimente care se desfășurau dedesubt.

Tom-bărbatul a murit în ziua aceea. Tizul fiului ei. Totuși, Malorie n-a fost martora acelei întâmplări. A fost îndepărtată, dacă se poate spune așa, mai în siguranță în acea mansardă decât printre cei de dedesubt. Însă aici, acum, aude de aproape carnajul aflat în plină desfășurare, fără să aibă nici o podea care s-o

despartă de el; oameni obişnuiţi, care s-au transformat în altceva. Oameni civilizaţi, odată, bărbaţi şi femei care acum au cedat, blestemă, se rănesc, pe ei înşişi sau pe cei din jur.

Ceva enorm se sparge. Un geam făcut ţăndări.

Malorie nu ar auzi-o pe fiica ei dacă ar spune ceva. Acum, se află chiar în mijlocul furtunii.

Strânsoarea Olympiei se inteţeşte.

Cineva se loveşte uşor de Malorie, tibie de tibie. Apoi, iar cărămizi, lovind-o peste umărul rănit. Recunoaşte o parte dintre glasuri. Doar au petrecut doi ani aici. Cunosc oameni. Şi-au făcut prieteni.

Sau nu?

În timp ce Malorie pătrunde tot mai adânc în toiul nebuniei, aude o întrebare îndepărtată, rostită chiar cu glasul ei, în mintea ei, cerând să afle dacă a avut dreptate cu toate acele măsuri de precauţie neabătute, o referire la faptul că de multe ori a fost tachinată pentru că purta bentiţa chiar şi-n interior. O, cât de ofensaţi se simţeau cei de-aici de măsurile adoptate de ea. O, cum îi făcea pe ceilalţi să se simtă, ca şi cum ea, Malorie, s-ar fi crezut mai bună decât ei.

–Tom, spune Olympia.

Sau cel puţin aşa i se pare lui Malorie c-a auzit. Acelaşi nume cu cel al bărbatului pe care-l admira cel mai mult pe lumea asta, eternul optimist în vremuri de imposibilă deznădejde. Da, Tom-băiatul seamănă mult cu Tom-bărbatul, deşi bărbatul nu era tatăl lui. Malorie nu-l poate împiedica să-şi dorească să fi făurit bentiţe mai puternice, să fi acoperit ferestrele cu straturi peste straturi de lemne, să fi vopsit ferestre false în camera pe care au numit-o a lor timp de doi ani.

Însă îl poate împiedica să o facă.

Cineva o pocnește pe Malorie în tâmplă. Ea se răsucește imediat, încearcă să împingă acea persoană departe de ea, însă Olympia o trage și mai adânc în mijlocul tumultului.

– Olympia, spune ea.

Și atât. Nu mai poate vorbi. Întrucât acum se freacă alte trupuri, obiecte se sparg deasupra și în urma ei, înjurături furioase îi sunt strigate în ureche.

O poate interpreta ca pe o petrecere, dacă vrea, poate crede că țipele nu sunt de fapt îngrozite, ci entuziaste. Iar bubuiturile tunătoare, doar pași grei pe un ring de dans. Nici vorbă de durere, ci doar de veselie.

Așa alegea Tom-bărbatul să vadă această lume? Și dacă da... oare poate și ea s-o facă?

– Tom, zice Olympia.

De data asta, Malorie o aude clar și înțelege că au trecut deja de cealaltă parte a violențelor.

– Unde?

– Aici.

Malorie întinde mâna și simte tocul ușii deschise a unei săli de clasă. Miroase a oameni înăuntru.

– Tom? întreabă ea.

– Mamă, răspunde Tom.

Se simte bucuria din vocea lui. Își dă și ea seama că e mândru.

Se apropie de el, se lasă pe vine, pipăie ca să-i găsească ochii. Îi sunt acoperiți cu un material ce pare a fi carton, iar Malorie se gândește la Tom-bărbatul, care purta un coif din pernuțe de canapea, prinse cu bandă adezivă.

Ușurarea pe care o simte ea nu e alungată de haosul de pe holuri. Copiii îi sunt iar alături.

– Ridică-te, rostește ea, cu glas tremurător. Plecăm.

Înaintează în încăpere, găsește paturile, ia trei pături.

– Plecăm iarăși pe râu? întreabă Tom.

Dincolo, afară, nebunia nu se domolește. Ghetele tropăie de colo colo pe coridoare. Geamuri sparte. Copii țipând.

– Nu, răspunde Malorie. Apoi, ușor panicată: Nu știu. N-am nici un plan. Luați astea.

Îi întinde fiecăruia câte o pătură.

– Acoperiți-vă cu ea din cap până-n picioare.

Își aduce aminte de Annette cea oarbă, de halatul ei albastru, de părul roșcat, de cuțitul din mână.

– Acum ne pot atinge, îi avertizează.

– Mamă, zice Tom, dar Malorie întinde brațul și îl ia de mână.

Afară, zgomotul violențelor se întețește, înghițind întrebarea pe care băiatul fusese gata s-o pună.

Olympia o apucă pe Malorie de mâna cealaltă.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

– Acum, zice ea. *Acum*... plecăm.

Ies împreună din sala de clasă și ajung pe hol.

– Ușa din față, zice Malorie.

Aceeași ușă pe care au intrat cu doi ani în urmă, Malorie având trupul și mintea distruse de vâslit și de groaza neîntreruptă, pricinuită de navigarea pe râu complet oarbă.

Dublată, totodată, pe atunci, de frica de un bărbat pe nume Gary.

– Malorie?

Pe sub pătură, Malorie îi strânge pe copii de mâini. Cel care îi vorbește acum e un bărbat pe nume Jesse. Malorie îl cunoaște pe Jesse, cel care, când era întreg la minte, se îndrăgostise de ea. Acum, el nu mai pare întreg la minte.

– Malorie? Unde îi duci pe copii?

– *Mergeți*, îi îndeamnă Malorie.

Și nici ea nu se întoarce. Nu îi răspunde nici lui Jesse, care îi urmărește îndeaproape.

– Malorie, spune el mai departe. Nu puteți pleca.

Malorie încleștează pumnul, se răsucește, lansează o lovitură.

Pumnul ei ia contact cu ceea ce i se pare a fi falca lui Jesse.

Bărbatul scoate un strigăt.

Ea îi apucă pe copii de mâini.

Tom și Olympia se mișcă în sincron cu ea, un trio apropiindu-se din ce în ce mai mult de ușa de la intrare, rămasă deschisă.

– Bentița mea a funcționat, rostește Tom.

Chiar și acum, în pofida ororilor, în glasul lui se simte mândrie.

– Aici e, spune Olympia, referindu-se la ușă.

Malorie își lipește o palmă de tocul ușii. Ascultă să vadă ce face Jesse. Sau oricine altcineva.

Inspiră. Își ține răsuflarea. Expiră.

– Câte sunt acolo? întreabă ea. Câte auziți?

Copiii tac chitic. Rumoarea continuă în adâncurile școlii. Însă acum pare departe. Foarte departe. Malorie știe că Tom vrea să răspundă cât mai exact la întrebarea ei. Însă nu poate.

– Prea multe ca să poată fi numărate, răspunde băiatul.

– Olympia?

Liniște. O izbitură în urma lor. Un țipăt.

– Multe, răspunde Olympia.

– Bine. *Bine*. Nu vă dați jos păturile. Purtați-le până când vă zic eu să le scoateți. Acum ne-ating. Ați înțeles?

– Da, zice Tom.

– Da, zice și Olympia.

Malorie încearcă să închidă ochii pentru a treia oară. Încearcă să-și izoleze complet imaginația față de ceea ce stă la pândă afară.

Multe.

Încearcă să închidă ochii pentru a patra oară, pentru a cincea, a șasea. Vrea să spună ceva despre cât de nedrept este ce se întâmplă. Vrea să-i spună cuiva ce vârstă are. Cuiva crescut înainte de venirea creaturilor. Că nu ar trebui ca o mamă și copiii ei să fie nevoiți să părăsească atât de brusc un loc pe care-l numeau „casă" și să pătrundă într-o lume unde amenințările sunt mai rele decât cele pe care le lasă în urmă.

Îi strânge pe copii de mână și face primul pas dincolo de Școala Jane Tucker pentru Nevăzători.

Aceasta este lumea nouă. Așa stau lucrurile acum și-așa au stat de mulți ani încoace.

De la isterie la necunoscut.

Cei trei, orbi și acoperiți cu pături, o pornesc la drum.

Singuri.

Iar.

ZECE ANI MAI TÂRZIU

1

Tom scoate apă din fântână. Lucru pe care l-a făcut o dată la două zile în cea mai mare parte a ultimilor zece ani, un deceniu întreg de când Tabăra Yadin a ajuns să fie căminul lor. Olympia crede că tabăra a fost odată un avanpost în epoca Vestului Sălbatic. Ea a citit aproape toate cărțile din biblioteca taberei (peste o mie), inclusiv cărți despre istoria statului Michigan. Și crede că această clădire principală a servit pe post de crâșmă. Baraca Unu a fost închisoarea. Tom nu știe dacă ea are dreptate, deși nu vede nici un motiv pentru care să nu o creadă. Când au sosit creaturile, era o tabără de vară pentru copii evrei, măcar de asta sunt cu toții siguri. Acum, e casa lor.

– Mână peste mână, spune el, prinzând funia care face legătura dintre Baraca Trei și ghizdul de piatră al fântânii.

O spune pentru că, în pofida funiilor care leagă toate construcțiile între ele (și chiar și Baraca Zece de pontonul în formă de H de pe lac), el tot încearcă să găsească o metodă mai potrivită de a se deplasa dintr-o parte în alta.

Tom nu poate să sufere bentițele. Uneori, când e lenea cea mai mare, nici nu se deranjează să folosească vreuna. Își ține ochii închiși. Dar regulile nesfârșite

instituite de mama sa îi rămân adânc înrădăcinate în minte.

Nu e suficient doar să-nchizi ochii. Ai putea fi luat prin surprindere și să-i deschizi. Sau ți i-ar putea deschide cineva.

Firește. Da. Teoretic, Malorie are dreptate. Teoretic, ea are mereu dreptate. Dar cine vrea să-și trăiască viața în teorie? Tom are șaisprezece ani. S-a născut în această lume. Și, până acum, nimic n-a încercat să-i deschidă ochii.

– Mână peste mână.

Aproape a ajuns. Malorie insistă ca el să verifice apa înainte de-a o aduce înăuntru. I-a spus de multe ori povestea a doi bărbați pe nume Felix și Jules. Cum tizul său, Tom-bărbatul, a testat apa pe care cei doi au adus-o în casă, apa despre care își făceau cu toții griji că ar fi fost contaminată de vreo creatură. Lui Tom cel tânăr îi place acea parte a poveștii. Înțelege perfect partea cu testarea apei. Ba chiar îl atrage ideea de-a *obține informații noi* despre creaturi. Orice detaliu *în plus față de ce au ei acum* ar fi bine-venit. Dar nu *își face câtuși de puțin* griji că ar putea înota ceva în *apa pe care o beau*. De asta se ocupă filtrul inventat *chiar de el*.

Și-n plus, în ciuda tendinței generale a lui Malorie, nici măcar ea nu ar crede că până și apa ar putea s-o ia razna.

– *Aici!* spune el.

Întinde mâinile și atinge ghizdul, înainte de-a se izbi de el. A străbătut de-atâtea ori acest drum, că ar putea să-l străbată și-n fugă, și tot s-ar opri în fața cercului de piatră.

Se apleacă peste margine și țipă în tunelul întunecat:

– Ieși afară de-acolo!

Surâde. Glasul îl reverberează – sunetul e bogat – și lui Tom îi place să-și închipuie că și acolo, jos, e cineva care-l strigă la rândul său. Căci oricât de norocoși ar fi fost să dea peste o tabără de vară abandonată, cu numeroase clădiri și dependințe, traiul acolo e destul de singuratic.

– Tom e cel mai bun! răcnește el, doar ca să audă ecoul.

Nu mișcă nimic în apa de dedesubt, iar Tom începe să tragă în sus găleata. E o manivelă normală, din oțel, pe care nu o dată a reparat-o. O unge în mod regulat, firește, dat fiind că tabăra le-a oferit tot ce aveau nevoie; o pivniță cu provizii în clădirea principală, care a făcut-o pe Malorie să izbucnească în plâns cu zece ani în urmă.

– O țeavă care să ne aducă apă direct în casă, spune Tom, învârtind de manivelă. Am putea s-o punem exact unde se află acum funia. Trece prin filtrul deja montat. N-ar trebui decât să tragem de o manetă, și cu asta, basta! Apa curată vine direct la noi. N-ar mai fi nevoie să ținem cu toții de funie. N-ar mai trebui să ieșim deloc din casă.

Nu că drumul ar fi cine știe ce dificil. Și orice scuză de-a ieși afară e bună. Însă Tom vrea să îmbunătățească lucrurile.

Doar asta are în minte.

Odată găleata ajunsă sus, o scoate din cârligul ei și o cară înapoi la Baraca Trei, cea mai mare dintre toate, cea în care el, Olympia și Malorie au dormit în toți acești ani. Regulile mamei nu le-ar îngădui lui Tom și Olympiei să doarmă altundeva, în ciuda nevoilor lor tot mai stringente, regulă pe care Tom a urmat-o până acum.

Petreceți toată ziua în altă baracă, dacă aveți nevoie. Dar dormim împreună.

Totuși. A trecut un deceniu.

Tom clatină din cap și încearcă să-și alunge ideea cu un surâs. Ce altceva ar mai fi de făcut? Olympia i-a povestit, în particular, despre diferențele dintre generații pomenite în cărțile ei. Ea spune că e ceva obișnuit ca adolescenții să simtă că părinții lor sunt „de pe altă planetă". Tom e total de acord cu scriitorii în această privință. Malorie se poartă ca și cum fiecare clipă a fiecărei zile ar putea fi una în care să o ia cu toții razna. Iar Tom și Olympia au dezbătut și ei adesea, cu glas tare, în felul lor, dacă o viață merită trăită atunci când singurul tău țel e să rămâi în viață.

– Bine, mamă, spune Tom, zâmbind.

Îi e mai ușor să surâdă gândindu-se la aceste lucruri, decât să nu o facă. În puținele ocazii când persoane străine au trecut pe lângă tabăra lor, pe lângă casa lor, Tom a izbutit să priceapă că Malorie e mult mai strictă decât majoritatea oamenilor. A simțit-o în glasurile celorlalți. A constatat-o în mod regulat și la școala pentru nevăzători. De multe ori, era jenant să se afle sub papucul ei în public. Oamenii se uitau adesea la ea ca și cum ar fi fost... care era cuvântul folosit de Olympia?

Abuzivă.

Da. Ăsta era. Nu contează dacă Olympia o consideră sau nu abuzivă pe Malorie. Tom crede că e.

Dar ce poate să facă? Își poate lăsa bentița în casă. Își poate face notițe și visa să inventeze moduri de-a riposta împotriva creaturilor. Poate refuza să poarte mâneci lungi și glugă chiar și-n cele mai călduroase zile ale anului. Cum e azi.

Ajuns la ușa din spate a barăcii, aude mișcare de partea cealaltă a ei. Nu e Olympia, e Malorie. Asta înseamnă că nu poate să deschidă pur și simplu ușa și să lase înăuntru găleata cu apă. Până la urmă trebuie să-și pună gluga.

– Căcat, zice Tom.

Atâtea mici altercații, atâtea ciudățenii de-ale mamei sale, care se tot opune modului în care el vrea să trăiască și să se comporte.

Lasă găleata în iarbă și își ia hanoracul cu mâneci lungi și glugă din cuiul de afară. Își vâră brațele în mâneci, dar nu se deranjează și cu gluga. Malorie nu-i va verifica decât un braț.

Cu găleata iar în mână, bate în ușă de cinci ori.

– Tom? strigă Malorie.

Cine altcineva ar putea fi?

– Dap. Găleata numărul unu.

Va mai aduce încă patru găleți pe ziua de azi. Același număr ca de fiecare dată.

– Ai ochii închiși?

– Mamă, am bentița.

Ușa se deschide.

Tom îi dă găleata peste prag. Malorie o ia. Dar fără să uite să-i atingă și brațul în timpul manevrei.

– Bun băiat, spune ea.

Tom surâde. Malorie îi dă a doua găleată și închide ușa. Tom își dă hanoracul jos și îl așază la loc în cui.

E ușor să-ți păcălești mama când ea nu are voie să se uite la tine.

– Mână peste mână, repetă el.

Deși acum nu face decât să meargă de-a lungul funiei, cu găleata într-o mână. Malorie i-a zis de multe ori cum procedau în casa din Shillingham, casa în care s-a născut Tom. Își legau funia în jurul taliei și aduceau

apa câte doi. Olympia spune că Malorie aduce vorba despre casă mai des decât își închipuie. Dar știu amândoi că vorbește despre asta doar până la un punct. Apoi, nimic. De parcă finalul poveștii ar fi prea sumbru, iar repetarea lui ar putea să atragă din nou nefericirea asupra lor.

Ajuns iar la fântână, cu brațul gol mai jos de mânecile scurte, Tom prinde în cârlig a doua găleată și rotește de manivelă. Metalul zăngăne pe piatră ca de fiecare dată, însă, în pofida cacofoniei de sunete dinăuntrul fântânii, Tom aude un pas venind prin iarbă, în stânga lui. Și mai aude un alt zgomot, ce pare a fi produs de roți.

O roabă împinsă pe lângă fântână.

Nu mai învârte de manivelă. Găleata mai are nevoie de câteva secunde să-și înceteze mișcarea.

E cineva acolo. Îl poate auzi răsuflând.

Se gândește la hanoracul rămas în cui.

Alt pas. Un pantof. Iarba uscată se culcă altfel la pământ sub piciorul gol decât sub apăsarea tălpii solide a unui pantof.

Așadar, un om.

Nu întreabă cine e. Nu se clintește din loc.

Un al treilea pas, și Tom se întreabă dacă persoana respectivă știe că e și el aici. N-ar fi trebuit să-l audă și ea?

– Salut?

E glasul unui bărbat. Tom aude hârtie foșnind, ca atunci când Olympia dă paginile în timp ce citește o carte. Oare bărbatul are cărți la el?

Tom e speriat. Dar e și intrigat, totodată.

Un musafir.

Cu toate astea, nu răspunde. O parte din regulile lui Malorie capătă sens acum.

Tom se îndepărtează de fântână. Ar putea să o rupă la fugă către casă. N-ar fi chiar greu, și ar ști și când să se oprească.

În întunericul său personal, el are în permanență urechile ciulite.

– Aș vrea să stau de vorbă cu tine, spune bărbatul.

Tom mai face un pas. Atinge funia cu vârfurile degetelor. Se răsucește cu fața către casă.

Aude cum scârțâie roata aceea mică. Își imaginează că sunt arme în roabă.

Apoi se mișcă iute, mai iute decât obișnuia să străbată distanța dintre casă și fântână.

– Hei, spune bărbatul.

Dar Tom a ajuns deja la ușa din spate și a ciocănit de cinci ori, înainte ca bărbatul să mai poată rosti și alt cuvânt.

– Tom?

– Da. Grăbește-te.

– Ești...

– Mamă. *Grăbește-te.*

Malorie deschide ușa din spate și Tom aproape că o dărâmă când se repede înăuntru.

– Ce se petrece? întreabă Olympia.

– Mamă..., începe Tom.

Însă acum se-aude o bătaie la ușa din față.

Ușa e subțire și veche. Malorie s-a arătat deja îngrijorată de acest aspect; nu e de ajuns să oprească pe nimeni, și nimic, să intre înăuntru.

– E un bărbat, o informează Tom.

Dar Malorie l-a bătut deja pe umăr. Și știe și el ce înseamnă asta. Știe că și Olympia a primit aceeași bătaie ușoară.

Tom nu mai spune nimic.

– Salutare, zice bărbatul aflat de partea cealaltă a ușii. Am venit cu recensământul.

Malorie nu-i răspunde. Tom se gândește la foșnetul hârtiilor, pe care l-a auzit mai devreme. O roabă plină?

– Știți ce înseamnă un recensământ?

Malorie nu-i răspunde. Tom consideră că ar putea fi nevoit să facă totuși ceva. Dacă bărbatul va încerca să doboare ușa, va trebui să acționeze într-un fel.

– Nu vreau să vă sperii, continuă bărbatul. Aș putea reveni altă dată. Însă e greu de zis când se va mai întâmpla.

Malorie nu răspunde. Tom știe că nici nu o va face.

Vrea să o întrebe pe Olympia ce înseamnă un recensământ.

– Vreau numai să stau de vorbă cu voi. Oricâți ați fi înăuntru. Ar putea salva vieți.

Malorie nu răspunde.

– *Ce vrea?* șoptește Tom.

Malorie îl prinde de încheietură, ca să-l facă să tacă.

– Deci, ce fac eu, continuă bărbatul, e să umblu de colo colo și să adun povești. Adun informații. Cunosc câte ceva despre încercările eșuate de a privi creaturile. Am auzit povești de succes ale unor oameni care au reușit să ducă un trai mai bun. Știați că acum există și un tren care merge?

Malorie nu răspunde. Brusc, Tom își dorește să zică el ceva.

– Chiar aici, în Michigan... un tren. Și știați că acum există mai multe creaturi decât înainte? Se estimează că și-au triplat numărul de când au venit. N-ați observat o activitate mai intensă pe lângă casa voastră?

Malorie nu răspunde. Însă Tom chiar vrea s-o facă. Ce spune bărbatul ăsta îi stârnește cu adevărat

curiozitatea. De ce să nu facă schimb de informații? De ce să nu învețe? Pentru o viață mai bună, da, de ce nu?

– Există dovezi că una ar fi fost capturată, spune bărbatul. Cu siguranță oamenii au tot încercat.

Iar acum Tom știe de ce Malorie n-a zis nimic.

După standardele ei, bărbatul acesta nu e o prezență sigură. Simpla sugestie că cineva a capturat o creatură trebuie s-o fi făcut să încremenească. Dacă nu încremenise deja până atunci.

– Am liste, continuă bărbatul. Tipare. O mulțime de informații care vă pot fi de folos. Iar poveștile voastre, în schimb, i-ar putea ajuta pe alții. Vă rog. Haideți să stăm de vorbă.

Malorie nu răspunde.

Dar Tom o face.

– Ai toate informațiile scrise pe ceva?

Malorie îl strânge cu putere de încheietura mâinii.

– Da. Le am, zice, iar glasul îi trădează ușurarea. Am istorisirile cu mine. Chiar aici.

Malorie îl strânge atât de tare de încheietură, încât el trebuie să o prindă de mână ca să o facă să înceteze.

– Le poți lăsa pe veranda din față?

Olympia e cea care vorbește acum. Lui Tom îi vine s-o sărute.

Însă bărbatul rămâne tăcut o vreme. Apoi:

–Nu e tocmai un troc cinstit. Eu v-aș lăsa tot ce știu, fără să primesc nimic în schimb.

Până la urmă, vorbește și Malorie:

– Adaugă-ne și pe noi pe lista celor care te-au refuzat.

Tom aude un oftat prin lemn.

– Sunteți absolut siguri? întreabă bărbatul. N-am întâlnit prea des un grup. După cum vă puteți închipui, demersul meu nu e chiar cel mai fructuos, nici cel mai sigur. Sunteți siguri că nu vreți să mă primiți

măcar pentru o oră? Sau două? Îmi spuneți măcar numele voastre?

– Lasă-ne în pace.

– Bine, cedează el. Sper că vă dați și voi seama că nu sunt decât un om care încearcă să ajute, da? Nu fac decât să le ofer tuturor o mai bună înțelegere a situației în care am ajuns.

Apoi, când cei dinăuntru tot nu zic nimic:

– Bine. Îmi cer scuze dacă v-am speriat. Îmi dau seama că am făcut-o.

Tom ciulește urechea la ușă. Îl aude pe bărbat părăsind veranda, apoi pași coborând treptele casei, foșnete în iarba uscată de dincolo de ea, roaba împinsă mai departe. În clipa în care Tom însuși a ajuns la ușă, cu urechea lipită de lemn, poate distinge pașii bărbatului pierzându-se în depărtare pe poteca din fața taberei.

Se întoarce spre Malorie și Olympia. Dar înainte să apuce să deschidă gura, Malorie i-o ia înainte:

– V-am spus să nu ziceți nimic, spune ea. Data viitoare, *să vă abțineți*.

– A plecat, intervine Olympia.

Dar Tom știe deja ce vrea să zică Malorie înainte ca ea să rostească acele cuvinte.

– Nu, până nu cercetăm noi înșine tabăra, n-a plecat.

– Mamă, zice Tom. Nu e Gary!

Malorie nu întârzie cu răspunsul.

– Nici un cuvânt în plus. Și poartă gluga aia, Tom, pentru numele lui Dumnezeu.

Tom rămâne lângă ușa din față până când Malorie e gata să iasă afară, ca să poată verifica fiecare baracă din tabără. Bărbatul se poate să fi rămas acolo, ar zice Malorie. Ar putea face un popas chiar în pădure, ar zice ea. Cine știe de cât timp ne ține sub supraveghere,

ar zice ea. Şi numele lui *Gary* va fi iar rostit. Aşa cum se întâmplă ori de câte ori apare o problemă.

Dar Tom nu ascultă la ce spune sau nu spune Malorie. Ciuleşte urechea să audă fâşâitul slab ce răzbate de cealaltă parte a uşii din faţă. Pe când ceea ce pare a fi o briză plăcută face să foşnească hârtiile care au rămas acolo, pe verandă.

Hârtiile pe care bărbatul le-a lăsat totuşi în urmă.

2

Olympia stă pe pat; citește cu voce tare. Indiferent cine ar fi fost autorul acelor notițe, scrisul e dezordonat. Motivul, crede Olympia, e că s-au făcut multe exemplare și cine știe de cât timp lucra persoana respectivă la asta atunci când a ajuns la exemplarul cu pricina. Teancul e enorm. Mai mare decât orice altă carte din biblioteca taberei. Încearcă să stabilească un ritm al lecturii, să încetinească, dar recunoaște în propria-i voce impaciența atribuită multor personaje din cărți. Autorii foloseau expresii precum *cu răsuflarea tăiată* sau *arzând de nerăbdare* pentru a descrie ce simte ea acum. În parte, trebuie să fie vorba despre entuziasmul de-a păstra un secret. Malorie nu știe că bărbatul le-a lăsat manuscrisul. Și, în mod cert, nu știe că Olympia i-l citește chiar în clipa de față fratelui ei.

– Continuă, o îndeamnă Tom.

Tom poate citi și singur, firește, dar îi e lene. Și nici nu poate sta prea mult într-un loc. Tom, Olympia o știe prea bine, are nevoie să se deplaseze. Are nevoie să fie în mișcare. Are nevoie *să facă* ceva.

– *Un bărbat din Texas a încercat să se uite la una dintre ele pe sub apă,* citește Olympia. *Șaptesprezece oameni au fost martori. Grupul credea că o creatură înota în lacul din spatele locului în care-și stabiliseră tabăra. Bărbatul s-a*

oferit să se scufunde în apă, ca să arunce o privire. A înnebunit acolo, în adâncuri, și n-a mai ieșit la suprafață.

– L-a ținut cineva dedesubt, spune Tom. Nimeni n-ar putea... să rămână sub apă până moare. Nu și dacă poate ieși. E imposibil.

Olympia încuviințează din cap. Dar ea nu e la fel de sigură. Poveștile pe care li le-a spus Malorie, împreună cu amintirea întregii școli pentru nevăzători înnebunind dintr-odată, înseamnă că orice e posibil.

– Dar ce e nebunia, întreabă Olympia, dacă nu ceva ce iese din sfera normalului?

– Bine, zice Tom, umblând de colo colo, dar aici e altceva. Corpul ar prelua controlul. Corect? Chiar dacă vrei să te îneci stând pe fundul unui lac... corpul va începe să înoate spre suprafață.

– Nu știu.

– Nici eu. Dar mie mi se pare că e ceva putred la mijloc.

– Asculți?

Băiatul se uită la ea cu un aer grav.

– Firește că ascult. Întotdeauna.

Ascultă ca s-o audă pe Malorie. Nici unul nu vrea să fie prins făcând asta.

– *O femeie din Wisconsin a încercat să se uite la una dintre ele cu niște ochelari speciali pentru eclipsă*, citește Olympia.

Tom ascultă mult mai atent acum.

– *După îndelungi discuții cu prietenii ei, care încercau să o convingă să se răzgândească, a încercat când era singură, în zorii unei zile senine de primăvară. A înnebunit imediat.*

– Bine, zice Tom, dar de unde știm că s-a uitat doar prin ochelari?

– Cred că se înțelege de la sine.

Tom râde.

– Păi, n-ai învățat nimic de la mama. Nu e de ajuns „să se înțeleagă de la sine".

Când aude de Malorie, Olympia întreabă:

– Asculți?

– Olympia. Continuă.

Fata citește în gând câteva rânduri scrise de mână.

– Asta e interesant, spune ea. *Bolnavii dintr-un complex din Ohio, știind că nu mai aveau mult de trăit, s-au oferit voluntari pentru a testa diferite teorii despre cum am putea să ne uităm la creaturi.*

– Uau, face Tom. Ăsta da curaj.

– Categoric. *Un bărbat a înnebunit urmărind o casetă video cu lumea de afară.*

– La fel ca în povestea mamei.

– Dap. *Un bărbat a înnebunit uitându-se la poze cu lumea de afară. Altul a înnebunit uitându-se la negative.* Ce sunt negativele?

– Nu știu, răspunde Tom.

– *O femeie bolnavă în stadiul terminal a înnebunit când a ieșit în lumea de afară cu două prisme, foste prespapier-uri, ținute la ochi.*

Olympia se cutremură. Poveștile acestea din Ohio descriu un grup trist de oameni bolnavi în pijamale de spital, umblând aiurea pe străzile pustii, dispuși să moară ca să obțină răspunsuri.

– Dispuși să moară pentru progres, spune Tom. Bolnavi în stadiul terminal sau nu, oricum e un act nobil.

Olympia e de acord cu el.

– Sunt cincizeci de pagini pline cu descrieri asemănătoare.

– Și vreau s-o aud pe fiecare în parte.

– Ești cumva...

Dar înainte ca ea să poată termina întrebarea, Tom aţinteşte un deget spre ea.

– Continuă.

– *O femeie a mers pe străzile din Branson, Missouri, purtând ochelari de cai, testând ideea că vederea periferică e, de fapt, cea care provoacă nebunia.*

– Asta n-are cum să se sfârşească bine.

– Neah. A luat-o razna şi a dat buzna într-un teatru. A omorât o familie care se ascundea acolo.

Un băţ trosneşte afară, şi ambii tineri închid ochii. Nu zic nimic; abia respiră. Ascultă amândoi cu cea mai mare băgare de seamă.

Olympia crede că ştie ce-i acolo, dar Tom o spune primul:

– E o căprioară.

Deschid amândoi ochii.

– Întreagă la minte, completează Olympia.

Tom ridică din umeri.

– Ar trebui ca mai întâi să ştiu sigur cum se comportă o căprioară întreagă la minte.

– Ar putea fi un elan. Sau un leu.

Tom dă s-o contrazică, însă Olympia zâmbeşte în timp ce el rămâne cu gura căscată. Fata continuă să răsfoiască paginile.

– Locuri, zice ea. Oraşe care sunt...

Dar deodată amuţeşte.

– Oraşe care sunt cum? întreabă Tom.

În timp ce Olympia dă pagina, el traversează iute baraca şi se aşază pe pat lângă ea.

– Nu sări peste nimic, spune el. Continuă.

Olympia îi arată.

– Oraşele sunt aranjate după cât de „moderne" sunt.

– Moderne? întreabă Tom.

– Cred că ce vor să spună e... cât de deschise sunt la nou.

Fata vede cum o luminiță se aprinde în ochii fratelui său și se simte aproape rea că i-a arătat. Brusc, își dorește ca bărbatul să nici nu fi venit la ușa lor.

– Sunt cumva acele locuri în care lumea a încercat să captureze una? zice Tom, care a devenit iar entuziast.

Olympia încearcă să ferească paginile de el, dar ce-ar obține? Așa că i le dă.

– Sfinte Sisoe, exclamă Tom. Fii atentă. *Un cuplu din nordul statului Illinois a pretins că a prins o creatură în șopronul lor. M-au dus la șopron și mi-au cerut să-mi lipesc urechea de ușă. Am auzit mișcări înăuntru. Apoi am auzit țipete. M-am prefăcut impresionat și până la urmă le-am mulțumit celor doi și mi-am luat la revedere de la ei. Dar mai târziu, noaptea, m-am întors și l-am eliberat de-acolo pe fiul lor de doisprezece ani.*

– Dumnezeule, zice Olympia. Oribil!

– Oribil! Și, fii atentă: *Un bărbat din Pittsburgh pretindea că a îngropat trei creaturi la el în curte. Mi-a arătat locul în care pământul era moale. Când l-am întrebat dacă le pot dezgropa, m-a amenințat cu o pușcă, zicându-mi că dacă spun cuiva ce i-a făcut familiei sale, mă împușcă. Aceasta nu-i o sarcină ușoară pentru mine.*

– Dumnezeule, spune Olympia. Și absolut nici o dovadă că cineva ar fi prins vreodată o creatură.

Tom vede numele unui oraș, *Indian River*, și al unei persoane, *Athena Hantz*, însă nu poate ignora cu totul ultima remarcă a Olympiei.

– Nu. Dar asta nu înseamnă nimic. *Cineva* trebuie să fi prins vreuna, Olympia. Trebuie să ții minte asta: există *atât de mulți* oameni pe lume. Și noi trăim într-o mică tabără, într-un colțișor al statului Michigan. Știi ce înseamnă asta?

Când tace astfel, Olympia îi surprinde privirea îndepărtată, de parcă el ar fi plecat deja spre alte locuri.

– Cineva a făcut-o. Și vreau să știu cine.

– Tom. Termină. Nu fi prost.

Dar Olympia înțelege. O astfel de listă e tot ce și-a dorit Tom vreodată. Locuri în care oamenii gândesc la fel ca el. Locuri aflate departe de tabăra abandonată unde se adăpostește o mamă care a stabilit la fel de multe reguli ca bentițele pe care le are în dotare.

– Ai un atlas? o întreabă.

– În bibliotecă. Desigur. De ce? Te gândești să pleci într-un loc mai progresist?

Tom râde, dar ea îi ghicește frustrarea.

Fata ia foile înapoi.

– Liste, continuă ea, bucuroasă că poate trece mai departe.

Tom, o știe prea bine, va tot citi aceste pagini în lunile următoare. Poate și-n anii următori.

– Atâtea liste. Străzi. Ocurențe. Temperaturi. Nume.

– Nume?

– Aș crede că ai fi mai interesat de realizări în sine, decât de oamenii implicați.

Tom o înghiontește ușor cu cotul.

– Dă-mi să văd numele.

Ea i le arată. Tom mijește ochii. Olympia cunoaște prea bine acea expresie. În mintea lui, Tom face niște conexiuni.

– Supraviețuitori, spune el.

– De unde știi?

– Uite.

Îi arată o legendă din josul primei pagini cu nume. Simboluri, alături de cuvinte precum *văzută* și *zărită*, și *se zvonește* și...

– În viață... completează Olympia. O, uau!

Stau amândoi, ceva mai drepți, pe pat.

– Verifică dacă suntem și noi acolo, o îndeamnă Tom. Mergi la Michigan.

Olympia scutură din cap.

– Nu vom fi. *Am fi fost* dacă mama l-ar fi lăsat înăuntru.

– A. Da, corect.

Însă Olympia verifică totuși. Sunt zeci de pagini pentru statul Michigan, la fel ca pentru majoritatea statelor din Midwest.

– Sunt o mulțime de oameni, spune Tom. Vezi? Cineva a prins una.

– Păi, dacă iei în considerare populația din urmă cu șaptesprezece ani, nu înseamnă cine știe ce. Ți-aduci aminte când mama ne-a povestit despre cartea de telefon? Și de toate convorbirile telefonice pe care le aveau?

– Mda.

Tom a priceput ideea.

– Iar cartea era valabilă doar pentru zona din imediata lor apropiere.

– Exact.

Continuă să studieze amândoi numele. Unele sunt abia lizibile. Altele sar în ochi.

– Am o idee, zice Tom.

Sare din patul Olympiei și se apropie de comoda de lângă al lui. Din sertarul de sus scoate un creion.

– Hai să punem totuși și numele noastre acolo, spune el.

Olympia răsuflă ușurată. Își făcuse griji că o listă cu orașele moderne îl va face pe fratele ei să se adâncească în săptămâni întregi de cugetări lăuntrice. N-ar fi prima oară când Tom pică în muțenie. Se întâmplă mai cu seamă când începe să se gândească la lumea din afara taberei. În pofida faptului că Malorie îl numește

„optimistul ei", Tom are puseuri lungi de vizibilă consternare. Olympia a citit tot ce se putea despre personaje care rămân tăcute când sunt serioase. Dar, totodată, a citit și despre alte sute care s-au schimbat până la finalul poveștii. La fel cum s-a întâmplat și cu cei din jurul lor.

Tom a ajuns iar lângă ea. Îi ia manuscrisul din mâini și dă iute la ultima pagină cu nume din Michigan.

Scrie *Tabăra Yadin* aproape de josul paginii, unde a rămas loc. Își scrie propriul nume. Apoi îi dă Olympiei creionul.

Îi surâde și ei ideea. Zâmbește în timp ce citește lista aparent nesfârșită. Însă zâmbetul îi pălește brusc atunci când îi sar în ochi două nume, care îi sunt familiare, deși rareori Malorie se referă la acele persoane după numele lor adevărate.

– Care-i problema? întreabă Tom.

Olympia a dat deja la pagina de dinainte, verificând numele orașului în care se află cei doi oameni pe care i-a găsit.

– Olympia, ce se petrece? Pari speriată.

Nici măcar nu își dă seama că acum îl privește pe Tom drept în ochi; tot ce vede ea acum sunt două nume mâzgălite acolo și denumirea *St. Ignace* precum un steag, fluturând slab într-o lume decimată de creaturi care te fac să îți pierzi mințile când le vezi.

– Olympia, ți-e bine?

– Trebuie să mergem la mama, Tom.

– Verifică tabăra acum. În plus, nici nu vreau ca ea să afle despre această...

– *Trebuie să mergem la mama acum.*

3

Malorie se gândește la Gary.

Are sens. Un bărbat ajunge la tabără. Bate la ușă. Le vorbește de partea cealaltă a ușii. Numai intenții bune, desigur. Până îl lași înăuntru, desigur. Apoi se împrietenește cu ceilalți, se bagă pe sub pielea tuturor până când propriii copii se întorc împotriva ta și, uite așa, l-ai primit în viața ta pe un nebun din lumea de dinainte.

Nu-i vine greu să și-l imagineze pe Tom apropiindu-se de un tip precum Gary. Un tip care pretinde că ar cunoaște adevărurile acestei noi lumi. Nici pe Olympia nu îi vine greu să și-o imagineze fermecată de poveștile despre călătoriile întreprinse prin toată țara de acest străin, care și-a tot luat notițe despre tot ce-a aflat pe unde a fost.

– Scotociți tabăra, le spune ea.

Tom și Olympia au asigurat-o că bărbatul a plecat, și într-adevăr, nici că poate exista un sistem de alarmă mai bun decât urechile lor. Cu toate astea, Malorie tot vrea să arunce și ea o privire. Individul ăsta a apărut într-adevăr din senin sau a stat ascuns săptămâni întregi într-una dintre celelalte barăci? Tom era afară când a venit el. Nu cumva înseamnă și asta ceva? Erau toți trei împreună când le-a bătut la ușă. Nici asta nu înseamnă nimic?

Malorie se apropie cu pași iuți de Baraca Opt. Deschide ușa. Poartă mănuși, iar brațele și gâtul îi sunt acoperite de hanorac. Are pantaloni de trening și șosete groase.

Se gândește la Annette. Femeia oarbă care a înnebunit. Din pricina creaturilor.

Cum anume?

Înainte de-a intra în baracă, adulmecă aerul. Dacă vreun simț i-a devenit mai ascuțit odată cu trecerea anilor, acela e mirosul. Își poate da seama când se apropie o furtună, sau când pădurea e aproape. Își poate da seama când a murit vreo vietate pe afară sau dacă un om și-a făcut sălaș pe undeva.

În pragul Barăcii Opt, nu simte nimic altceva în afară de izul de lemn umed și paturi suprapuse, fără saltele. Chiar și-așa, ține cuțitul ridicat atunci când intră.

Tabăra Yadin i-a oferit multe. Foarte multe. Când au sosit aici, au găsit suficiente conserve cât să le ajungă luni întregi. Și semințe, ca să poată încropi o grădină. Unelte și jucării. Adăpost și un pian. O bărcuță cu pânze, ca să navigheze pe micul lac din apropiere. Cărări pe care să meargă, să se mențină în formă. Malorie a știut că vor zăbovi o vreme acolo. Însă cei zece ani au trecut foarte repede.

Tom și Olympia au ajuns deja de ceva vreme la vârsta adolescenței.

Se folosește de un băț gros ca să verifice spațiile dintre paturile suprapuse și ca să măture pe sub ele. Nu de puține ori a fost luată prin surprindere de câte un animal care și-a făcut culcuș în vreuna din barăcile lor. Dar, în această lume nouă, de animale a ajuns să se teamă cel mai puțin. De-a lungul numeroaselor întâlniri cu ele, a descoperit că, dacă ești furios, le pui pe fugă. Chiar și pe cele care au înnebunit (asta în cazul în

care se poate ști vreodată sigur dacă un animal e sau nu în toate mințile). Insectele sunt ceva mai misterioase. Malorie nu știe dacă și păianjenii pot înnebuni. Dar a găsit pânze, aici, în tabără, construite după tipare tulburătoare, ce sugerau că ceva fusese văzut, că ceva se aflase pe aproape.

Firește, creaturile au străbătut de multe ori aleile din tabără. Tom și Olympia le-au indicat prezența, din interiorul Barăcii Trei.

– Dacă e cineva aici, o să fie înjunghiat, spune Malorie.

Rostește aceste cuvinte ca să-și audă propria voce. Înțelege că dacă bărbatul care a pretins că a venit cu recensământul chiar s-ar afla în această încăpere, dacă ar sta, să zicem, ghemuit pe unul dintre paturile pe sub care împunge ea cu bățul ăsta, el ar putea cu mare ușurință s-o omoare. Însă copiii au zis că a plecat. Și măcar asta trebuie să o creadă și ea.

Baraca Opt e goală, așa că iese afară și prinde funia care duce la Baraca Nouă. Afară e cald, e cea mai călduroasă zi de care-și aduce aminte, dar nu-și scoate hanoracul.

Se gândește la Annette.

Copiii nu cred că poți înnebuni prin atingere. Însă nu copiii fac regulile pe aici.

Malorie o vede și acum pe femeia roșcată cotind pe coridorul cu ziduri din cărămidă. Capotul albastru, precum aripile albastre ale unei păsări, gura lui Annette, schimonosită așa cum doar nebunia o poate face. Malorie vede încă în fața ochilor cuțitul din mâna femeii.

Iar acum, cu propriul cuțit, atinge ușa Barăcii Nouă. Se folosește de vârful acestuia ca să o deschidă.

Adulmecă aerul din prag.

Totul, acum, e pe bază de simțuri, din câte se pare. Văz, miros, pipăit. Creaturile au modificat felul în care un om percepe realitatea. Situația nu este nouă, desigur, dar Malorie, mereu un copil al vechii lumi, nu se va putea obișnui niciodată cu ea. Și dacă problema e că nu putem înțelege creaturile, așa cum susținea odată Tom-bărbatul, dacă problema e că înnebunești atunci când vezi ceva ce mintea ta nu poate asimila... de ce nu ai avea parte de aceeași soartă și prin atingere? Nu cumva orice fel de contact, prin intermediul oricăruia dintre simțuri, constituie *experiența* unui lucru imposibil, un lucru pe care mințile noastre nu-l pot cuprinde?

Își închipuie cum ar fi să poarte dopuri, pentru nas, și căști, ca să acopere zgomotele.

Se cutremură când intră în baracă. Se gândește la Gary. Cum să nu se gândească? A existat o vreme, pe râu, când bentița i-a fost smulsă de la ochi. Și deși atunci a crezut că e vorba de o creatură, de o ființă imposibil de cuprins cu mintea, care înainta prin apă, dacă ar fi fost de fapt vorba de Gary? Nu îi vine greu să și-l imagineze, fără tricou pe el, cufundat până la brâu în apă, după ce-a urmărit-o timp de patru ani, stabilindu-și tabăra în fața casei în care ea și-a crescut copiii. Nu îi vine greu să și-l imagineze pe Gary în acel râu, la fel cum nu îi vine greu să și-l imagineze nici aici, așteptând în această baracă, în care ea nu se va uita.

Poate că-i face și cu mâna.

Malorie se folosește de băț ca să caute pe sub paturi. Vârful acestuia se lovește de ceva și, fiindcă e încordată, fiindcă se gândește la înfiorătorul demon cu barbă din trecutul ei, o cuprind toți fiorii din pricina acelui obiect necunoscut, înainte de a-și da seama

că e doar o vizieră. O parte a unei căşti de protecţie. Tom a fost tare pornit să o construiască, vara trecută.

În timp ce atinge viziera cu degetele înmănuşate, se gândeşte iar la Annette, sau poate că de fapt n-a încetat niciodată să se gândească la Annette şi la Gary, două oribile mistere, ca şi cum cei doi ar fi cei care au crescut-o în această lume nouă, tatăl în care nu te poţi încrede şi mama ţicnită care, împreună, au dat naştere acestei noi Malorie, hiperprotectoare şi mereu la pândă, aşa cum este ea azi.

- Dacă e cineva aici, o să fie înjunghiat.

Dar nu e nimeni. Îşi dă şi ea seama. Şi a efectuat o percheziţie temeinică a paturilor, căutând bine şi pe ele, şi pe sub ele şi printre ele.

Iese din Baraca Nouă şi prinde frânghia ce duce către clădirea principală. Sunt multe odăi în clădirea principală, inclusiv bucătăria şi o pivniţă, de unde le-a venit adeseori salvarea în aceşti ultimi zece ani.

Degetele de la mâna stângă îi alunecă de-a lun*gul frânghiei, în timp ce în mâna dreaptă* ţine strâns *cuţitul şi încearcă să îşi aducă aminte* dacă a existat *o atingere atunci, pe râu,* când bentiţa de la ochi i-a *fost trasă cu doi centimetri mai jos pe faţă. Şi dacă a existat... dacă ceva i-a atins şaua naşului... ce-a fost? Şi cine?*

Drumul către clădirea principală merge la deal, dar Malorie se află într-o condiţie fizică bună. În cea mai bună condiţie fizică de când se ştie. Ea şi sora ei, Shannon, nu s-au dat niciodată în vânt după sport, în pofida încurajărilor venite din partea mamei şi tatălui lor. Nu, fetele preferau să umble prin oraş, în loc să bată mingea, şi nici una dintre ele nu asistase măcar la vreun meci de fotbal organizat de liceu. Şi totuşi iat-o acum, capabilă să umble kilometri întregi zi de

zi, capabilă să facă față singură în cazul în care ar aștepta-o cineva în clădirea din față, datorită cuțitului din mână, pe care știe să-l mânuiască, și a abilităților de apărare dobândite în timp.

Nu vrea să se gândească la Annette. Nu vrea să se gândească la Gary. Dar nu-și poate stăvili gândurile. De parcă ar sta mereu la ușa minții sale. Bătând întruna.

Mă lăsați să intru pentru o oră sau două?

Sau pentru zece ani.

În clipa în care ajunge la treptele de piatră, e atât de adâncită în gândurile ei despre oameni nebuni și creaturi, despre viața în izolare și copiii ei, încât se vede nevoită să-și reamintească ce are de făcut acum.

Folosește cuțitul ca să deschidă ușa.

Trece pragul.

Annette a trecut dincolo de limită.

Și ce anume a ținut-o de mână în timpul traversării?

Malorie adulmecă aerul. Ascultă. Nu are nici o îndoială că, de-a lungul celor zece ani scurși de-atunci, s-a aflat de multe ori în preajma creaturilor. E un aspect al noii lumi pe care trebuie să-l accepte. Tom și Olympia îi spun că acum există mult mai multe creaturi decât înainte. Bărbatul de la ușă i-a spus același lucru. Dar câte sunt? Și cât spațiu ocupă acum?

Intră în casă. În pofida tavanului înalt și a spațiului larg, aici e mereu cel mai cald. Malorie crede că e din cauza ferestrelor înalte, deși au vopsit în negru geamurile, cu multă vreme în urmă. Chiar și așa, tot își aduce aminte de saunele pe care le întâlneai peste tot în Upper Peninsula, unde și-a petrecut copilăria, acele cutii cu aburi pe care mama și tatăl ei insistau ca fetele să le folosească de fiecare dată, înainte de culcare. În timp ce traversează vechea sală comună în care luau masa, pe vremuri, copiii din tabără, i se face dor

de lacul în care sărea împreună cu Shannon, după acele saune, fugind cât mai departe de rocile aburinde.

Se oprește. Crede c-a auzit ceva. O mișcare. În afara casei. Dar Tabăra Yadin îi joacă feste. Cad crengi. Bate vântul. Scârțâie barăcile.

Așteaptă. Ascultă.

Nu uită cât de vulnerabilă e în aceste clipe. Bărbatul care pretindea că a venit cu recensământul ar putea sta într-un colț al camerei, punând ceva la cale. O creatură s-ar putea afla la doar câțiva centimetri de fața ei, observând, nemișcată, efectul pe care-l exercită asupra oamenilor cu care n-ar fi trebuit niciodată să se intersecteze. Dar, după șaptesprezece ani de la instaurarea acestei lumi noi, Malorie se hotărăște să abordeze altfel întunericul său personal. Deși a rămas la fel de conștiincioasă precum pretindeau că erau cei de la școala pentru nevăzători, și cu toate că s-ar putea să fie nițel *paranoică*, așa cum i-a zis chiar fiul ei într-o răbufnire de furie, poate să se și prefacă, dacă vrea, că întunericul în care trăiește nu include creaturi și tabere, viață și moarte. În schimb, își închipuie că se plimbă prin casa în care a crescut. Tata e lângă aragaz, în bucătărie, ascultând un meci la micul aparat de radio despre care mama îi spune că îl ține prea aproape de foc. Mama stă la masą din bucătărie și citește o carte, așteptând-o pe Shannon să facă următoarea mutare la Scrabble.

Este o realitate mult mai plăcută. Și cine poate spune, în beznă, ce-i real și ce nu?

În timp ce Malorie iese din sala comună și o pornește pe holul ce duce spre bucătăria spațioasă din spate, aproape că simte mirosul cărnii de vânat pregătite de tatăl ei, o aude pe mama dând o pagină din

carte, simte deliberările interioare ale lui Shannon. Nimănui nu-i place să joace împotriva lui Shannon.

-Tom, dacă tu crezi că mama ta e o perfecționistă, spune Malorie, ar fi trebuit s-o cunoști pe mătușa ta.

Când intră în bucătărie, deja nu se mai află în casa în care a crescut; acum stă de vorbă cu Tom-bărbatul, în casa pe care a părăsit-o cu doisprezece ani în urmă, și discută despre Gary.

-Oprește-te, își spune.

Nu e ușor. Și totuși, anii aceștia haotici, un deceniu și jumătate de amintiri oribile ivindu-se pe neașteptate, precum atracțiile dintr-o casă bântuită la un bâlci de țară, au slăbit influența pe care aceste gânduri negative o au asupra ei. În pofida a ceea ce-ar putea crede Tom-fiul ei, Malorie nu trăiește cuprinsă de teamă.

Flutură cuțitul prin aer, înainte, în timp ce iese din bucătărie și o pornește apoi pe scările care duc în pivniță. Face acest lucru deoarece nu de puține ori i s-a întâmplat să intre cu fața într-o pânză de păianjen țesută în capul scărilor. Și nu de puține ori i s-a întâmplat să aducă cu ea, în Baraca Trei, păianjeni maronii.

-Dacă e cineva aici, o să fie înjunghiat.

Deși poartă bentița, deși își ține ochii închiși, Malorie tot are senzația că a pătruns în cea mai adâncă beznă. Inconfundabilul miros al pivniței, de beton rece și mucegai. Înainte, sărea să prindă imediat șnurul ce atârna din tavan, ca să lumineze cât mai repede un astfel de spațiu. Dar dacă există un singur lucru pe care lumea cea nouă l-a distrus irevocabil, acela e teama de întuneric.

Străbate spațiul deschis, rămas aproape gol acum, și-și spune că a venit până aici doar ca să ia niște conserve. Ar putea fi chiar ea și Shannon, scoțând afară merișoare pentru masa de Ziua Recunoștinței, pe care

mama și tata o pregătesc împreună, sus, în bucătărie. Ar putea fi conservele pe care Tom-bărbatul i le-a arătat în prima dimineață în care ea s-a trezit în casa din Shillingham. Sau ar putea fi exact ceea ce este: Malorie căutând pe poliță după conservele cu fasole, pe care le deosebește de celelalte, deoarece au capacele diferite.

– Înainte erau mult mai multe pe polița asta.

Fără îndoială. Și îi face bine să evalueze, să se ocupe de aceleași lucruri ca în mod normal, în timp ce ciulește urechile să surprindă orice mișcare și-și pune nasul la treabă ca să-l depisteze pe omul acela pitit pe-aici, cel care s-a dat mai devreme drept recenzor.

– Cine se crede? întreabă ea, fără să poată găsi totuși conservele cu fasole.

Uneori, cu degetele înmănușate, o astfel de sarcină devine un pic mai grea.

– Ce s-o fi așteptat să fac? Să-l las pur și simplu înăuntru?

În timp ce-și scoate mănușa, în timp ce viziuni desprinse parcă din casa ororilor de la bâlciul de țară, cu creatura întinzându-se spre ea și atingându-i mâna dezgolită, o zguduie o fracțiune de secundă, ea se întreabă cum poate un bărbat să pretindă că vine cu recensământul într-o țară în care nu mai există nici o formă de organizare.

Găsește repede fasolea și-și pune iar mănușa.

Se întoarce cu fața spre pivniță.

A auzit cumva ceva? Ceva deasupra?

Tinerii cunosc regulile, dar asta nu înseamnă, firește, că le și respectă. Când Malorie cercetează tabăra, ei trebuie să rămână în Baraca Trei. E o pierdere de timp să se ia după sunetele făcute de Tom sau de Olympia în timp ce ea umblă pe-afară, încercând să se asigure că sunt în continuare singuri acolo.

– Dacă e cineva aici, începe ea.

Dar de data asta nu mai termină fraza. În ciuda faptului că s-a obișnuit cu frica, tot nu a devenit imună la momentele de pură teroare. Ca atunci când stă în pivnița clădirii principale a unei tabere abandonate, iar un bărbat pe care nu l-a văzut la față tocmai a bătut la ușa de la intrare.

Imaginea unui pistol îi răsare în întunericul personal. Olympia crede că ar trebui să facă rost de unul. Citează miile de cărți pe care le-a citit și faptul că pistoalele au salvat de nenumărate ori viața personajelor. Dar Malorie s-a împotrivit cu încăpățânare, de la bun început. Ultimul lucru pe care-l vrea în această tabără e o unealtă pe care Tom ar putea-o folosi în numele progresului. Nu-i vine greu să-și imagineze cum ar deschide ușa unei barăci și ar ajunge să fie împușcată de vreo armă montată acolo, în fața ei, în timp ce Tom se împăunează cu noua sa invenție. Și, firește, Tom nu e singurul în care nu are încredere să umble cu armele de foc. Nu are încredere în nici unul din ei, dacă s-ar întâmpla să vadă ceva ce n-ar trebui.

Cu toate astea, aici și acum, i se pare că i-ar fi prins totuși bine să aibă în plus și altceva în afară de simțurile ei și de un cuțit bine ascuțit.

Ascultă.

Adulmecă.

Așteaptă.

Atât de des a repetat aceste trei lucruri de-a lungul ultimilor zece ani, încât cu greu își mai aduce aminte de vremurile când nu le făcea. Uneori, comportamentul ei din lumea nouă se strecoară în amintirile păstrate din viața pe care a trăit-o înainte. Nu cumva adulmeca aerul ori de câte ori intra în dormitorul lui Shannon, când erau mici? Nu cumva își întreba mama

și tatăl dacă au ochii închiși atunci când se întorceau de la magazin?

În spatele bentiței, nu mai există trecut și prezent. Și nici un fel de linii drepte.

Cu fasolea într-o mână, cu cuțitul în cealaltă și cu bățul pentru căutări strâns sub braț, Malorie străbate iar pivnița și ajunge la baza scărilor mai repede decât își închipuia că ar fi în stare.

E speriată.

Nu-i cel mai plăcut lucru pe care-l poți conștientiza. Pentru că, odată ce-a început, odată ce primele tentacule, fierbinți, îți gâdilă brațele și picioarele, ți se strecoară în jos pe spate și pe pulpe, e greu să mai împiedici amplificarea senzației până la stadiul ei final: panica.

Se întoarce cu fața către subsolul gol. Nu cumva s-a mișcat ceva în adâncul pivniței, în timp ce ea se îndrepta către ieșire? Nu e nimeni aici. Crede că Tom și Olympia au avut dreptate când i-au spus că bărbatul a plecat, căci urechile lor nu au dezamăgit-o niciodată.

Dar nu cumva ea mai împarte spațiul de aici și cu *altceva?*

Îl aude pe Tom-bărbatul implorând să fie lăsat în mansarda în care ea dădea naștere nu fiului, ci tizului său.

Da, copiii cunosc regulile. Știu că trebuie să rămână nemișcați până când ea termină de verificat. Asta, desigur, dacă nu se ivește cumva vreo urgență.

– Cară-te dracului, rostește ea către spațiul întins din fața ei.

Și către creaturi.

Pentru că, uneori, ajută.

Apoi urcă în grabă scările, exact așa cum făceau ea și Shannon când erau mici. Cu merișoare sau vreo carte în mână, fetele se luau la întrecere, una lângă

alta, înghiontindu-se cu coatele pentru că fiecare voia să ajungă prima în vârf. Malorie își amintește că a și căzut o dată pe scări, julindu-și coatele și zărind, printre trepte, chipul vechii ei jucării de pluș, Motanul Sylvester, apoi urcând cu țipete restul treptelor.

Acum e iar în bucătărie. Răsuflă greu. Încearcă să înțeleagă cum poate cineva să pretindă că a venit cu recensământul. Se gândește la ce-a zis el, cum că, undeva, cineva ar fi capturat o creatură.

– De ce a trebuit să spui una ca asta în fața lui Tom...

Pentru că Tom nu numai că-l va crede, ci va dori să și cerceteze îndeaproape chestiunea.

Merge încet, spre sala comună. Se oprește după fiecare pas făcut, ca să asculte. Un lucru pe care l-a descoperit în lumea nouă e scurta gură de aer pe care un om o trage în piept înainte de-a vorbi. Și zgomotul pe care-l face atunci când își mută greutatea de pe un picior pe altul.

Să fi auzit, acum, ceva de genul ăsta?

Malorie așteaptă. Se gândește la glasul bărbatului și, deși nu vrea s-o recunoască, crede că scopul lui era onest. Ea nu va ajunge niciodată să creadă că ar putea desluși caracterul cuiva din spatele unei bentițe. Și nu va face niciodată greșeala pe care a făcut-o Don cu Gary. Dar e suficient de deschisă la minte ca să accepte că poate un recensământ trebuie să înceapă de undeva.

În timp ce merge mai departe, se împotrivește sentimentului de vinovăție iscat de faptul că i-a refuzat acelui bărbat o oră sau două alături de ei, pentru că nu a ascultat ce avea el de zis, pentru că nu i-a spus propriile povești. Poate că ea știe niște povești pe care alții nu le știu. Poate că i-ar fi fost de ajutor.

– Nu, spune ea, în timp ce întinde mâna spre clanță.

Nu, pentru că indiferent cât de mult s-ar fi îmbunătățit lumea cea nouă în jurul ei și al copiilor ei ajunși la vârsta adolescenței, ea va continua să se bazeze mereu, *mereu*, pe bentiță și doar pe bentiță.

Deschide ușa, face un pas și se izbește de o altă persoană.

Dă să lovească cu cuțitul, însă Olympia vorbește înainte să apuce s-o facă.

– Mamă! Suntem eu și Tom!

Malorie are nevoie de o secundă ca să o creadă. Toate acele gânduri cu Annette și Gary, cu creaturile și cu un bărbat care spunea că e un lucru, deși ar fi putut fi cu totul altceva.

– Ce faceți? întreabă Malorie, cu furie în glas. Doar știți regulile!

– E o urgență, răspunde Olympia.

– Mamă, intervine și Tom. Serios. Trebuie să ne asculți.

– E bărbatul de la ușă, spune Malorie.

– Nu, zice Olympia. Nu chiar.

Malorie așteaptă. Ascultă.

– Bărbatul a lăsat un manuscris, continuă Tom.

– Ce? întreabă Malorie.

Își închipuie imagini cu creaturile. Și-i imaginează pe tineri pierzându-și mințile fragede din pricina unor fotografii lăsate pe verandă.

– Doar nu ați..., începe ea.

Însă Olympia o întrerupe:

– Mamă. Sunt pagini întregi, liste cu supraviețuitori.

Malorie simte gândurile sumbre crescând înlăuntrul ei. Nu cumva l-au găsit și pe Gary pe lista aceea?

– Haideți! zice ea. Vorbiți!

Când Olympia începe să vorbească, vine mai aproape de Malorie, iar Malorie știe că asta se întâmplă

pentru că fiica ei crede că mama sa ar avea nevoie de o mână care s-o sprijine.

– În St. Ignace, Michigan, mamă, răspunde Olympia.

– Ce? Ce-i cu asta?

Dar St. Ignace se află în Upper Peninsula. Locul de baștină al lui Malorie. Iar numele orașului, ieșind de pe buzele Olympiei, alături de cuvântul *supraviețuitori*, sugerează ceva ce Malorie nu e pregătită să audă.

– Mamă, numele părinților tăi sunt pe listă. Numele lor figurează printre supraviețuitori. Părinții tăi sunt în viață.

4

Malorie nu poate sta locului în ceea ce fusese, odată, biroul principal al celei mai mari clădiri din cadrul taberei. Pupitrul găzduiește și acum câteva dintre lucrurile pe care directorul de pe vremuri le folosea zilnic. Un magnet pătrat, pentru agrafe. Un carnețel galben, pentru notițe. Un calendar vechi de șaptesprezece ani. Odinioară, aici se afla și o oglindă unidirecțională, astfel încât vizitatorii taberei să nu-și dea seama că directorul îi privea din cealaltă parte cum luau masa în sala comună. Însă acea oglindă fusese de mult îndesată sub patul lui Tom, furnizând materiale pentru invenții pe care Malorie nu voia să-l lase să le construiască, iar acum, peste spațiul acela gol, atârnă o cârpă neagră.

Malorie refuză să creadă veștile. Chiar și posibilitatea ca ele să fie adevărate. Apoi le crede. După care le respinge iar. Și iar le crede. Deja văzuse și ea, cu ochii ei, numele. Sam și Mary Walsh. Nume comune, își zice în sinea ei. Atât de mulți Sam. Și mai multe Mary. Iar Walsh...

Însă această combinație precisă, plus faptul că figurau ca locuind în Upper Peninsula, e ceea ce o doare cu adevărat. E un tip diferit de durere, de stomac, de oase, de inimă, una pe care n-a mai experimentat-o niciodată. Cu șaptesprezece ani în urmă, Shannon a

însoțit-o pe Malorie ca să cumpere un test de sarcină. Lumea se schimbase deja în mod irevocabil, dar surorile încă nu știau acest lucru. Ultima oară când Malorie a discutat cu părinții ei a fost când le-a zis de copil. Apoi Sam și Mary Walsh au încetat să mai răspundă la telefon.

Șaptesprezece ani.

Tom și Olympia știu când trebuie să o lase singură. Cei doi adolescenți se află în fostul birou al secretarei, cel din fața biroului principal, unde Malorie stă ba așezată, ba se ridică în picioare, pentru ca apoi să se așeze iar, cu paginile împrăștiate pe pupitrul din fața ei. Ușa e închisă. Cercetează cu luare-aminte camera înainte să-și scoată bentița.

Citește iar numele.

– Cum?

Până și cuvântul acesta o doare. Ar trebui să o ia din loc. Spre nord. Către ei. Doar aceasta e fantezia oricărui om aflat în suferință, să-și mai vadă o dată mama și tatăl. Și să le spună lucrurile pe care nu li le-a spus niciodată.

Ar trebui să plece. *Acum.*

Dar... e real?

Și cât de veche o fi această listă? Câți ani să fi trecut de atunci? Din paginile acelea rezultă că pretinsul recenzor a străbătut cea mai mare parte din Midwest. Și de cât timp o fi avut nevoie? Ba chiar o fi posibil așa ceva? Și asta să fie prima lui vizită în Michigan? Sau și-a notat aceste nume, numele părinților lui Malorie, cu un deceniu în urmă?

Of, ar fi trebuit să-l lase în casă.

Sam și Mary Walsh pe care-i cunoștea Malorie locuiau aproape de granița cu Wisconsin. N-ar fi avut nici un motiv să meargă în St. Ignace, către podul care unește

cele două peninsule ale statului Michigan. Chiar de venea sfârșitul lumii peste ei. Mai ales atunci. Shannon obișnuia să glumească, spunând că Upper Peninsula chiar *e* sfârșitul lumii. Așadar, de ce s-ar fi mutat Sam și Mary la sud?

Veniseră cumva... să-și caute fiicele?

Nu mai poate să respire. Îi e pur și simplu prea greu. Simte că e gata să leșine. Sau mai rău.

Umblă încolo și-ncoace prin birou, dar privirea îi fuge tot timpul către numele de pe foaie. Nu se poate liniști, nu mai poate formula nici o opinie rezonabilă. Și-i imaginează pe Sam și Mary Walsh supraviețuind la fel de mult ca și ea, suferințele și ororile prin care trebuie să fi trecut, stresul de neînchipuit, văzându-se nevoiți să trăiască într-o lume atât de diferită de cea în care și-au crescut copiii.

Ar vrea să îl aibă alături pe Tom-bărbatul. Ar vrea să asculte ce-are el de zis.

Oare ea și Shannon au renunțat prea devreme la părinții lor? Nici una, nici alta nu aveau după ce să se ia în afară de tăcerea din partea părinților lor și gândul că, de bună seamă, Sam și Mary nu erau tocmai genul de oameni care ar putea supraviețui în orice condiții.

Dar Malorie era? Când au început toate astea... era *ea* genul care să poată supraviețui în orice condiții?

– *Futu-i.*

– Mamă? zice Olympia, din celălalt birou.

Poate că mama și tata s-au schimbat și ei. Un lucru pe care Malorie l-a învățat de când îi crește pe acești copii e că meseria de părinte nu e una statică. Să fii părinte înseamnă să nu stai niciodată pe loc. Iar în această lume nouă, o mamă cu doi copii adolescenți suferă transformări, puseuri instinctuale bruște, aproape

la fel de puternice precum creaturile față de care îi protejează.

– Nu, rostește Malorie.

Deoarece... pur și simplu nu are cum. Nu-i cu putință ca părinții ei să fie încă în viață în Michigan, ocupându-se de grădină, cu bentițe la ochi, și vopsindu-și geamurile în negru. Și nu-i cu putință nici ca ei să fi îndurat ororile pe care le-a îndurat ea și să continue să se țină de mână așa cum se țineau odată, cum se țineau mereu, stând unul lângă altul pe canapea.

Simte că o ia amețeala. Că o să leșine. Se sprijină de marginea vechiului pupitru și se holbează în abisul propriului trecut, al copilăriei, al vieții ei din lumea de dinainte, atât de îndepărtată acum și atât de îngrozitor, de absurd de diferită.

Șaptesprezece ani.

Cu șaptesprezece ani în urmă, a aflat că e însărcinată cu Tom. Doar că el încă nu era „Tom". Malorie încă nu-l întâlnise pe tizul fiului său, pe bărbatul care avusese o asemenea influență asupra ei, încât încă-i mai adresează întrebări, în tăcere, cerându-i sfatul pentru orice decizie ia, chiar și la șaisprezece ani de la moartea lui. E posibil ca părinții ei să fie încă în viață? Într-o lume în care ei nici măcar nu l-au întâlnit pe bărbatul după care și-a numit ea fiul? Și dacă ar fi așa, prin ce experiențe de nedescris au trecut?

Cine i-a ajutat să supraviețuiască?

– Nu sunt în viață, spune ea.

Pentru că nu-i cu putință. E prea mult, e de neconceput. De fiecare dată când o aude pe Olympia dându-i vestea, rostindu-le numele, Malorie simte și zâmbetul care trebuie să fi brăzdat chipul fiicei sale. O scoate din minți. Oare fiica ei, cea mereu veselă și imposibil de optimistă, nu știe că vestea pe care i-a adus-o acum

nu e adevărată? Pur și simplu nu au cum să fie în viață. Lista e greșită. Sunt mii și mii de Sam și Mary Walsh. Nu există nici un recensământ. Cumva, bărbatul a aflat numele părinților ei și le-a trecut pe-acele pagini, strecurându-și în casa lor, ca pe un cal troian, intenția inițială; aceea de a-i face pe Malorie și pe copiii ei să renunțe la siguranța găsită cu atâta greutate.

Bărbatul încearcă să distrugă pacea și liniștea Taberei Yadin.

Poate, doar poate, că acel bărbat era nimeni altul decât Gary.

Malorie lovește cu pumnul în pupitru. Apoi se așază la el, privind cu asprime numele de pe pagină. A trecut multă vreme de când a scormonit prin servieta lui Gary și i-a găsit gândurile periculoase așternute pe hârtie, dar crede că nu va uita niciodată scrisul de mână înclinat, electricitatea întunecată prezentă pe fiecare pagină în parte.

Studiază cu atenție scrisul de mână.

Și știe.

Nu e scrisul lui Gary. Nu seamănă nici pe departe.

Privește către ușa biroului, gândindu-se la adolescenții aflați dincolo de ea. Știe că ei își imaginează o călătorie în afara taberei, asemănătoare cu cea care i-a adus aici, cu zece ani în urmă. Probabil că Tom arde de nerăbdare. Probabil că Olympia face deja pregătiri.

Dar ei chiar cred în veridicitatea acestei liste? I-a crescut ea să fie chiar atât de naivi? Lista asta imposibilă, absurdă, cu... cu...

– Supraviețuitori, rostește Malorie.

Îi vine să spargă ceva. Îi vine să dea un pumn în perete. Îi vine să răstoarne cu totul pupitrul din fața ei.

Așa că o face.

Își sprijină pantoful de marginea pupitrului și îl împinge cât de tare poate, răsturnând vechitura pe o parte. Foile se împrăștie ca niște păsări luându-și zborul dintr-un copac care se prăbușește la pământ, iar Olympia urlă de dincolo:

– Mamă! Mamă! Ești bine?

Pare speriată. În lumea cea nouă, când auzi pe cineva dezlănțuindu-se de partea cealaltă a unei uși, primul lucru pe care ți-l închipui e că se petrece ceva necurat acolo.

– Sunt bine, țipă Malorie. Sunt *bine*, fir-ar să fie.

Îi aude pe tineri șușotind de partea cealaltă a ușii. Fără îndoială că Tom o întreabă pe Olympia de ce e Malorie așa de supărată din cauza acestei vești și fără îndoială că Olympia îi explică exact de ce.

Pentru că au trecut șaptesprezece ani. Pentru că i-a crezut morți. Pentru că i-a jelit deja și pentru că poartă de-atâta vreme în suflet durerea sfâșietoare a pierderii părinților ei, încât a devenit deja parte din ea.

Și acum asta? Lista asta ivită pe neașteptate?

E *o cruzime*.

Malorie plânge. Nu vrea s-o facă, dar nu se poate abține. Și-l imaginează pe Gary stând la o masă cu un tip mai tânăr decât el, promițându-i individului bani sau aur sau ce-o fi având valoare în această lume nouă, doar ca să accepte să joace rolul unui recenzor. Scrie și tu foile astea pentru mine, băiete, și du-le la Baraca Trei din Tabăra Yadin. Poți să faci ce te rog? Poți strecura aceste două nume, precum momeala pentru pești, pe sub ușa de la intrare a Barăcii Trei din Tabăra Yadin?

E un pește mare acolo. Pentru mine.

– Sub nici o formă, rostește Malorie. Nu are cum. Nu e adevărat. Nu e posibil. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Dar, dincolo de pupitrul răsturnat, numele părinților ei sunt încă vizibile pe paginile împrăștiate în jur.

Sam și Mary Walsh.

Nu e mâna lui Gary.

Și mai e ceva. O altă pagină, ieșită la iveală în partea de sus a teancului, când paginile au zburat prin tot biroul. Ca și cum această pagină ar fi încercat și ea să supraviețuiască. O descriere a unui mijloc de transport, da, o altă imposibilitate, dovada că Malorie trebuie să interzică în mod oficial toate, absolut toate astea.

Trenul Orb.

A, da. Pretinsul recenzor a pomenit ceva de un tren. Unul care se îndreaptă către nord.

Malorie simte că o ia cu călduri. Ca și cum cineva ar urmări-o. Ca și cum cineva *ar fi urmărit-o* în tot acest timp. Ca și cum zidurile acestei noi lumi s-ar strânge în jurul ei.

Nu și nu, pentru toate astea. Un refuz categoric. E prea tentant, totul pare făcut special pentru ca ea să-și ia copiii de mână și să lase în urmă liniștea relativă a acestui loc pe care îl consideră căminul lor și *l-au considerat* așa vreme de zece ani. Simte deja cum râma e cufundată în apă. Simte deja foamea, vrând să o guste. Îl și vede pe Gary așteptând-o pe un peron, în întuneric.

Părinții ei sunt morți. Au murit cu șaptesprezece ani în urmă.

Malorie ridică de pe podea paginile care conțin descrierea trenului. Începe să le citească, apoi le lasă să cadă pe jos.

Nu.

Sub nici o formă.

Nu va părăsi tabăra. Tabăra aceasta care i-a ținut la adăpost. Locul în care Tom și Olympia au crescut

și s-au maturizat, devenind doi adolescenți cu o inteligență incredibilă, care pot auzi tot ce mișcă, până la porțile taberei, și care se simt fericiți fără ca măcar să poată spune de ce. Ea nu le va pune viețile în primejdie doar ca să-și ofere ei înseși o certitudine.

Pornește către ușa biroului, liniștită momentan de decizia ei de-a ignora toată chestiunea. Numele de pe acea listă. Însăși existența unui recensământ.

Privește încă o dată în jos, spre paginile răsfirate pe podea.

Numele îi sar în ochi, chiar și acum, când se află departe de ele, la ușă, cu mâna pe clanță. Numele par scrise cu ceva ce aduce a oțel, imposibil de înlăturat, mai rezistente decât ea. Ca și cum numele acelea ar fi niște bentițe pentru ochi și, ca atare, vor dăinui în lumea nouă cu mult după ce Malorie va fi înfrântă.

Închide ochii.

Deschide ușa biroului și apoi o împinge la loc, fără să iasă din cameră.

Se întoarce la paginile despre tren.

– Mamă? strigă Tom din biroul exterior. Ai nevoie de ajutor?

Nu-i răspunde. Citește:

Datorită căilor ferate deja existente, un tren e cel mai sigur mijloc de transport în lumea cea nouă. Nu există pericolul de-a lovi o bordură, de-a izbi o mașină parcată, de-a da peste vreo persoană.

Nu. *Nu.* Nu e bine. Prea posibil. Și nimic, Malorie o știe prea bine, absolut nimic nu e așa simplu de utilizat după atâta vreme.

Însă citește mai departe.

Atât timp cât șinele rămân libere, iar trenul circulă cu o viteză suficient de mică...

Malorie își ferește privirea. Simte durere. O durere reală, fizică. Părinții ei *sunt* în viață? Au fost în viață în tot timpul ăsta?

Se gândește la chipul lui Shannon, când îi spune că ei nu mai răspund la telefon. Se gândește la cadavrul lui Shannon, aflat la etaj.

Shannon, care s-a omorât cu mâna ei.

Vina de-a nu-i fi căutat pe Sam și Mary Walsh, de-a nu se fi asigurat că au murit într-adevăr, e parcă prea grea ca să poată fi suportată. Au trecut șaptesprezece ani.

Trenul Orb merge pe linia dintre Lansing, Michigan și Mackinaw City, Michigan.

Mackinaw City, cugetă Malorie. În Lower Peninsula, chiar în vârf. Capul de pod care face legătura cu Upper Peninsula.

Trenul circulă cu o viteză nu mai mare de opt kilometri pe oră. Funcționează pe bază de cărbune. Ferestrele sunt vopsite în negru. Asta-i tot ce știu, dat fiind că încă n-am apucat să merg eu însumi cu el.

– Neah, face Malorie.

Dar simte deja cum ispita începe să-i dea târcoale. Închide ochii și iese din biroul principal.

– Mamă, zice Olympia.

– Trebuie să stau de vorbă cu Ron Handy, spune ea.

– Mamă, ușa e închisă, intervine Tom.

Malorie deschide ochii. Îi vede pe cei doi tineri fixând-o cu privirea, roșii la față. De bună seamă că, pentru ei, totul e nemaipomenit de interesant. Această irealitate. Această minciună.

– Te ducem noi acolo, spune Tom. Putem folosi...

– Nu, se împotrivește ea. Trebuie să stau singură de vorbă cu el.

Trebuie să stea de vorbă cu un adult. Chiar și cu unul de două ori mai paranoic decât ea.

Ron Handy e cel mai apropiat vecin al lor. La cinci kilometri distanță, fosta benzinărie în care și-a făcut adăpostul e departe de ei, dar nu foarte departe.

Are nevoie de acest Pustnic Mucalit, cum s-a autointitulat, deoarece ea abia mai poate răsufla. I se pare că, în orice clipă, părinții ei ar putea muri încă o dată. Dacă sunt în viață, dacă au supraviețuit și ei acestor șaptesprezece ani, ce îi împiedică să moară chiar acum... chiar acum...

CHIAR ACUM?

– Dumnezeule, spune ea.

Nu își mai poate contura limpede nici o reacție, nici o idee, nici o senzație. Își închipuie cum ar fi să se afle într-un tren orb. Își închipuie oamenii care-l conduc. Se vede pe ea însăși și pe copii așteptând într-o gară timp de o lună întreagă, un an, zece ani, fără a ști vreodată dacă trenul mai trece sau nu, fără să li se îngăduie să privească de-a lungul șinelor, în căutarea unor faruri venind din depărtare.

Olympia face un pas spre ea, luând-o de mână.

– E-n regulă, îi zice. Va fi în regulă.

Însă cuvintele nu-i aduc nici o alinare lui Malorie. S-au scurs șaptesprezece ani.

– Trebuie să stau de vorbă cu Ron Handy, repetă ea.

Apoi își leagă bentița în jurul capului, o manevră pe care a făcut-o de-atâtea ori, încât a devenit un gest la fel de natural precum acela de a-și da o șuviță de păr pe după ureche.

– Închideți ochii, le spune.

Chiar și acum. Chiar și când realitatea cu care s-a obișnuit s-a fisurat iarăși, când resimte fizic un nou val de suferință sau poate reiterarea suferinței, chiar și acum le spune tinerilor să închidă ochii.

– Bine, zice Olympia.

– I-am închis, zice și Tom.

Malorie deschide ușa biroului și pășește pe dușumeaua de lemn ce pare prea dură, nu cadrează deloc cu ideea pe care o are acum asupra vieții, nu cadrează deloc cu întunericul absolut prin care se prăbușește, un loc în care îi este imposibil să distingă între ceea ce trebuie să facă și ceea ce nu ar trebui să facă.

5

Malorie l-a descoperit pe Ron Handy înainte să descopere Tabăra Yadin. Cu un deceniu în urmă, ea a simțit în depărtare miros de benzină, în timp ce-i ducea pe copii, pe atunci în vârstă de șase ani, în căutarea unui nou cămin. Sperând să dea peste conserve sau pungi cu snackuri, ea a mers pe urmele mirosului neavând de unde să știe că provenea de la casa lui, o benzinărie fortificată aflată la marginea unui drum de țară din Michigan. Ron Handy trăiește în spatele unor scânduri de lemn, saltele groase, portiere de mașini și straturi peste straturi de panouri metalice. Din câte știe Malorie, nu-și dă bentița jos de la ochi nici măcar înăuntru.

Acum, când ajunge la banda laterală din pietriș a aceluiași drum, cu nervii întinși la maximum, își dă seama că au trecut trei ani de când l-a vizitat ultima dată. Ron n-a venit niciodată la Tabăra Yadin. Ron nu-și părăsește niciodată casa. Niciodată.

Instinctul tipic vechii lumi, de-a privi în ambele direcții înainte de-a traversa strada, s-a pierdut de mult, iar Malorie înaintează cu repeziciune pe pietriș și apoi pe terenul plin de pietre al benzinăriei. Din câte știe ea, Ron Handy ar putea fi și mort acolo, înăuntru, putrezind, bâzâit de muște mari și grase ce se hrănesc cu rămășițele lui.

Se gândește că și Sam și Mary Walsh ar putea putrezi astfel.

Ajunge la fortăreață, lovindu-se cu piciorul de ceva tare. Dacă Ron e în viață înăuntru, a auzit-o. Dar ea bate oricum în peretele de lemn.

– Malorie?

Au trecut trei ani, iar ea e și acum ultima persoană văzută de el. Acum știe sigur asta.

– Da, Ron. Eu sunt.

Disperarea din glasul ei o înspăimântă. Și-a luat toate măsurile de prevedere ca Tom și Olympia să fie în siguranță în Baraca Trei? Nu cumva s-a grăbit prea tare să iasă de acolo?

O serie de clicuri îi dau de înțeles că Ron a trecut la operațiunea care, odinioară, s-ar fi numit descuiatul ușii. Acum sună mai degrabă ca și cum ar muta din drum o mie de obiecte mărunte.

Aude un scârțâit aproape de ea. O asaltează ceva ce seamănă cu un aer întunecat. Greu. Acru. Mirosul unui om nespălat, care deschide ușa unei case fără ferestre.

– Malorie!

Pare încântat, dar obosit. Chiar și acest unic cuvânt păstrează cadența aristocratică pe care Malorie a remarcat-o pentru prima oară cu zece ani în urmă. Știe că Ron e ceea ce oamenii din lumea cea veche numeau „un tip prea deștept pentru binele lui".

– Bună, Ron. Ai un minut?

Ron izbucnește în râs. Pentru că e amuzant. Pentru că nu are nimic altceva decât minute nesfârșite, singur-cuc în buncărul lui întunecat.

– Așteptam un grup de prieteni și rude, dar se pare că întârzie, răspunde el. Avem suficient timp să ronțăim ceva.

Malorie vrea să zâmbească. Vrea să facă glume despre orori, izvorâte din angoasă, așa cum face Ron Handy. Însă numele părinților săi îi roiesc prin minte precum vulturii, așteptând să moară speranța.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Ron. Ceva legat de copii? Care, aș putea adăuga, nu mai sunt deloc copii?

– Ron, a trecut cineva pe aici? Un bărbat care să spună că se ocupă cu recensământul?

Nu-i vede chipul, dar știe că întrebarea e de natură să-l sperie. Simpla menționare a unui străin ce pretinde că ar fi ceva, orice, e de ajuns ca să-l trimită înapoi în casă pe Ron Handy, fără vreun cuvânt.

Dar el rămâne. Iar când vorbește, Malorie aude în glasul lui cât de greu îi vine să-i răspundă.

– Nu. Doar dacă nu cumva dormeam. Sau eram așa de cufundat în propria-mi minte, încât am confundat bătaia lui în ușă cu un gând.

Însă gluma lui trece nebăgată în seamă. Așa că adaugă:

– De ce nu vii înăuntru? Mie nu prea îmi mai place să ies pe-afară în ultima vreme.

Oarbă, nerăbdătoare, în stare de șoc, Malorie pășește înăuntru. Așteaptă ca el să tragă la loc toate obiectele ce țineau ușa blocată.

– Mai demult îmi făceam veacul în birou, spune Ron. Dar e acolo o fereastră care nu-mi place. Am acoperit-o de vreo douăzeci de ori, dar pur și simplu... nu-mi place.

O atinge pe mână, iar Malorie își reține cu greu un țipăt.

– Așa că m-am mutat. Acum locuiesc în depozitul unde-și țineau marfa. Filtre și rotoare. Canistre cu ulei. N-aș putea spune că nu m-am gândit să dau una pe gât.

– Ron...

– Da, ce-i? N-aş spune că mă dau în vânt după lumea cea nouă. Şi mi se pare în regulă.

O trage de mână, conducând-o în adâncurile casei. Lui Malorie i se pare mai uşor să se deplaseze pe acolo decât altă dată, parcă sunt mai puţine gunoaie în drum, iar ea înţelege că până şi un ins care trăieşte aşa trebuie să aducă, de-a lungul vremii, nişte îmbunătăţiri casei lui.

Însă mirosul a rămas la fel de urât. Benzină şi sudoare. Pişat şi, posibil, şi altele.

Îl urmează, străbătând ceea ce-ar putea fi un hol adevărat, deşi probabil că nu e decât un culoar de trecere printre grămezi de lucruri aruncate unele peste altele.

– Aici, rosteşte el într-un final.

Malorie se gândeşte la părinţii ei.

Imposibil.

– Ceva de băut? întreabă Ron. Mi-a mai rămas nişte whisky. Şi n-am prea găsit un motiv bun ca să-l dau pe gât.

– Nu, răspunde Malorie. Dar mulţumesc.

– Păi, măcar ia un loc. Îţi vine să crezi că păstrez două scaune? Probabil e o idee proastă. Sunt momente când îmi imaginez că nu sunt singur.

Dă să o ia pe Malorie de cealaltă mână, dar, în schimb, se loveşte de un teanc de hârtii.

– Ce-s astea? întreabă el, pe un ton profund neîncrezător.

– Bărbatul cu recensământul le-a lăsat pe verandă. De asta mă aflu aici.

Se aşteaptă ca Ron să-i ceară să plece. Însă el se mulţumeşte să o ia de cealaltă mână şi o conduce spre un taburet de lemn.

Malorie se așază, dar nu-i vine ușor să rămână nemișcată.

– Ron, știi ceva de un tren?

Brusc, o frapează cât de nebunească e toată treaba asta. Cât de disperată e după o altă părere. Ron Handy n-a mai ieșit de-aici de ani de zile.

– Trenul Orb, răspunde Ron. Am auzit de el.

– De unde știi? zice Malorie, mai iute decât intenționase.

– Mai întâi am să-ți prezint mijlocul prin care am auzit de el, zice Ron. Dar te avertizez... ce am să te pun să asculți pe mine, unul, mă înspăimânta. Iar eu nu voi asculta prea mult. Dacă faptul că le vedem ne scoate din minți... zgomotul pe care-l produc ce ne-ar putea face?

Malorie își freacă mâinile înmănușate de mânecile lungi ale hanoracului. Se gândește la Annette cea roșcată alergând de nebună cu un cuțit în mână, prin școala pentru nevăzători.

Un aparat de radio țiuie. Malorie se dă un pas înapoi. Înainte să poată spune ceva, aude un glas îndepărtat. Un bărbat spune: ... *Îmi plăcea foarte mult!*

Apoi aparatul de radio amuțește la loc.

– Deci, vezi, spune Ron, nu sunt chiar atât de rupt de realitate pe cât par. Prin intermediul acestor unde am auzit *menționându-se* ceva despre un tren. Pot presupune că întrebarea ta are ceva de-a face cu teancul ăla de hârtii pe care l-am simțit în mâna ta.

– Are.

– Și presupun, de asemenea, că le-ai adus aici ca să le citesc, ceea ce înseamnă, firește, că va trebui să-mi dau, cât de curând, bentița jos.

Malorie nu lasă tăcerea să se prelungească. Simte că, dacă mai așteaptă câteva secunde, Ron nu va mai citi

ce-a lăsat bărbatul acela pe verandă. Va găsi o scuză ca s-o facă să plece.

– E o listă cu supraviețuitori. Pe orașe și state.

– Zău?

– Da. Iar părinții mei se află pe listă.

– Oh... Malorie.

Simte empatia în vocea lui. Apoi sunetul de mult uitat al alcoolului turnat într-un pahar.

– Ia, o îndeamnă Ron. Am decis că te înșeli. Chiar ți-ar prinde bine ceva de băut. Și dacă tot îmi voi da jos bentița... va trebui să beau și eu ceva.

Malorie nu l-a mai văzut până acum pe Ron Handy. Doar i-a auzit glasul. A stat de vorbă cu el de vreo zece ori, atât din afara, cât și în interiorul benzinăriei lui, dar nici ea nu și-a scos vreodată bentița de la ochi. Ron i-a cerut să n-o facă. Pentru siguranța lui.

Ea simte paharul pe dosul palmei. Îl ia în mână.

– Deci suntem pregătiți? o întreabă Ron.

Dar Malorie îi simte îngrijorarea din voce. E neliniștit. Ea e neliniștită. Ce va vedea? Cum va arăta Ron Handy?

– Nu trebuie s-o faci, spune ea.

– Dar mi se pare c-ar trebui s-o fac, răspunde Ron.

Malorie îl aude inspirând adânc. Îl aude ridicându-se în picioare.

– Măi să fie, zice el. Ești foarte frumoasă. Habar n-aveam că trăiesc așa aproape de un vis.

Apoi:

– Porți mâneci lungi și glugă. Într-o zi călduroasă. Te temi că te-ar putea atinge.

Malorie își dă jos bentița. Ron Handy, mai masiv decât și-l închipuise, arată ca un copil mare și speriat. Fac schimb de zâmbete stinghere.

– Da.

– Mi-ai povestit despre femeia oarbă care a înnebunit. Nu ţi-o poţi alunga din minte, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Înţeleg.

Se mai holbează o clipă unul la altul. Se evaluează reciproc. Malorie citeşte frica şi epuizarea pe chipul lui. Se întreabă dacă, în lumea de dinainte, Ron Handy a fost bogat.

– Îţi mulţumesc, spune ea, că mi-ai zis că sunt frumoasă. Să trăieşti alături de doi adolescenţi... De multă vreme n-am mai primit un asemenea compliment.

Ron îşi întinde paharul către ea. Dau noroc.

– Pentru tovărăşie, spune el. Şi pentru că rămânem cu capul pe umeri, indiferent cât încearcă ele să ne ia minţile.

Beau amândoi.

Malorie se minunează de cantitatea de lucruri care îl înconjoară. Tot soiul de mărunţişuri sunt adunate din podea până în tavan. Zăreşte aparatul de radio. Un pătuţ de copil. Cutii cu sârme şi unelte. Conserve cu mâncare şi pături. Cutii de tablă cu vopsea, reviste şi benzină. Ron stă pe un fotoliu extensibil. Poartă o jachetă sport şi pantaloni scurţi.

– N-am ajuns unde mi-am imaginat că voi ajunge, spune Ron zâmbind. Dar cine ştie... poate că e mai bine aici decât în locul către care mă îndreptam!

Râde. Malorie ar vrea să râdă şi ea, dar pur şi simplu nu poate.

Sam şi Mary Walsh.

I se pare că, dacă nu o ia chiar acum din loc, nu va fi acolo când ei îşi vor da ultima suflare.

– Nici o poză pe-aici? întreabă Ron, uitându-se cu luare-aminte la hârtii.

Malorie îi citește în priviri paranoia. Neliniștea. Teama.

– Nu. Și eu mi-am făcut griji din pricina asta. Sunt doar observații și grafice.

– Și altceva?

– Multe lucruri.

Ron încuviințează din cap. O privește în ochi pe Malorie.

– De ce mă tem, oare?

Malorie trăiește o emoție pe care nu a mai simțit-o de zece ani sau poate chiar mai mult de-atât: apropierea de un adult asemenea ei. E de ajuns ca ochii să i se umple de lacrimi. Însă, deocamdată, nu le îngăduie să izbucnească.

Îi întinde lui Ron teancul de foi.

– Materialul despre tren e deasupra, îl informează.

Ron privește teancul. Soarbe din pahar.

– Ei bine, presupun că, pentru mine, aceasta e un soi de revelație.

– De ce?

El surâde.

– Poți face tot ce-ți stă în putere să eviți lumea nouă, dar până la urmă tot va veni să-ți bată la ușă, sub o formă sau alta.

Malorie se gândește la recenzor. Ron mijește ochii când citește pagina de deasupra. Încuviințează din cap.

– La radio am auzit că trenul funcționează. Moderatorul, dacă-l poți numi așa, căci e practic singur, deci el face de toate, spunea că n-a mers niciodată cu el.

– Ce știa despre el?

– Spunea că nu crede că e ceva sigur.

– De ce nu?

– Păi, Malorie, o fi din cauză că e un tren care merge orbește.

Ron o privește atent. Pesemne că ar trebui să fie amuzant. Malorie nu știe sigur, dar poate chiar e.

– Da, continuă Ron, citind mai departe. Lansing. Deși am auzit că ar fi de fapt *East* Lansing. E o diferență, să știi.

– Știu.

Un oraș universitar. O școală agricolă. Universitatea de Stat din Michigan.

– Cât de departe suntem de East Lansing? întreabă ea.

Însă Ron e concentrat asupra hârtiei.

– E cu adevărat interesant, zice el. Trasee prestabilite, adică. Linii de tren. Urmând această logică, unicul mijloc de deplasare sigur în această lume nouă ar mai fi un montaignes-russes. Malorie, îți dorești să vizitezi parcul de distracții Cedar Point?

Ron nu zăbovește suficient de mult cu privirea asupra ei ca să se simtă obligată să zâmbească.

– Cât de departe e? repetă ea.

– Cam la cincizeci de kilometri. Dar firește că cel mai bine ar fi să fii sigură că asta-ți dorești înainte să pornești la drum pe jos.

Malorie simte cum lumea se prăbușește. Cum speranța pe care o simte, speranța pe care n-o poate nega, aproape că se face scrum. Dă să se ridice în picioare. Ron se așază.

– Cincizeci de kilometri, zice ea. E pur și simplu... pur și simplu imposibil.

Ron o aprobă din cap.

– E o misiune dificilă. Și poveștile tale cu cei treizeci de kilometri pe râu sunt de-a dreptul năucitoare.

– *Futu-l.*

Când se uită la Ron, el îi întoarce privirea. Are o expresie întrebătoare, aproape ca și cum ar studia-o

în timp ce ea încearcă să ia o decizie. De parcă s-ar întreba cum e să săvârșești un act de curaj.

– În vechea noastră lume, adaugă Ron, cincizeci de kilometri pe jos ar dura cam opt ore. Asta înseamnă un kilometru la zece minute.

– Când poți vedea, completează Malorie. Și mergi în linie dreaptă.

– Deci dublează. Triplează. Chiar mai mult. Aș spune că îți va lua cam trei zile.

Malorie se gândește.

– Nu vreau să fiu eu cel care dă veștile proaste, continuă Ron, dar nu există nici o garanție că trenul ar mai fi acolo. Nu știm nici cât de des trece. Sau cum sunt oamenii, ce gen de oameni s-au gândit să pună la punct operațiunea asta.

Spaima pe care o emană el e aproape palpabilă, iar Malorie se simte ca și cum Ron tocmai i-ar fi aruncat în brațe o gaură neagră.

Bărbatul se apleacă în față, făcând să scârțâie fotoliul.

– Închipuie-ți ce om pe lumea asta s-ar simți suficient de încrezător în sine încât să pună la punct un tren. Ți se pare greu de ghicit?

Malorie vede nebunie. Pe Annette în scaunul de mecanic. Pe Gary, umblând din vagon în vagon, controlând biletele.

– Nu, răspunde ea.

Încearcă să imprime o finalitate acestui cuvânt, dar pur și simplu nu o găsește. Nu e în glasul ei. Și nici în inima ei.

– Dar stai nițel, spune Ron. Să mai citim nițel, să mai stăm nițel de vorbă, înainte să ne dăm bătuți. În regulă?

Malorie se ridică. Începe să umble de colo colo, în timp ce Ron continuă să frunzărească manuscrisul. Gândurile ei ricoșează în toate părțile, cu iuțeală, imagini cu mama și tatăl ei, muncind în grădină, în soare. Încă în viață. Fără să aibă habar că fiica lor trăiește și e sănătoasă și se gândește la ei chiar în clipa de față.

O, ce bine le-ar face dacă s-ar ivi la ușa lor chiar acum, însoțită de nepoții lor.

Se așază la loc. Apoi se ridică. După care se așază iar. Tata știa să sculpteze în lemn. Amândoi se pricepeau la gătit. Amândoi se puteau întreține din roadele pământului. Așadar, de ce să se apropie de pod?

I-a luat cineva de acolo? I-a forțat să plece? Și dacă Malorie chiar s-ar duce după ei, cum ar putea fi sigură că-i va găsi?

Recenzorul i-a găsit.

Gândul e bun. E clar, și înseamnă ceva.

– Încăperea Mai Sigură, rostește Ron.

Când Malorie se uită la el, observă că e adâncit în studierea teancului de hârtii.

– Ai citit astea? Ce idei...

– Încăpere Mai Sigură? întreabă Malorie.

Ron zâmbește, însă acum pare că se simte apăsat de o povară. Malorie nu crede că va mai face vreo glumă până la finalul vizitei.

– Cuvintele lui: *Gropi în pământ, de patru pe trei metri. Buncăre, ca măsură de siguranță. Dacă vreodată creaturile vor prelua controlul.* Ei bine, mie nu-mi place cum sună *asta.*

Malorie vrea să-i spună lui Ron să nu-și facă griji. A supraviețuit zece ani în această benzinărie. Nu are de ce să se gândească la Încăperi Mai Sigure. Nu trebuie să se gândească absolut deloc la lumea de afară. Vede în privirea lui cum paranoia îl cuprinde tot mai

mult. Felul în care se uită la ea pe deasupra paharului, în timp ce mai soarbe o gură din el. Ca și cum s-ar fi înfuriat brusc că ea e aici.

–Zici că-i vorba de un mormânt, spune ea.

Pentru că știe că Ron Handy e inteligent. Își va da seama dacă îl contrazice.

– Chiar așa. Eu, unul, n-am nevoie de buncăre subterane, zice el. Aș vrea ca al meu să rămână deasupra.

Deci altă glumă, până la urmă. Ron citește. Malorie, dat fiind că citise deja o parte din ce-i acolo, se gândește să-l avertizeze. Dar e prea târziu.

– O, nu, spune Ron. O, *nu*.

Azvârle teancul pe podeaua pătată de ulei. Își șterge mâinile de jacheta sport. Groaza din ochii lui e una pe care Malorie n-a mai văzut-o de foarte mult timp. Nici măcar colocatarii nu au părut vreodată atât de speriați pe cât e Ron acum.

– Ai *văzut*? o întreabă, pe un ton și mai ascuțit.

– Ce să văd? întreabă Malorie.

Încearcă să nu-și închipuie un desen. O fotografie. Ce i-a scăpat din teancul ăla?

Dar nu la asta se referă Ron.

– Cineva spune că a... *prins* una?

– Doar un zvon, rostește iute Malorie. E imposibil.

– Dar numai să te gândești *să încerci* așa ceva?

Ron își așază băutura pe o stivă de cutii cu vopsea. Își șterge iar mâinile de haină, ca și cum, prin gestul său, ar putea șterge faptul că a atins paginile acelea sugerând că o creatură ar putea fi capturată.

– O, Malorie, spune Ron. E prea mult. Toate astea... mă *copleșesc*.

– Îmi pare rău, Ron, zice Malorie.

Ar trebui să plece. Ar trebui să se ridice și să plece. De ce a venit aici?

– E și numele surorii mele acolo, adaugă brusc Ron.

– Poftim?

El se ridică și se întoarce cu spatele la ea.

– *Numele* surorii mele, Malorie, zice el, deja țipând aproape.

– Pe lista cu supraviețuitori? întreabă Malorie, care se uită acum la paginile aruncate de el pe podea.

– Da. Și sora mea e pe listă. Ce anume nu înțelegi? *Sora mea e pe listă!*

Malorie nu știe ce să spună. Din punctul ăsta de vedere, ea nu a asimilat cum trebuie nici măcar veștile care o privesc direct.

Se apleacă și ridică foile.

– Dumnezeule! strigă Ron. Doamne, Dumnezeule, Doamne, *Dumnezeule*!

Malorie nu citește cuvintele din poală. Doar simte prezența emoțiilor lui Ron. Tristețea, inutilitatea, cum tocmai a aflat că sora lui a supraviețuit cel puțin sosirii creaturilor. Aici și acum, un pustnic paranoic a aflat un lucru pentru care ar merita să se aventureze în lumea nouă.

Ron se așază la loc. Surâde, însă expresia lui o înspăimântă. Ca și cum ochii lui ar fi făcuți din pânză neagră. Ca și cum ar fi complet incapabil să o vadă.

Mâna lui alunecă spre brațul fotoliului. Ridică bentița de acolo și, continuând să surâdă, și-o leagă la loc în jurul capului.

Malorie nu mai știe ce să zică. N-ar mai trebui să zică absolut nimic. Ar trebui să plece.

– Mersi că m-ai lăsat înăuntru, Ron, spune ea.

Apoi dă glas întrebării, pentru că simte că trebuie să o facă:

– Ai să iei trenul ca să-ți revezi sora?

– Hmm?

Ca și cum el habar n-ar avea despre ce vorbește femeia. Ca și cum ea ar fi adus subiectul în discuție cu câteva ore bune în urmă, ca pe ceva neînsemnat strecurat printre niște chestiuni cu adevărat importante.

– A, la asta te referi? N-ar fi nevoie. Era trecută ca supraviețuitoare în Saugatuck. La sud de noi.

Malorie așteaptă. Dar nu se poate abține.

– Poate..., începe ea. Poate ți-ar prinde bine... să...

Mâna lui Ron țâșnește spre aparatul de radio și dă foarte tare volumul. Se mișcă repede și zgomotul e puternic, așa că Malorie își lasă jos paharul cu băutură și se ridică să plece.

Ron răsucește butonul. Vorbește cu ea, Malorie îi vede gura mișcându-se, însă radioul înghite cuvintele cu totul.

Vrea să îi mulțumească. Vrea să-i spună că nu trebuie să plece astăzi să-și caute sora. Poate pleca mâine. Poate face ce vrea, oricând vrea. Și-a câștigat acest drept.

Poate să nu o caute deloc.

Însă...

Ar trebui să o caute.

Exact atunci un adevăr erupe, de undeva din neant. Da, Ron Handy ar trebui să-și caute sora. Altminteri va muri, dată fiind starea în care se află acum, trăind în această mizerie și izolare, fără vreo menire, fără absolut nici un țel.

Deodată, cu o claritate brutală, Malorie își dă seama că va pleca să-și caute părinții.

Graba fizică ce urmează acestei decizii îi taie răsuflarea.

Își leagă strâns bentița. Un glas răzbate din aparatul de radio, un glas de femeie:

Nu sunt neapărat mai înalte decât erau înainte... ci mai masive. Ocupă mai mult spațiu...

Ron lovește radioul cu piciorul.

– *Oh, dispari odată!* țipă el.

Dar se referă la vreo creatură... sau la Malorie?

– Ia trenul, rostește el apoi, oprind radioul. O, te rog, Malorie, pentru amândoi. *Ia trenul.*

Nu e nevoie ca ea să-i vadă ochii pentru a ști că plânge.

– Am să-l iau, spune ea.

Și nici ea nu are nevoie să țină ochii deschiși ca să plângă.

– Ron, îmi pare rău că te-am supărat. N-ai făcut nimic ca să meriți așa ceva azi. Îmi pare rău.

– Ia trenul, Malorie.

Apoi, ca și cum ar fi singurul mod de a supraviețui pentru el, ca și cum asta l-ar fi ținut atât timp în viață, Ron râde.

– Acuma, valea!

Aceeași frivolitate.

– Aștept o gașcă de prieteni să sosească din clipă-n clipă și trebuie să mă împrospătez nițel.

– Mulțumesc, Ron.

Malorie se gândește la un tren orb. Și la distanța dintre aici și acolo. Cincizeci de kilometri se desfășoară în fața ei precum un mosor scăpat din mână, o țesătură ce se destramă printre degetele ei cândva sigure, fără a mai putea fi niciodată refăcută.

Să se ducă la tren.

Să urce în el.

Către părinții ei.

– Malorie? întreabă Ron.

De parcă n-ar fi sigur că ea mai e aici.

– Da?

– Ia paginile alea jegoase cu tine, dacă nu te superi. Nu vreau ca cineva să creadă că am citit asemenea

chestii. Până la urmă, eu sunt un tip respectabil. Un cărturar. Și e important ca noi, gânditorii, să continuăm să facem ce știm cel mai bine. Să așteptăm moartea inevitabilă. În pace. Și singuri.

6

Tom își face singurul bagaj. Deși ar vrea să aibă două. Ar vrea să ia multe cu el. Ce loc poate fi mai bun decât lumea reală ca să-și testeze invențiile? Se gândește să ascundă unele lucruri de Malorie. Și dacă nu le poate îndesa înăuntru, poate că totuși nu are nevoie de două perechi de pantaloni, de două perechi de pantofi, și până la urmă se poate lipsi chiar și de mâncare.

Malorie e în casă, adunând de zor conserve pentru ceea ce le-a spus, lui și Olympiei, că va fi o „călătorie lungă". Nici unul dintre tineri nu s-a aventurat prea departe de Tabăra Yadin, de când au ajuns în locul acesta, cu zece ani în urmă. Tom își amintește foarte bine de râu. De școala pentru nevăzători. De călătoria lungă și primejdioasă, care i-a adus aici. Iar aici e acasă. *A fost* acasă. Cunoaște fiecare sunet al acestui loc, fiecare scârțâit, adierea vântului prin copaci, adierea vântului peste lac. Malorie nici n-a trebuit să-i spună că merge în casă; ar fi putut să se ducă, pur și simplu, iar Tom ar fi auzit absolut tot, stând pe loc, ascultând cum se deschide ușa de la casă și cum se închide apoi în urma ei.

– Ești speriat? întreabă Olympia.

Tom o privește din partea cealaltă a barăcii. Patul Olympiei se află în celălalt capăt, o distanță asupra căreia au căzut amândoi de acord în urmă cu doi ani.

– De ce anume? întreabă el.

Dar nu o poate ascunde. Îi tremură vocea. Şi-n plus, Olympia pare să vadă lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vedea.

Ea nu răspunde prin cuvinte. Doar printr-o singură privire serioasă, menită să scoată în evidenţă ororile acelei lumi în care se pregătesc să păşească. În această clipă, lui Tom i se pare că ea seamănă cu Malorie, deşi nu există nici o legătură de sânge între ele.

– Sunt suficient de speriat, spune Tom.

Stă în genunchi în patul său, uitându-se la nenumăratele invenţii pe care le păstrează sub pat. Una dintre ele aduce cu ochelarii speciali prin care oamenii obişnuiau să urmărească eclipsele. Lui Tom nu i-a scăpat faptul că în hârtiile lăsate de recenzor figura o metodă asemănătoare, ce se soldase tot cu un caz de nebunie. Nu se poate abţine să nu se întrebe ce alte invenţii de-ale sale, cu care se mândreşte, nu ar funcţiona. Dar nu se lasă acaparat de astfel de gânduri. Dă deoparte ce-a mai rămas din oglinda unidirecţională şi se întinde după alte lucruri.

– Va avea nevoie la greu de urechile noastre, zice Olympia.

– Ştiu.

– Şi va mai avea nevoie de noi şi în alte privinţe.

– Ce vrei să zici? o întreabă Tom, fără să se uite însă la ea.

– Vreau să zic că o încearcă, probabil, multe sentimente.

– Poate că ai citit prea multe cărţi, Olympia.

– Hei, vorbesc serios.

– Sentimente? Chiar crezi că mama are sentimente de genul ăla? Pe ea nu o interesează decât bentiţa.

Bălatul ridică o cască de pe podea. Viziera ar trebui să-i cadă peste ochi atunci când apasă butonul. Însă acum nu funcționează.

- Glumești? întreabă Olympia. Zi-mi că glumești.

- Ea trăiește doar după reguli, rostește Tom. Nu prea rămâne loc de improvizații.

- Într-adevăr, trăiește legată la ochi, zice Olympia. La fel ca și noi.

- Zău? continuă Tom și se întoarce cu fața spre ea. Olympia, noi *am crescut* în această lume. Nu crezi că o cunoaștem mai bine decât ea?

Olympiei se înroșește la față, așa cum i se întâmplă ori de câte ori el o supără cu câte ceva.

- Tom. Ascultă-mă. Ți-ai ales prost ziua pentru o luare de poziție. Și-așa e speriată ca naiba. Avem cincizeci de kilometri de străbătut. Tu ai idee ce înseamnă o asemenea distanță?

- Școala pentru nevăzători e și mai departe. Am mai făcut asta. Și ne-am descurcat.

- Și vom fi legați la ochi.

Tom se întoarce la invențiile sale. Un cerc de gimnastică, ce trebuie purtat ca o centură, astfel încât marginea lui să atingă orice înaintea trupului. Tuburile de plastic din care l-a construit s-au desfăcut și atârnă.

- În regulă, spune Tom, pentru că e mai bine să nu se contrazică prea mult cu Olympia.

Când se pornește, e greu s-o mai oprești.

- Tu ce-ți iei cu tine?

- Haine. Unelte. Exact ce ne-a spus mama să luăm.

Tom surâde.

- Însă nu *doar* ce ne-a zis mama. Ce altceva?

- Nimic.

Dar își va lua și altceva. El știe asta. Și Olympia are secretele ei.

– Îți iei cărți cu tine, așa-i?

– Nu-mi iau.

– Olympia...

Tom se ridică și traversează baraca. O prinde chiar când încerca să ascundă un teanc de cărți sub pat.

– Ba da! strigă el. Și care-i diferența între mine și tine, dacă amândoi luăm și alte obiecte personale?

– Tom, încetează.

– Ei bine?

– Diferența e că lucrurile care-mi plac mie nu ne pun în pericol. Bine?

Asta doare. E ca și cum și-ar bate joc de tot ce-l pasionează pe Tom.

– Bine, spune el. Du-te dracului!

– Tom!

El străbate iar baraca și se așază în genunchi lângă pat. Întinde mâna dedesubt.

– Dacă tu poți să iei cu tine cărți pe care deja le-ai citit, dacă poți să irosești spațiu prețios *cu ele*, atunci pot lua și eu ce vreau cu mine.

– N-am zis că nu poți.

– Dar ai gândit-o.

Apoi îi găsește. Pitiți adânc sub pat. Ochelarii săi improvizați.

Malorie nu va ști că-i are în bagaj dacă nu verifică. Și dacă va fi să caute, el se va lupta să-i păstreze.

– Mi-e teamă, zice Olympia.

Tom, simțind că prinde curaj, se întoarce iar spre ea.

– Am trăit toată viața cu ele.

– Poate. Dar au devenit mai periculoase.

– Oare?

Deși știe și el că așa e.

– Acum sunt mult mai multe, spune Olympia.

– Gata, ajunge. Și nu mai spune asemenea lucruri în fața mamei. O să fie și mai dură cu noi.

– N-am călătorit niciodată cu trenul, zice Olympia.

– Nu. Și?

– Am citit despre ele. Sunt enorme. Pot transporta o mulțime de oameni. Multe lucruri ar putea merge prost.

– Mama nici nu ar lua în considerare ideea asta dacă ar presupune vreun pericol.

– Ba da, îl contrazice Olympia. Pentru părinții ei.

În depărtare, ușa casei se deschide și se închide la loc.

– Crezi că sunt în viață? întreabă Tom.

Cei doi tineri se privesc cu luare-aminte, în căutarea unor răspunsuri. Ghetele lui Malorie culcă la pământ iarba în depărtare, suficient de zgomotos pentru ca ei să audă, doar ei și nimeni altcineva.

– Sper să fie, răspunde Olympia, însă nu cred că sunt.

– Olympia...

– Indiferent că lista aceea e mai veche sau mai nouă, eu nu cred că sunt în viață.

– De ce nu?

– Adică... Adică mama *vrea* ca ei să fie în viață. Înțelegi? Și am citit despre personaje care își doresc atât de mult un lucru, încât ajung să creadă că se întâmplă de-adevăratelea.

– Dar numele...

– Știu, spune Olympia. Cum spuneam, sper să fie în viață. Doar că...

O bătaie puternică în ușă o întrerupe.

– Copii? Ochii închiși?

– Da, răspunde Tom și îi închide.

– Da, răspunde și Olympia.

Ușa se crapă nițel, apoi Malorie pășește înăuntru. Tom îi aude imediat suflul energic. Când vorbește,

are o nerăbdare în glas pe care nu a mai simțit-o de mult timp la ea.

– Cum stăm cu pregătirile? îi întreabă.

– Eu mi-am făcut bagajul, răspunde Tom.

– Și eu mai am puțin, zice și Olympia.

Malorie închide ușa. Ia mătura de lângă ea și începe să măture aerul din baracă. La urma urmelor, ușa a fost deschisă, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

– În lumea de dinainte, le explică ea, aveam prezentatori meteo. Oameni care ne spuneau la ce ne-am putea aștepta.

– Mi-am luat lucrurile de ploaie, zice Olympia.

– Ar fi trebuit să vă împachetați doar lucrurile pe care v-am spus eu să le luați și nimic altceva.

Tom o aude aproape de el. Dă cu mătura în jur, apoi pe sub patul lui.

– A mai luat vreunul dintre voi și altceva?

Tinerii știu că nu e loc de șovăială când răspund. Or auzi ei până hăt departe, la porțile taberei, însă nimeni nu aude mai bine decât Malorie o minciună.

– Nu, zice Tom.

– Doar ce ne-ai zis, răspunde și Olympia.

– Bine.

Malorie a terminat de măturat.

– Puteți deschide ochii.

Cei doi tineri fac întocmai.

Tom e uluit să vadă cât de vioaie pare Malorie. Ochii parcă i s-au aprins de amintiri, deducții, decizii. Rucsacul de lângă ea e plin. Poartă un hanorac cu glugă și pantaloni lungi, mănuși și ghete. Într-o mână ține bentița pe care abia și-a dat-o jos.

– Ascultați-mă, spune ea. N-am mai făcut niciodată ce suntem pe cale să facem acum. N-am mai fost

niciodată în locul în care vom merge acum. Vom avea cu adevărat, *cu adevărat* nevoie unul de altul.

Tom realizează, dintr-odată, că singurul lucru care ar putea scurtcircuita măsurile de siguranță ale lui Malorie, singurul lucru care putea eclipsa modul de viață asupra căruia a tot insistat de-a lungul acestor șaptesprezece ani, e familia.

– Vreau să știți amândoi că sunt pregătită pentru eventualitatea în care nu-i vom găsi. Și că probabil nu-i vom găsi. Înțelegeți?

– Da, răspunde Tom.

– Da, răspunde Olympia.

– Sunt pregătită pentru eventualitatea unui eșec. Dar nu pentru eșecul nostru. Înțelegeți?

– Da.

– Da.

– Nu știu dacă înțelegeți.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră. Lui Tom i se pare că seamănă cu o războinică. El își trece ușor degetele peste rucsacul său. Ochelarii sunt înăuntru.

– Indiferent că-i găsim sau nu, continuă Malorie, faptul că plecăm înseamnă ceva. Ceva foarte important. Există oameni prea înspăimântați ca să încerce ce ne pregătim noi să încercăm.

– Trenul, intervine Olympia.

Malorie întoarce iute privirea spre ea.

– Îți faci griji din pricina trenului? întreabă ea. Of, Olympia. Și eu.

Apoi:

– E vreunul dintre voi împotrivă?

Tom își dă seama că ea nici nu și-a pus până acum problema asta. I se citește limpede pe chip.

– Eu nu sunt împotrivă, răspunde el. Abia aștept.

Tom se uită la bagajul ei și vede paginile recenzorului ițindu-se în vârf.

Malorie clatină din cap.

– Nu fi prea nerăbdător, Tom. Te rog. Rămâi în gardă.

Apoi se întoarce către Olympia:

– Și tu?

– Aș vrea ca ei să fie în viață, vine răspunsul ei.

Malorie încuviințează din cap. Apoi le face semn celor doi să se apropie de ea, iar ei se conformează. În mijlocul barăcii, ea îi prinde pe amândoi de încheieturi.

–E ceea ce trebuie să facem, le spune. Imaginați-vă cum ar fi dacă ați afla că eu locuiesc singură, altundeva. Ați face același lucru, nu?

– Da, răspunde Olympia.

– Nu am renunța la tine, răspunde și Tom.

Malorie trage iar aer în piept.

– Bun. Să mergem. Luați-vă ultimele lucruri.

Se uită apoi către bagajul lui Tom.

– E totul gata? întreabă ea. Nimic în plus?

Tom clatină din cap. Malorie încuviințează.

– Bine. Câte sunt pe-afară?

– Chiar acum? întreabă el.

Olympia lipește o ureche de peretele barăcii. Tom rămâne nemișcat. După un minut de ascultat în tăcere, ambii tineri răspund cu același număr, în același timp.

– Una.

– Sfinte, spune Malorie. Dăm de una încă de la primul pas făcut. Să sperăm că proporția asta nu va rămâne așa.

Tom trage fermoarul rucsacului și-și îmbracă hanoracul. În clipa în care capul îi iese la iveală, Olympia are și ea bagajul la picioare.

– Mănuși, le amintește Malorie.

Dar ambii tineri și le pun deja.

– Vă iubesc, copii, le spune ea.

Iar Tom o simte.

Privește iar către bagajul ei și vede vârfurile paginilor albe. Se gândește la povestea la care a făcut aluzie bărbatul cu recensământul. La relatările despre creatura prinsă.

Să fie oare cu putință?

– Bun, zice Malorie. Bentițele.

Și le pun cu toții. În timp ce Tom închide ochii și-și leagă materialul în jurul feței, se închipuie stând în vârful unui munte, ținând în brațe o cutie, în vreme ce oameni din toată lumea așteaptă la rând ca să vadă ce-i înăuntru.

Da, *să vadă*, dat fiind că Tom le va îngădui să privească prin intermediul ochelarilor lui, aceiași ochelari pe care i-a construit el singur.

– Acum, continuă Malorie, cu o notă de isterie în glas. *Acum*, să mergem.

Când trec pragul Barăcii Trei, când fac primul pas către un tren despre care nici unul dintre ei nu poate ști sigur că-i acolo, pe Tom îl frapează gândul că a auzit în glasul lui Malorie ceva ce n-a mai auzit de foarte mult timp.

Risc.

Îl sperie. Pentru că riscul implică îndoială. Iar dacă există un lucru pe care Malorie nu-l exprimă niciodată, acela e îndoiala în privința deciziilor ei legate de lumea de-afară.

Ieșind afară, Tom se simte tânăr, mult mai tânăr decât Malorie. Ca și cum toate poveștile ei despre lumea de dinainte au căpătat, subit, mai multă greutate. Acum și aici, ele alcătuiesc istoria cuiva care a dus o viață mai asemănătoare cu cea a personajelor din cărțile Olympiei. Acum și aici, Malorie pare că ar

cunoaşte mai multe decât cunoaşte el. Asta după ce, ani întregi, Tom a crezut exact opusul.

– Haideţi, îi îndeamnă Malorie.

Şi Tom ştie că o spune, de fapt, pentru ea însăşi.

Tom ascultă. Se mişcă. Şi, oricât ar încerca să scape de această senzaţie, de senzaţia că e necopt, nu poate ignora îndoiala care face să-i tremure glasul lui Malorie.

– Haideţi.

Risc.

Ei îşi asumă un risc.

Unul mare.

Suficient de mare cât să-i schimbe percepţia asupra lumii.

Deja. La un pas distanţă de casă.

7

Malorie simte întunericul. N-o apasă, ci mai degrabă îi alunecă de-a lungul brațelor și picioarelor, al gâtului, nasului, ochilor. Da, chiar și ochii și-i simte expuși la noua lume, ochii ei care sunt nu numai închiși, ci și protejați de bentiță. Are senzația că întunericul, întunericul ei personal, cel prin care înaintează, i-a pătruns pe sub mâneci și-n ghete, în mănuși și în pantaloni.

Sam și Mary Walsh. St. Ignace.

Incredibil.

– Să nu vă dați jos glugile.

Nici nu mai știe de câte ori le-a zis deja celor doi adolescenți acest lucru. Nu îi mai ține de mâini, așa cum a procedat ultima dată când au străbătut pădurea, în urmă cu un deceniu, îndreptându-se în direcția opusă. Tom și Olympia au deja șaisprezece ani. Fac schimb care să meargă în față, iar câteodată merg amândoi în față, lăsând-o pe Malorie în spate, ca pe un prieten îngrozit, înaintând pe coridoarele acelea întunecoase ale casei ororilor din bâlciul de țară. Ea și Shannon făceau adeseori asta. În fiecare an, dacă Malorie își mai amintește bine. O aude și acum pe Shannon râzând, chiar și în timp ce ascultă ca să audă pașii lui Tom, indicațiile Olympiei, zgomotele iscate de ceea ce există dincolo de spațiul îngust pe care îl

alcătuiesc ei trei. Își aduce aminte cum întindea mâinile către Shannon în timpul acelor incursiuni, prin acele încăperi din casa bântuită, căutându-și sora în vârstă de șaisprezece ani, simțind o legătură pe care știe că și Tom și Olympia o împărtășesc acum.

– Copii?

– Da, răspunde Olympia. Aici, mamă. Suntem tot pe cărare.

Da, cărarea. Una pe care Malorie n-a văzut-o niciodată, firește. O cărare pe care autocarele școlare transportau fără îndoială, pe vremuri, copiii în tabără. Nu e greu să-și închipuie răsărindu-le acum brusc în față un autocar, luând prea strâns un viraj, năpustindu-se către ei.

Dar temerile vechii lumi nu-și mai au locul aici. Malorie stă cu urechile ciulite după creatura despre care copiii i-au spus că se află în afara barăcii.

– Nu mai e mult până la drum, anunță Tom.

Malorie a depășit deja stadiul în care le punea întrebări ca să priceapă cum anume aud ei aceste lucruri. Nu va putea scăpa niciodată de imaginea cu ei când erau mici, dormind, legați la ochi, sub plasa de sârmă prinsă deasupra pătuțurilor, acoperite cu cârpă neagră. Nu va uita niciodată cum stăteau la masa din bucătărie, la trei ani, cu capetele lor micuțe îndreptate către boxele care transmiteau sunete din afara casei.

N-au mai folosit boxe de ani de zile.

– Așteptați, spune Tom.

– Nu, se împotrivește Olympia. Nu-i nimic.

– Așteptați, repetă Tom.

Malorie rămâne nemișcată. Rucsacul îi e prins strâns pe spate. Îl simte îndeajuns de ușor cât să îl care cincizeci de kilometri. Poate s-o facă. Și va avea nevoie de toată energia. Nu vrea să înceapă să caute

adăposturi, construcții abandonate, sau să se întrebe peste ce oameni vor da în drumul lor.

– Acoperiți-vă fețele, le spune ea.

Și-o acoperă pe a sa cu palmele înmănușate. Pielea neagră apasă pe materialul negru al bentiței, adăugând un nou strat de întuneric.

– *Nu o lăsați să vă atingă*, îi avertizează.

Ea nu știe ce înseamnă ca una dintre ele să te atingă, la fel cum nu știe nici dacă pot fi, de fapt, atinse. Însă imaginea lui Annette cotind pe hol, la școala pentru nevăzători, e la fel de prezentă în mintea ei precum imaginile cu ea și Shannon la bâlciul de țară.

– Nu-i nimic, zice Olympia.

– E *ceva*, insistă Tom. Dacă e creatură sau nu, asta nu mai știu.

– Nu știi? întreabă Malorie.

Asta o sperie. Nu cumva se mișcă diferit acum? Sau se mai mișcă vreun pic?

Ceva se lovește de tufișuri, făcând-o pe Malorie să țipe. Întinde mâinile spre tineri, din instinct, înainte de a-și acoperi bărbia și gura cu mănușile negre.

– O căprioară, spune Tom.

Malorie aude înfrângerea din glasul lui. Sora lui a avut dreptate.

– Dacă mi-ai fi dat voie să-mi construiesc sunetometrul, ne-am fi dat seama din prima.

„Sunetometrul" e o invenție eșuată de-ale lui Tom, o idee pe care o avusese ca să verifice ce ființe bântuiau prin pădurea din jurul taberei. El crede că ar fi mers cu ajutorul unor mici îmbunătățiri, însă Malorie i l-a distrus înainte să apuce să încerce.

– Fără discuții de genul ăsta acum, spune Malorie, desprinzându-și în sfârșit mănușile de pe față. Căprioara era sănătoasă?

Se gândește la câinele Victor, mestecându-și propriile picioare.

– Da, răspunde Olympia.

Mda, zece ani mai târziu, și tot nu pot fi siguri care animale înnebuneau și care nu și din ce cauză.

Malorie se întreabă dacă există mai multe informații în această privință în paginile recenzorului, pe care le poartă cu ea în rucsac.

Ajung la drum după un minut, mai curând decât își închipuise Malorie că o vor face. Benzinăria în care și-a făcut adăpost Ron Handy e la trei kilometri în stânga lor. Însă ei trebuie să meargă drept înainte. Nenumăratele drumuri pe care vor merge de aici înainte se află la est de locul în care sunt acum.

Cu toate astea, Malorie își îndreaptă un ochi orb în direcția lui Ron. Și-l închipuie cum stă acolo, în propriul întuneric. Oare se gândește și el la sora lui, la fel ca și ea? Oare se pregătește și el sufletește pentru a da o fugă, către sud, pe cont propriu?

Ce mult și-ar dori să fie așa! Însă știe foarte bine că nu e cazul.

– Succes, șoptește ea, ca și cum și-ar lua rămas-bun. Pentru totdeauna.

În timp ce se întoarce iar cu fața spre drum, se lovește cu umărul de ceva.

Încremenește.

Orice ar fi, e mai înalt decât cei doi tineri. Își netezește mâneca ce îi acoperă brațul, ca și cum ar fi în stare să elimine astfel atingerea creaturii.

– Copii! spune ea.

Însă Olympia e lângă ea, ghidând-o, dintr-odată, ca să ocolească un copac.

- Trebuie să ne mişcăm încet, spune Olympia. Extrem de încet. Sunt o mulţime de copaci în drum. Vă aduceţi aminte?

Da. Şi poate că Malorie avea nevoie ca cineva să-i amintească de asta.

- Nu mai auziţi şi altceva? o întreabă ea.

- Nu, răspunde Tom.

Însă Olympia ezită o clipă. Să fie ezitarea ei o minciună? Sau doar prudenţă?

- Nimic, răspunde ea până la urmă.

- I-aţi pierdut urma celei pe care aţi auzit-o lângă baracă?

Din nou, ezitare.

- Nu.

- Unde s-a dus?

- La lac, răspunde Olympia.

Deşi nu poate auzi apa de la distanţa asta, Malorie tot ascultă.

- Tom? întreabă ea. Auzi şi tu acelaşi lucru?

- I-am pierdut urma, răspunde Tom.

- Poftim? Nu poţi face aşa ceva pe-aici. Nu poţi pierde nici o urmă pe-aici. Ai înţeles?

- Mamă...

- Tom. M-ai înţeles sau nu?

- Mda. Sigur.

- Nu mda, nu sigur. Nu e momentul să visezi cu ochii deschişi. Am nevoie de tine. Olympia are nevoie de tine.

- Bine. Îmi pare rău. Olympia a zis că e în lac. Atunci e în lac.

Malorie ascultă. Îşi închipuie că poate auzi şoseaua liberă în ambele direcţii.

- În regulă, rosteşte ea. Să mergem.

Simte şoseaua sub ghete, dar ştie că nu vor rămâne prea multă vreme pe teren solid. Harta din bagajul ei include drumuri prin păduri, pe terenuri necultivate, peste râuri.

Sam şi Mary Walsh.

E imposibil să nu şi-i imagineze pe canapeaua din casa în care a copilărit. Însă acum, în locul unei imagini cu grădina şi străzile, peste ferestre stau atârnate pături.

Şi dacă ei nu sunt acasă, nu sunt în singurul loc în care Malorie îşi închipuie că ar putea fi, atunci pe ce drumuri or fi apucat-o şi ce-or fi auzit de-a lungul călătoriei lor?

– Linişte, face Malorie, deşi tinerii nu vorbesc. *Ascultaţi.*

Şi Malorie se gândeşte la tren. Şi nădăjduieşte că oprirea pe care tocmai au făcut-o, cele câteva minute pe care şi le-au acordat ca să discute despre localizarea creaturii, nu i-a făcut să-l piardă. Pentru că dacă îl pierd, dacă scapă trenul cu doar o oră, cu o zi... atunci cum să mai fie siguri că îi vor învăţa orarul, asta dacă există un orar?

Malorie merge înainte. Vrea să se mişte mai repede decât o fac acum, mai repede decât e cu putinţă. Vrea să recupereze timpul pe care l-au pierdut discutând. Vrea să recupereze cei zece ani petrecuţi la Tabăra Yadin. Şi cei şase ani de dinainte. Vrea să revină la momentul în care părinţii ei au încetat să mai răspundă la telefon, pe când ea şi Shannon au făcut un schimb de priviri tacite, momentul în care au căzut amândouă de acord că Sam şi Mary Walsh sunt morţi.

Malorie vrea totul înapoi. Acum.

– Mamă, spune Olympia. Ai grijă.

Mâna fiicei ei o prinde de încheietură, ajutând-o apoi să ocolească o groapă din şosea.

- Mulțumesc, îi spune ea.

Ar vrea să creadă în Soartă, ar vrea să creadă că există un motiv pentru toate. Că acum a fost nevoie să plece. Că n-a fost nici un timp pierdut. Că un țel final, mai important, se va ivi până la urmă.

Dar Malorie nu e genul care să gândească așa.

- Hei, intervine Tom. E ceva pe drum, în fața noastră.

Malorie dă să le spună tinerilor să se oprească. Doar că ea nu vrea să se oprească. Şi dacă lumea colcăie acum de creaturi, și dacă ele sunt prezente la fiecare pas făcut de ea către părinții săi, atunci va trebui să se deprindă să pășească printre ele.

Cugetă la alt lucru pe care l-a citit în hârtiile recenzorului. Ceva despre un oraş numit Indian River. Şi la femeia care îl conduce.

Athena Hantz.

Sub nici o formă nu-l poate lăsa pe Tom să citească despre acel loc. Descrierile, primejdiile au fost de ajuns să o facă pe Malorie să pălească. Însă filosofia Athenei Hantz e cea care nu-i dă pace lui Malorie. Femeia pretindea că trăieşte liberă printre creaturi. Fără vreo diferență față de cum trăia înainte de sosirea lor. Iar modul în care s-a exprimat recenzorul, cuvintele sale exacte, îți dădeau fiori:

Domnişoara Hantz pretinde că a „acceptat pe deplin creaturile". Ea insistă că acestea nu-i mai fac pe oameni să își piardă mințile și că nici nu au această intenție. Ea crede, cu fervoare, că s-au schimbat de-a lungul timpului. Conform cuvintelor ei: „Ele au încetat să ne mai pedepsească".

Ce scria mai departe era și mai rău:

Această filosofie, oricât ar fi ea de firavă, a câștigat adepți.

Iar concluzia lui era, de bună seamă, cel mai îngrijorător lucru dintre toate:

Fără a putea verifica dacă ea chiar trăiește așa cum pretinde, la dispoziție nu am avut decât o scurtă întâlnire după care să mă iau. Și, în opinia mea, Athena Hantz e întreagă la minte.

– Să ne oprim? întreabă Tom.

Malorie știe de unde a răsărit această întrebare. Nu le-a zis ea să se oprească de fiecare dată când se află în prezența unei creaturi?

Malorie se gândește la oamenii precum femeia aceea din Indian River. La persoanele care figurează în manuscrisul din bagajul ei.

Acele persoane sunt nesigure. Și, de aceea, orice decizie iau ele provine dintr-un loc nesigur.

Acum însă, Malorie, aflată iar în lumea largă, trebuie să aibă încredere în ea însăși. Trebuie să se încreadă în propriile-i reguli și în stilul de viață pe care l-a pus la punct pentru copiii ei.

– Glugile sus, acoperiți-vă fețele, le spune. Și continuați să mergeți.

8

Tinerii dorm, însă Malorie nu poate.

Astăzi au mers treisprezece ore, iar harta îi spune că n-au înaintat decât cincisprezece kilometri. E descurajator. E copleşitor.

Malorie se îndoieşte de ea însăşi.

Se află într-un fost magazin de momeli şi unelte de pescuit. Harta îi dezvăluie numele lacurilor din apropiere. Iar vechiul miros, de râme şi apă, persistă. Tinerii dorm lângă ceea ce, odinioară, era casa de marcat. Malorie stă aproape de ei. E sub o pătură, ale cărei margini sunt ţintuite la podea de propriile-i ghete. E în genunchi, picioarele o usturä de la atâta mers şi stă cu nasul în harta întinsă pe jos. Lanterna îi arată legenda, kilometrii şi distanţa de neconceput pe care o mai au de străbătut. Niţică matematică e utilă. Fac cam un kilometru pe oră, înaintând orbeşte pe drumuri deja existente, prin foste câmpuri cu grâne, prin păduri, traversând chiar şi câteva mlaştini. Pentru că distanţa până la East Lansing (dacă Ron are dreptate şi e vorba de East Lansing, nu de Lansing) e de aproape treizeci şi patru de kilometri, asta înseamnă că le-au mai rămas încă treizeci de ore de mers. Adică încă vreo două zile, dacă vor depune acelaşi efort pe care l-au depus şi azi. În lumea de dinainte, aceste cifre n-ar însemna cine ştie ce. Un weekend prelungit. Însă acum, sub pătură,

Malorie simte o nerăbdare pe care n-a mai simțit-o înainte. Chiar și pentru a-și părăsi casa și a o porni pe râu a fost nevoie de patru ani ca să-și ia inima-n dinți. Acum, ar rupe-o la fugă dacă ar putea.

– Fir-ar să fie, spune ea.

Se gândește la părinții ei, îi este greu să nu se refere la ei ca la Sam și Mary Walsh, numele lor părând a fi scrise cu flăcări în mintea ei.

Trage manuscrisul mai aproape și dă paginile, până ajunge la puținele informații despre tren. În timpul ăsta, își aduce aminte de teama lui Ron față de „cine îl conduce". Tom zicea că oricine ar reuși să pună un tren în mișcare ar trebui să fie un om foarte inteligent, însă Malorie nu e de acord. Lumea întreagă, i se pare, a luat-o razna. Nu diferă decât gradul de nebunie.

Se oprește la o pagină cu titlul: *CE ȘTIM DESPRE ELE.*

Aproape râde, epuizată, când citește aceste cuvinte. Pagina ar trebui să fie goală, căci oamenii n-au aflat nimic despre creaturi. Însă Malorie vede bine că nu e goală.

Lista o face imediat să se neliniștească.

Fac zgomot, dar nu un sunet obișnuit. Nu se aude obișnuitul scârțâit de podele. Mai degrabă, e ca și cum podelele însele se transformă pe moment, înainte de-a reveni apoi la starea lor inițială.

Lui Malorie nu-i place asta. Nu mai vrea să citească în continuare. Își imaginează că până și podeaua a luat-o razna.

Unii pretind că umbrele lor călătoresc fără ele. Alții pretind că nu există decât o singură creatură în toată lumea și că nenumăratele ei umbre se întind pe toată planeta, ca niște degete întunecate.

Malorie nu are nevoie de astfel de basme. Nu are nevoie de zvonuri și teorii. Are nevoie de fapte.

Există poveşti despre atacuri intenţionate pe teritoriul fostului New York City. Zvonuri despre agresiuni în Des Moines, Iowa. NOTĂ: Doar cei care locuiesc în zone unde omuciderile erau frecvente par să sugereze asemenea lucruri. Nu există nici o mărturie verificabilă despre o creatură care să forţeze o fiinţă umană să se uite la ea.

Tom sforăie, iar Malorie stinge lanterna. Inima îi bubuie în piept. Până şi faptul că citeşte despre creaturi tinde să-i înceţoşeze mintea, să-i întunece raţiunea.

Olympia sforăie. Doi tineri concurând pentru spaţiu, chiar şi în somn.

În întuneric, îşi aduce aminte de un moment de acasă, după şcoală, când ea şi Shannon s-au certat cine să aleagă jocul de societate pe care să-l joace familia în sufragerie. Tata, exasperat, le-a spus că ar putea să aleagă amândouă şi să-şi joace propriile jocuri. Malorie îl vede şi acum, cu părul la fel de negru ca al ei, cu ochii adânciţi în orbite. Pe atunci, se gândea la mama şi la tatăl ei ca la o lege. O lege care să fie încălcată, fireşte, însă totuşi o lege. Iar când Shannon s-a plictisit de jocul ei şi a venit să se joace cu al lui Malorie, ea a înţeles că tatăl ei a izbutit cumva, pe nevăzute, să înfăptuiască acel lucru.

Trage nădejde că a izbutit, la rândul său, să facă asemenea lucruri pentru copiii ei. Şi crede că da.

Simte o bătaie pe spate.

Cade lată pe podea, cu inima bătându-i nebuneşte.

– *Mamă.*

E Olympia, şoptind prin ţesătura păturii, cu buzele lipite de urechea lui Malorie.

– *Ce e?* şopteşte Malorie drept răspuns.

– *Nu suntem singuri aici.*

Lui Malorie îi îngheaţă sângele-n vine.

– *E cineva în ușă*, continuă Olympia. *Le aud răsuflările.*

Lui Malorie pare că i s-a oprit mintea în loc pentru o clipă. Nu mai gândește nimic. Doar simte. Apoi, o imagine cu Gary. De parcă în tot acest timp ar fi așteptat pur și simplu să iasă la iveală și a ales să o facă tocmai acum. Trebuie să ia o hotărâre, cât mai iute.

– *Ușa e închisă?* șoptește ea.

Însă deja are ochii închiși și se ridică, încetișor, neauzit, de sub pătură.

Când e în picioare, se întoarce către ușă. Nu mai e vreme de ascultat.

– Ieși afară, spune ea. Oricine ai fi, ieși afară. Sunt înarmată. Toți cinci suntem înarmați.

Nici un răspuns. Dar simte că mai e cineva acolo, îi simte prezența de la mai bine de șase metri distanță.

– Ieși *afară*, repetă ea.

Aude zgomotul familiar făcut de Tom când se trezește. Olympia îi șoptește ceva.

– Ochii *închiși*, îl avertizează Malorie.

Apoi:

– Nu ne lași de ales.

– Atunci, fă-o, rostește un glas, bărbătesc, din partea cealaltă a magazinului. Dacă ești înarmată, împușcă-mă.

Când îi aude vocea, lui Malorie îi îngheață gândurile în cap. Ea nu se uită, dar el?

– Te împușc, zice Tom.

– Tom..., începe Malorie, dar se oprește.

– Vorbesc serios, spune bărbatul. Fă-o. Oricum mai am o zi până să deschid ochii către lumea de-afară. M-ați salva de complicațiile unei sinucideri.

Malorie crede că recunoaște glasul unui om rațional. Dar nu poate fi sigură. Și nici nu are de gând să decidă.

– Ieși afară, repetă ea.

– De doi ani locuiesc pe marginea șoselei ăsteia, continuă el. V-am auzit intrând în Dabney's.

– Tom, Olympia, zice Malorie, nu vorbiți cu el. Și nu deschideți ochii.

– Nu sunt nebun, spune bărbatul.

Pare tânăr, mai tânăr decât Malorie, dar mai mare decât cei doi adolescenți.

– Doar că nu mă simt deloc bine. Însă am supraviețuit. La fel ca voi.

– Ieși.

Liniște. Un pufnet? Un zâmbet? Malorie nu întreabă.

– Dar eu nu vreau, spune bărbatul. Vreau să interacționez cu voi. Voi nu vreți?

– Am interacționat destul, răspunde Olympia.

– Olympia...

– Chiar așa? întreabă bărbatul. Eu n-am pe nimeni. V-am auzit și am intrat.

– Când dormeam, replică Malorie. Ieși afară, acum.

– Mda, am așteptat să adormiți, deoarece nu știam dacă sunteți mai periculoși decât credeți că sunt eu.

– Suntem periculoși, spune Malorie. *Ieși afară.*

Liniște. Malorie își încleștează pumnii.

– Bine, cedează bărbatul.

– *Acum.*

Dar Malorie știe deja că nu-și vor mai petrece noaptea aici. Indiferent ce va face individul, ea le va da instrucțiuni celor doi tineri să-și adune lucrurile și apoi vor părăsi acest loc. O vor porni iar la drum, paranoici, prin întunericul nopții. Și chiar și în lumea nouă, o plimbare pe timp de noapte e mai puțin sigură decât una pe timpul zilei.

– Lăsați-mă să vă ofer ceva, rostește tânărul.

– Nu deschideți ochii, le ordonă Malorie tinerilor.

– Doar câteva cuvinte, da? Vreau ca voi trei să știți că lumea nu va deveni mai bună. Tre' să o luăm de la capăt.

– Ai spus „trei", zice Malorie. Ai ochii deschiși.

– Mda? Păi, nu sunt singurul.

– *Închideți ochii*, șuieră ea către tineri.

Cu pumnii strânși, Malorie se încordează toată. Părinții ei îi fulgeră prin minte precum o flacără, numele din St. Ignace, înhățate de vânturile strâmtorii Mackinac, suflate peste lacul Michigan. Pierdute pentru ea.

Încă o dată.

– *IEȘI AFARĂ!*

Nici ea nu-și recunoaște propriul glas. Zici că e cel al unei femei care a trecut prin ani întregi de tensiune, paranoia și pierderi.

Exact cum a fost cazul ei.

Bărbatul nu-i răspunde. Însă deschide ușa și-o închide.

– Tom? întreabă Malorie.

– Se îndepărtează, răspunde Tom.

– Olympia?

– Da, se îndepărtează.

– Merge pe șosea, adaugă Tom.

Malorie distinge dezamăgirea din glasul lui.

– În ce direcție?

– În cea din care am venit noi.

– Luați-vă lucrurile, le spune Malorie. Continuăm. Acum.

Îi aude pe tineri împachetându-și lucrurile și vârându-le în bagaje. La fel face și ea.

– Tom, spune Malorie, știu ce crezi.

– La fel cum știi și că tipul ăsta nu era o prezență sigură? La fel cum ai știut și că tipul cu recensământul nu ne putea ajuta?

– Tom...

– Mamă, zice Tom, iar glasul lui e mai aproape decât se aştepta ea să fie. Bărbatul cu recensământul ne-a dat numele părinţilor tăi. Te-ai înşelat. Şi cu asta, basta. Te-ai înşelat.

Dar şi Tom e zguduit. Malorie simte asta. Un străin, în acelaşi spaţiu cu ei. Un bărbat discutând despre sinucidere şi sfârşitul lumii.

Malorie aşteaptă lângă uşă, cu pumnii înmănuşaţi. Tinerii sunt gata mai repede decât se aştepta ea.

– Ascultaţi, începe Malorie, strângându-şi bentiţa în jurul feţei.

– A plecat în direcţia din care am venit noi, spune Olympia.

Malorie inspiră, îşi ţine răsuflarea, expiră.

Deschide uşa.

– Haideţi. Acum.

Apoi încep iar să meargă, prea repede, prin întuneric, după ce abia au apucat să doarmă niţel. Malorie priveşte orbeşte peste umăr, înapoi, pe unde tinerii i-au zis că ar fi luat-o bărbatul.

Îi pasă de el. La fel cum îi pasă şi de Ron Handy. La fel cum îi pasă de fiecare persoană implicată în aceste oribile experimente atestate în documentul lăsat de recenzor.

Nu încearcă toată lumea să se descurce cât de bine poate?

Ca şi ea, de altfel?

– E frig, zice Olympia.

Mai sunt ore bune până la răsăritul soarelui. Cerul şi drumurile sunt la fel de întunecate precum lumea din spatele bentiţelor lor.

– Ne vom încălzi, răspunde Malorie.

Dar nu se poate abține să nu se gândească la tânărul acela. Care a zis că-și va curma singur viața, fără a fi nevoie ca o creatură să-l forțeze în vreun fel.

Malorie își îngăduie să-și imagineze cum ar fi fost el în lumea veche și ce-ar fi făcut el acum, dacă n-ar fi venit creaturile.

Ar fi fost un prieten bun? O persoană profundă? Un tată?

O arde inima pentru el. Pentru toți. Pentru Ron Handy. Pentru recenzor. Pentru oamenii trecuți în recensământul acela.

Dar empatia ei se stinge rapid, când ceva urlă în beznă, departe de ei. Malorie crede că e un câine. Un lup. Un om.

–Vom găsi alt loc în care să dormim, le spune ea. Vă promit. Un pic mai încolo.

Dar orice loc care ar putea să i se pară suficient de sigur trebuie să se afle nu doar „un pic mai încolo". După ea, ar trebui să treacă granițele statului Michigan. Granițele lumii. Ale cele noi și ale celei vechi deopotrivă.

Și, categoric, să treacă de ultima oprire a oricărui tren, real sau imaginar.

9

Treizeci de kilometri pe șosele de țară vechi, neîntreținute, năpădite de buruieni, crăpate, nefolosite de foarte mult timp.

Malorie simte nebunia. Pe cea clasică. Epuizată, iritată, de parcă și-ar fi pus dinadins copiii în pericol, acționând nechibzuit, fără să elaboreze vreun plan.

Gluga îi acoperă capul și gâtul, iar bentița, ochii. Poartă mâneci lungi și mănuși, în pofida căldurii și, de asemenea, în pofida lipsei oricărei dovezi concrete că vreo creatură ar fi distrus mintea cuiva prin atingere. Bea din sticle de apă pe care le-au reumplut de nenumărate ori de-a lungul călătoriei (folosind filtre luate din bucătăria taberei, în locul celor inventate de Tom, lucru cu care Tom nu a fost de acord). Ea le reamintește tinerilor că trebuie să mănânce și îi tot întreabă ce aud. Nu de puține ori s-au văzut nevoiți să se oprească de tot și să aștepte mai bine de o jumătate de oră, dat fiind că Olympia părea să fie sigură că una se află în apropiere, chiar dacă Tom o contrazicea.

Și, indiferent prin câte au de trecut, Malorie se gândește la părinții ei.

Nu e greu de ales o amintire plăcută cu cei doi, așa cum erau odată. Exuberanți amândoi și sclipitor de inteligenți. Erau ceea ce prietenii ei numeau „hipioți", deși nici unul dintre ei nu dusese acel stil de viață.

Atitudinea lor pozitivă era ceea ce îi amuza pe prietenii ei, modul în care părinții ei abordau constant ideea extinderii minții.

Inteligența, le spunea tata celor două surori, *înseamnă să fii în stare să ieși cu vorba bună dintr-o dispută.*

Asta se întâmpla după ce Malorie se certase cu ei în legătură cu ora de culcare. O, ce dor îi e acum de acele certuri, de acele cuvinte, să aibă iarăși parte de asemenea momente.

Iar acum... s-ar putea să aibă această șansă.

Gândul e aproape de neconceput. Nimănui nu i se acordă o anulare a suferinței.

Nimănui.

I-ar adora pe copii, cugetă Malorie. Dar se întreabă dacă nu cumva natura progresistă a lui Tom i-ar înfricoșa. E un gând bizar, ivit pe neașteptate, și i se pare complet nelalocul lui. Ca și cum, preț de o clipă, Malorie s-ar codi să-și prezinte fiul părinților ei. Nu are cine să-i spună dacă această senzație e sau nu naturală. Nici un prieten pe care să-l întrebe. Sam și Mary Walsh i-ar iubi pe ambii copii. Ea o știe prea bine. Cu toate astea, gândurile ei în privința lui Tom devin din ce în ce mai tulburi de la o oră la alta.

Merge. Ascultă. Cugetă.

O doare, ca și cum creaturile și noua lume creată de ele ar figura în amintirile ei despre cea de dinainte. Își aduce aminte când s-a furișat la cinema împreună cu Shannon, la un film interzis minorilor din pricina scenelor de nuditate, și cum, în pofida imaginilor, a sărutărilor intense, cum nu mai văzuseră niciodată, pe Shannon a furat-o somnul. Malorie vede că sora sa are ochii închiși și se întreabă, acum, dacă nu cumva Shannon se ascundea de ceva anume. De o chestie care ar fi putut s-o facă să-și piardă mințile.

Sau atunci când mama și tata coborau storurile pe timpul nopții, iar mama (*Mary, Mary Walsh, Sam și Mary Walsh*) le spunea fetelor că lumina lunii pricinuiește coșmaruri și, vai, ce mai râdeau fetele de o asemenea idee. Nu cumva și mama își lua atunci aceleași măsuri de precauție pe care și le ia acum Malorie?

Coborâți storurile. Închideți ochii.

Amintirea și prezentul, amestecate.

Dormitoarele copilăriei ei au pături în geamuri. Drumul cu autobuzul până la școală e înfricoșător, dat fiind că șoferul nu poate ține ochii deschiși.

Trenul trenul TRENUL te îndrepți către un tren orb, Malorie, ce faci ce faci ce?

Sam și Mary stau pe scaunele din față ale mașinii. Shannon și Malorie joacă niște jocuri în spate. Tata sucește brusc de volan, iar fetele țipă și mama le spune că au scăpat la mustață, și Malorie, acum și aici, Malorie își amintește ca și cum ar fi întâlnit pe drum ceva ce tatăl ei n-ar fi trebuit să vadă, ceva ce l-a făcut să-și piardă mințile.

Însă mama și tata s-ar putea să nu-și fi pierdut mințile.

Și, cumva, asta e cea mai nebunească parte din toată povestea.

– O mașină, le anunță Tom.

O clipă, Malorie își închipuie că i-a citit gândurile, ca și cum fiul ei, care s-a dovedit capabil de niște realizări auditive incredibile, a reușit să audă chiar și gândurile din capul ei.

– O mașină? repetă ea.

– Ceva, completează Olympia.

– Nu ceva, o contrazice Tom. O mașină.

– Opriți-vă, le ordonă Malorie. La marginea drumului. Acum.

Malorie n-ar vrea să iasă de pe șosea. Nu vrea să compromită linia dreaptă care se află acum între ea și părinții săi. Vrea să meargă la ei, să meargă la ei, să meargă la ei acum.

– Mașină, zice Olympia.

– Ți-am zis eu, spune Tom.

– Acum, zice Malorie.

Simte iarba sub ghete, dar nu e suficient de departe. În lumea nouă, la volanul unei mașini se poate afla cineva care șofează legat la ochi. Și Malorie a făcut acest lucru.

– Mai departe, zice ea.

Însă aude cum este accelerat motorul. De parcă șoferul i-ar fi văzut. De parcă șoferul ar căuta exact oameni ca ei.

– Culcați, le spune Malorie.

Însă își dă seama că e prea târziu pentru o asemenea măsură. Mașina e mai aproape, și mai aproape, și tot încetinește, gata să se oprească.

A ajuns în dreptul lor acum.

Se oprește de tot.

Motorul e în ralanti. E turat. E iar în ralanti. Și e iar turat.

Malorie își imaginează o armă ațintită spre ei, pe geamul mașinii. Un chip în spatele lui, schimonosit de nebunie.

Dar nimeni nu vorbește. Și nici un zgomot brusc nu sfâșie aerul acelui peisaj de țară pustiu.

Malorie se întoarce cu fața spre mașină.

Motorul a rămas în ralanti.

Femeia se gândește la Tabăra Yadin și la câtă siguranță le oferea locul acela. Aproape că simte textura funiei în mâinile ei înmănușate, a funiei care făcea legătura între clădiri. Dintre acestea, una adăpostea

conservele cu mâncare, iar alta avea o grădină chiar lângă ea. Se vede pe ea însăși, trezindu-se acolo, umblând pe acolo, trăind acolo, în siguranță. Se aude întrebându-i pe copii ce-o fi pe afară. Le aude răspunsurile. Trăiau singuri. Trăiau la adăpost.

Trăiau după legea bentiței.

Iarba de lângă ea e zdrobită atât de brusc, atât de iute. Malorie țipă.

Pare să fie un animal.

Ceva se izbește de portiera mașinii.

– Nu mișcați! țipă ea la copii, însă glasul îi e acoperit de sunetele produse de loviturile repetate în caroseria mașinii.

Aude un bărbat țipând, cineva care pare stăpânit de o furie primejdioasă, poate chiar de nebunie.

Apoi recunoaște vocea ca aparținându-i lui Tom.

Tom răcnește la șofer să plece.

– PLEACĂ! PLEACĂ! *PLEACĂ!*

Malorie se repede când îl aude, gata să-l înhațe, să-l facă să se îndepărteze de mașină. Însă motorul mașinii este ambalat atât de tare, încât praful se ridică precum o cortină, făcând-o pe Malorie să tușească.

Motorul e ambalat iar, și Malorie își ține o mână la gură, iar pe cealaltă o întinde ca să-l prindă pe Tom. Dă peste umărul lui.

Sau nu?

E umărul lui sau al șoferului?

O mână cade peste a ei.

– *PLEACĂ!* țipă Tom.

Iar Malorie se ferește. În ciuda haosului, a fricii, își dă seama, dintr-odată, că Tom e bărbat acum.

O altă lovitură dată mașinii. Apoi Malorie îl prinde de talie. Îl trage înapoi spre ea. Olympia spune ceva, dar cuvintele ei se pierd în huruiturile motorului.

Maşina se mişcă, iar Malorie se loveşte cu putere de Tom atunci când acesta e trimis cu forţă în spate, izbindu-se de ea.

– *Plecaţi, ticăloşi nenorociţi!* răcneşte Tom. *Plecaţi!*

Sunt lacrimi în vocea lui. Malorie nu înţelege. Emoţiile lui par mai exacerbate, mai puternice, decât au fost vreodată în baracă.

– Tom, îi zice ea. Linişteşte-te!

Dar Tom nu pare să se liniştească prea curând. Iar maşina se îndepărtează.

– De ce, mamă? De ce? N-aveai de gând să le zici să plece? N-aveai de gând să le zici să ne lase în pace? *Asta faci tu!*

Malorie nu se aştepta la asta. El nu e furios pe maşină, e furios pe ea. De parcă, nu se ştie cum, ea ar fi reprezentat pericolul, şi nu străinul care oprise în dreptul lor, fără să le adreseze vreun cuvânt.

– Tom, am supravieţuit atâta...

– Doar asta facem!

– Tom...

– Doar asta facem, supravieţuim!

Vorbele lui îi taie răsuflarea. Nu mai ştie ce să zică.

Maşina se pierde în depărtare, iar Malorie ştie că nu va afla niciodată ce-avea de gând să facă şoferul.

În lumea veche, el sau ea i-ar fi putut duce cu maşina până la tren.

– Haideţi, intervine Olympia.

Mediatoarea.

Tinerii se întorc pe şosea, încălţările lor făcând să scrâşnească pietrişul de pe margine. Însă Malorie nu se poate împiedica să nu se gândească la ce-a zis Tom.

Doar asta facem, supravieţuim!

Nu o laudă. O acuză.

Malorie merge mai departe. Încă o dată, chipurile părinților ei îi revin în minte. Glumele lor. Sfaturile lor. Și felul în care au educat-o.

Nădăjduiește că și ei au trăit conform acelorași reguli ca și ea.

– Gata, mamă? rostește Olympia.

Tot încearcă să împace lucrurile. Tot încearcă să omită faptul că Tom tocmai și-a vărsat furia pe mama lor.

Malorie nu-i răspunde. Ci continuă să meargă, știind că tinerii o pot auzi, că pot aprecia exact unde se află ea, grație auzului lor fin.

Și-n timp ce merge, speră că părinții ei au făcut exact ceea ce a acuzat-o Tom că fac ei.

Speră că au trăit după regula bentiței.

Speră că tot ce-au făcut a fost să supraviețuiască.

10

Tom așteaptă ca Malorie să adoarmă. Chiar și în întuneric, nu îi e greu să-și dea seama. Malorie și Olympia nu sforăie de fiecare dată, dar ambele respiră altfel după ce adorm. Tom crede că le poate auzi și când visează. De multe ori, pe când erau în Tabăra Yadin, această idee îl liniștea și-l ajuta să alunece în mrejele unui somn profund.

Sunt într-un hambar. Olympia l-a găsit la doi kilometri și jumătate distanță de locul în care Malorie le-a cerut să părăsească șoseaua și să meargă „în tandem" până ce vor găsi un loc în care să înnopteze. Tandem, în accepțiunea lor, înseamnă că Malorie rămâne pe șosea, Tom merge la o distanță de aproximativ patruzeci de pași pe iarbă, iar Olympia rămâne la vreo patruzeci de pași în spatele lui. Tinerii pot auzi cât de departe se află unul de altul, iar zgomotul încălțărilor lui Malorie îi ajută să nu se îndepărteze foarte mult. Când Olympia a strigat ca să le spună ce-a găsit, mai întâi un drum de pământ, apoi chiar hambarul, Tom începea să facă planuri.

Toate astea încep să-l scoată din sărite.

El înțelege că Malorie a crescut într-o lume în care era ceva normal să privești afară, *să vezi* hambarul, și astfel să identifici orice semn de pericol. Dar băiatul nu crede că ea înțelege *cu adevărat* că el și Olympia

pot face același lucru cu urechile. I-a tot lăudat pentru asta de-a lungul anilor, însă nesfârșitele ei măsuri de precauție scot la iveală ce crede cu adevărat: și anume că, fără ea, sunt doar niște copii neajutorați. Tom e afară în lume, pentru prima oară de când avea șase ani, și ultimul lucru pe care și-l dorește e s-o aibă alături tot pe Malorie. Poate auzi limpede dacă mișună ceva pe lângă hambar. E mai mult decât zgomot. E *instinct*. Unul în care Tom și Olympia se încred, așa cum Malorie se încredea cândva în privirea ei.

Tom aude răsuflarea adâncă, prelungă, atât a mamei, cât și a surorii lui. Ambele sunt epuizate, așa cum ar și trebui să fie. Au parcurs treizeci și opt de kilometri străbătând terenuri de toate felurile, în timp ce soarele le încingea mânecile lungi, glugile, bentițele și mănușile. Au mâncat rațiile pe care Malorie le-a adunat din tabără și au băut apă filtrată din ravene, râuri și pârâuri. Și, deși toți trei făceau multă mișcare în jurul Taberei Yadin, nici unul nu a mai mers atât de mult în ultimii zece ani.

Tom, care a stat întins pe o podea acoperită cu fân aspru și uscat, se ridică în capul oaselor. Se mișcă pe cât de silențios poate, conștient fiind că, deși Malorie nu se va trezi din pricina zgomotului, Olympia l-ar putea auzi cu mare ușurință. În pofida faptului că are de gând să facă exact ceea ce-i place cel mai mult Olympiei, tot nu vrea ca sora lui să știe ce are de gând.

Să citească.

Face câțiva pași ghemuit, câte unul pe rând, cu brațele desfăcute, pipăind în întuneric după rucsacul lui Malorie. Știe unde se află. A rămas cu urechea pâlnie ca să identifice exact locul, încă de când ea l-a lăsat jos, cu douăzeci și cinci de minute în urmă.

Un fâlfâit în fânarul de deasupra, care-l face pe Tom să ciulească urechea într-acolo. Știe deja că e doar o pasăre. Dar va da din aripi? O va trezi pe Malorie?

Găsește cataramele care au ținut rucsacul prins strâns de spatele lui Malorie pe drumul de la tabără încoace. Îl ridică din fân, cu mare grijă.

Se oprește. Ascultă. Nu aude pe nimeni în afara hambarului.

Ușa nu scârțâie când o deschide. Se strecoară afară, scoțând deja lanterna din buzunar și trăgând afară pătura făcută sul.

Cu ochii închiși, se îndreaptă iute către partea laterală a hambarului, trage pătura peste cap și peste rucsac, fixează bine de pământ marginile acesteia, apăsându-le cu genunchii și coatele, apoi aprinde lumina.

Deschide ochii.

Îl izbește faptul că, și dacă s-ar fi furișat și altceva odată cu el sub pătură, nu i-ar fi păsat. Crede că l-ar fi auzit înainte să-l vadă, că ar fi avut timp să închidă ochii.

S-a săturat până peste cap să se teamă de creaturi. S-a săturat să trăiască doar după regula bentiței.

Marginile albe ale paginilor îl atrag precum o invitație deschisă, îi cer să le citească, să citească întruna, să citească până-n zori.

Știe exact de unde vrea să înceapă. Pe când se aflau încă în Tabăra Yadin, el a întrezărit o secțiune a manuscrisului, niște cuvinte care i-au atras atenția, înainte de a-l întrerupe Olympia. De atunci, acele cuvinte nu i-au mai dat pace.

Scoate teancul din rucsac și-l frunzărește până ajunge la paginile ce poartă titlul: INDIAN RIVER.

E un oraș din nordul statului Michigan. Iar descrierea orașului îl face să creadă că acela e locul unde ar vrea să trăiască.

Citește:

Indian River, Michigan, a devenit una dintre cele mai progresiste comunități întâlnite de mine. Numără trei sute de locuitori. Majoritatea dorm în corturi și-n ceea ce, odinioară, reprezenta o clădire de birouri din cărămidă, cu două etaje. Dar nimeni nu-și petrece vremea înăuntru.

Lui Tom începe să-i bată inima mai repede. Și-a dat deja seama că aceștia sunt genul lui de oameni. Genul care ripostează împotriva creaturilor.

Un oraș cu multe invenții, Indian River nu e pentru cei slabi de inimă. Un bărbat pretinde că ar fi capturat o creatură, însă spusele lui nu sunt confirmate de ceilalți locuitori cu care am stat eu de vorbă. NOTĂ: Aproape toți pe care i-am întrebat mi-au spus că speră ca el s-o fi făcut.

– Da! exclamă Tom, în șoaptă.

Nu se poate abține. Un oraș plin de oameni care *vor* să audă că o creatură a fost capturată?

Și poate că vreuna chiar fusese prinsă, cine știe?

Ce scria mai departe era și mai rău:

Această filosofie, oricât ar fi ea de firavă, a câștigat adepți.

Iar concluzia lui era, de bună seamă, cel mai îngrijorător lucru dintre toate:

Fără a putea verifica dacă ea chiar trăiește așa cum pretinde, la dispoziție nu am avut decât o scurtă întâlnire după care să mă iau. Și, în opinia mea, Athena Hantz e întreagă la minte.

Liderul de facto al orașului e o femeie pe nume Athena Hantz. Mi-a fost greu să-i determin vârsta, dat fiind că e înzestrată cu pasiunea specifică tinerilor și tăria de

caracter a cuiva mult mai în vârstă. Domnișoara Hantz pretinde că a „acceptat pe deplin creaturile". Ea insistă că acestea nu-i mai fac pe oameni să își piardă mințile și că nici nu au această intenție. Ea crede, cu fervoare, că s-au schimbat de-a lungul timpului. Conform cuvintelor ei: „Ele au încetat să ne mai pedepsească".

Tom face ochii mari. Astea sunt chestii grele. Teoria asta conform căreia creaturile s-ar fi schimbat...

Se gândește la bărbatul din magazinul de momeli și unelte de pescuit. El n-a murit când a plecat de-acolo. Asta după ce le-a spus că era gata să se uite.

Dar chiar s-a uitat?

Tom citește:

Fără a putea verifica dacă ea chiar trăiește așa cum pretinde, la dispoziție nu am avut decât o scurtă întâlnire după care să mă iau. Și, în opinia mea, Athena Hantz e întreagă la minte.

Tom încuviințează din cap când citește aceste cuvinte. Are senzația că recenzorul s-a simțit obligat să includă și această precizare. Vrea să-și trezească mama, să îi arate, să-i spună, vezi, *vezi?* Nu toată lumea care are alte idei decât Malorie e nebună!

Athena Hantz.

Fără a avea nici cea mai vagă idee cum arată și vorbește femeia asta, Tom își închipuie că Athena Hantz ar fi, de fapt, mama lui. Ce-ar fi însemnat ca el să fi fost crescut de o astfel de persoană, într-un loc ca acela?

Indian River i se pare un cămin mult mai potrivit decât i s-a părut vreodată Tabăra Yadin.

Citește mai departe:

În fiecare colț al acestei comunități, cineva încearcă ceva nou. Din această cauză, s-au întâmplat și o mulțime de tragedii.

Tom dă din cap aprobator. Fireşte că s-au întâmplat. Trebuie să se întâmple. Aşa funcţionează invenţiile. Garantat vor exista şi eşecuri.

Nu înţelege şi Malorie că aşa stau lucrurile? Nu înţelege şi ea că poţi purta toată viaţa o bentiţă, însă tot ce vei face va fi să perpetuezi minciuna că nu poţi vedea?

O astfel de întâmplare a avut loc atunci când cineva a încercat să „încetinească" procesul de nebunie, legând o voluntară de un copac şi lăsând-o acolo „pentru a privi toată noaptea". Ideea era că, dacă persoana care înnebuneşte nu primeşte imediat ceea ce caută, poate că nevoia iniţială va ceda, iar dorinţa de a-şi face rău singură sau de a face rău altcuiva va dispărea până la urmă. Comunitatea din Indian River a hrănit-o cu supă pe femeia nebună, legată de copac, dar soarta cruntă n-a putut fi evitată. În schimb, ea s-a prefăcut timp de zece zile, cât a stat legată de copac, iar când ceilalţi i-au dat drumul, s-a dezlănţuit. NOTĂ: Deşi pare o prostie şi e un lucru pe care majoritatea supravieţuitorilor nu l-ar lua niciodată în considerare, oamenii din Indian River chiar au învăţat ceva din această întâmplare. Nevoia iniţială, maniacală, chiar a cedat. Însă, din nefericire pentru cei implicaţi, a fost înlocuită de viclenie. Asta duce la următoarea întrebare: cine altcineva a mai văzut o creatură, însă a fost incapabil să-şi ducă la îndeplinire fanteziile imediate? Cine altcineva mai mimează sănătatea mentală? Nu ştiu dacă Athena Hantz a fost prezentă la acest experiment.

Tom trebuie să facă o pauză pentru a cugeta la asta. Totul i se pare extraordinar. Deşi e extrem de preocupat de metodele prin care creaturile ar putea fi văzute, el nu a luat niciodată în considerare ideea de-a modifica efectul propriu-zis pe care ele îl au asupra oamenilor. Ca şi cum nebunia ar fi o chestie alterabilă, o chestie ce-ar putea fi îmblânzită.

Își amintește de momentul în care a deschis ochii afară, moment de care Malorie n-are habar, însă Olympia știe. O creatură trecuse prin campus, și Tom, furios, incapabil să stea locului, ațâțat, s-a apropiat de locul în care aceasta tocmai stătuse. Acolo, el și-a făcut palmele căuș peste ochi și a privit iarba. Trebuia să știe dacă urma lăsată de o creatură, efectul creaturii asupra mediului imediat înconjurător, avea același efect cu a vedea una în mod direct. A ignorat complet pericolul, spunându-și că o face deoarece Olympia și Malorie trebuie să știe. Toată lumea trebuie să știe. Pentru că dacă o urmă lăsată de o creatură poate înnebuni pe cineva, poate că până la urmă nu se aflau chiar atât de multe creaturi în preajma lor sau pe planetă. Poate că absența lor, însă prezența recentă, ar putea fi la fel de primejdioasă.

Acum, se simte oarecum jenat din pricina acelui experiment. Deși paginile recenzorului descriu realizări incredibile, el știe, în adâncul sufletului, că acea clipă a lui de nebunie nu i-ar fi fost nimănui de folos, căci nimeni n-a fost martor la experimentul lui.

E una dintre nenumăratele provocări atunci când trăiești alături de Malorie Walsh. Să nu ți se îngăduie să vorbești despre asemenea lucruri.

Citește mai departe:

Oamenii din Indian River nu beau. E una dintre hotărârile comunității. Fumează totuși marijuana. Aș vrea să mai întâlnesc o altă comunitate care să aprecieze la fel de mult supleţea imaginației umane așa cum o face cea de-aici. E un oraș greu de descris în termeni obișnuiți, din cauză că aici se fac lucruri care nu se mai fac nicăieri altundeva. Totul depinde de perspectiva fiecăruia, căci descrierea oferită de Athena Hantz în privința propriului oraș e ori măgulitoare, ori înspăimântătoare: „Ni se

îngăduie", mi-a spus ea. Când am întrebat-o ce vrea să zică prin asta, s-a mulțumit să zâmbească.

– La naiba, da, face Tom. Da. La naiba.

Ei fac acolo lucruri care nu se mai fac nicăieri altundeva.

E revigorant. Electrizant.

Ni se îngăduie...

Indian River se află la nord de Lansing. Tom a verificat de două ori harta lui Malorie înainte să plece din Yadin. E pe drumul către Mackinaw City.

Ar putea... ar trebui... va ajunge oare și el să experimenteze acest oraș, acei oameni, în carne și oase?

Vrea să strige în gura mare. Vrea să arunce pătura de pe el și să o rupă la fugă, strigând, pe câmpurile care fără îndoială că se întind dincolo de hambar. Vrea să simtă cum se pogoară noaptea asupra lui. Aerul neîngrădit. Libertatea oferită de cei care locuiesc în Indian River.

Și vrea să vadă. Lumea. Stelele, cerul, luna, bezna.

Vrea să *vadă* noaptea. Această noapte. Fiecare noapte. Noaptea în care a aflat despre Indian River și oamenii care trăiesc acolo. Noaptea în care a descoperit că alții *chiar* gândesc la fel ca el. Care-i cuvântul folosit de Olympia pentru genul ăsta de lucruri?

A rezona.

Da. Tom rezonează cu acei oameni. E suficient ca să îl facă să vrea să se cațăre în vârful hambarului și să răcnească „Aleluia!". Lumea nu este alcătuită doar din oameni care gândesc ca Malorie. Lumea nu este alcătuită din oameni care trăiesc doar după legea bentiței. Nu toată lumea-ți va reaminti, la nesfârșit, să-ți pui bentița și gluga și mănușile, când *tu ești* cel care ar trebui să le reamintească *lor*, dat fiind că, în primul rând, tu ești cel născut în această lume.

– DA!

A zis-o prea tare. Nu contează. Las-o pe mama să vină dând din mâini orbește, să pipăie pereții exteriori ai hambarului. Las-o să iasă tremurând în noapte, această noapte, noaptea *lui*. Există oameni care gândesc așa cum gândește și el! Există oameni care înțeleg că șaisprezece ani se pot transforma cu ușurință în treizeci și doi, apoi în șaizeci și patru, și... și... și gata, s-a dus o viață întreagă, înghițită cu totul de *regulile* paranoice ale blestematelor de creaturi.

Își dorește ca Athena Hantz să fie mama lui.

Dă paginile, vrea să citească mai departe, nu are nevoie de somn. Are șaisprezece ani, e flămând după o nouă viață, e perfect treaz sub cerul unei nopți care nu diferă cu absolut nimic de o zi. Se gândește la tren, își dorește ca acesta să existe la fel de mult pe cât își dorește și Malorie. Își închipuie că oameni precum cei din Indian River călătoresc tocmai cu această mașinărie. Își închipuie străini asemenea lui discutând despre ceva mai mult decât niște cârpe negre.

Aduce paginile mai aproape de nas.

Aude pași ocolind peretele hambarului.

Stinge lumina.

Cum stă așa, ghemuit sub pătură, primul său instinct este să strângă și mai abitir hârtiile la piept. Își dă seama, cu o claritate subită, că pentru el e mult mai important să țină strâns acele hârtii decât să le avertizeze pe Malorie și Olympia că în apropiere se află ceva.

Închide ochii.

Ascultă.

Orice ar fi, e aproape. Se mișcă încet. Nu i se pare că ar fi un animal, însă îi vine greu să-și dea seama din

pricina spațiului deschis. Într-o casă, există un ecou, dimensiuni, un plan.

Afară, e diferit.

Orice ar fi, se apropie. Tom nu vrea să se teamă, însă așa stau lucrurile. Vrea ca teama din el să se reverse afară, să-i dea pace, să se scurgă înapoi pe drum, până la Tabăra Yadin, tocmai până la școala pentru nevăzători, până la casa în care s-a născut.

Alt pas în iarbă. E o creatură. O știe sigur.

Cerul e tăcut; mama și sora sa răsuflă liniștit, dincolo de peretele de lemn. Își trage încet pătura de pe cap. Aerul răcoros al nopții îl face să se înfioare, deși nu vrea să facă asta în prezența unei creaturi.

Ni se îngăduie, își amintește el.

Cu toate astea, tremură.

Se ridică în picioare. Își suflecă mânecile hanoracului.

– Atinge-mă, rostește el. Te provoc.

Propriul glas îl înspăimântă. Îndrăzneala de-a provoca o creatură.

Orice ar fi, s-a oprit. E aproape de perete. La fel cum e și Tom.

– Atinge-mă, repetă el. Dovedește-i mamei că se înșală.

Își ridică brațele goale către ea.

Tot ce trebuie să facă e să deschidă ochii. Tot ce trebuie să facă e să privească. O singură dată. Să vadă ce-ți face. Apoi va putea într-adevăr să inventeze ceva, ca să facă o schimbare adevărată. Pentru că dacă nu știe ce îți fac creaturile, cum să le poată opri?

Cunoaște toate teoriile. Cei mai mulți oameni, precum mama lui, cred că aceste creaturi sunt dincolo de puterea de înțelegere a omului. Că dacă vezi una, e ca și cum ai zări vidul, infinitul sau chipul lui Dumnezeu.

Dar Tom se întreabă... şi dacă s-au schimbat? Dacă e doar o chestiune de acceptare a lor?

Se gândeşte la ochelarii săi din rucsacul rămas în hambar. Se gândeşte la Athena Hantz.

Creatura nu se mişcă. Vântul întunecat suflă, iar Tom îşi închipuie că îi va deschide larg ochii. Să dea vina pe noapte. Noaptea e cea care a venit şi i-a tras de pleoape, aşa cum, mai demult, oamenii ridicau storurile caselor când venea dimineaţa. Malorie le-a povestit lui şi Olympiei despre acele vremuri, pe când părinţii ei umpleau casa de lumină, şi cum casa lor părea cumva mai mare doar pentru că vedeai, vedeai, *VEDEAI* lumea de-afară. Şi cum simţeai că era şi a ta, da, lumea din afara casei tale.

Tom începe să deschidă pleoapele. Chiar o face. Ochii i se rotesc în cap, astfel încât doar albul lor mai e vizibil. Încă nu s-a uitat. Dar stă în faţa unei creaturi, cu pleoapele desfăcute.

Senzaţia e incredibilă.

Nu zice nimic. Iar creatura nu se clinteşte. Cu braţele larg desfăcute, cu ochii daţi peste cap, Tom se simte invincibil, de parcă urmează să fie primul om de pe planetă care o să captureze o creatură.

Ceva îi atinge uşor braţul.

Tom închide ochii. Pasărea din fânarul hambarului îşi ia zborul. Tom se fereşte când aude acel sunet. Îşi trece mâna peste braţ. Repetă gestul. Cuvintele lui Malorie, cele mai negre temeri ale lui Malorie, se năpustesc asupra lui, în bezna propriei imaginaţii. Fâlfâitul aripilor reverberează cu putere în hambar. Preţ de o clipă, i se pare că-i o creatură care se înalţă spre cer.

Nici Malorie, nici Olympia nu vorbesc dinăuntru.

Oare creatura stă nemişcată în faţa lui?

A fost atins? O va lua razna?

- Unde ești?

Tom nu își dă seama cum de știe asta, dar, din câte i se pare, creatura nu s-ar mai afla unde era înainte. E mai aproape? Mai departe? Și-a luat zborul, până la urmă?

Sau a făcut un pas drept spre el și... l-a atins...

Îi îngheață sângele în vine. Tot corpul îi îngheață.

Ce e în capul lui, să stea în fața unei creaturi cu ochii întredeschiși? Dacă a văzut una? Ce ar fi fost în stare să le facă mamei și surorii sale, dar și lui însuși?

Își trece iar mâna peste braț, după care se apleacă repede și ridică pătura.

Iarba e culcată la pământ în spatele lui. Apoi, în partea stângă. În două locuri, acum. În trei. Ceva în depărtare. Ceva ce vine ocolind hambarul.

Ceva pe acoperișul hambarului.

- Oh, fir-ar, zice Tom.

Nu mai tremură. Acum tot trupul îi e zguduit de frisoane.

Aude și mai multe creaturi, și mai mulți pași pe câmp. O a doua pe hambar. E una deasupra lui, pe perete? Chiar pe peretele hambarului?

- Oh, fir-ar, repetă el, pentru că doar aceste cuvinte îi vin în minte.

Se mișcă repede, înhățând rucsacul lui Malorie, aducându-și aminte să-l înhațe în pofida spaimei din ce în ce mai mari.

Spaimă... sau nebunie?

Alta în spatele lui. Câte sunt?

Se apropie cu iuțeală de ușa hambarului. Intră înăuntru.

- Mamă, spune Tom. Olympia. Ridicați-vă!

Olympia nu se clintește. E deja trează.

- Le aud, rostește ea.

Tom, cu ochii închiși, trage imediat ușa hambarului după el.

Malorie s-a trezit și ea.

– Câte? întreabă.

Iar glasul ei e ca o linie perfect dreaptă în întuneric.

– O mulțime, răspunde Olympia.

Malorie nu le zice să-și țină ochii închiși. Nu le zice să-și tragă glugile pe cap.

– Veniți aici, le zice. Amândoi.

Tom se duce la ea prin beznă. Îi așază rucsacul aproape de locul în care crede că fusese. Oare va observa că nu se află exact în același loc? Mai contează? El a numărat zece afară. Trei pe hambar. Șapte în iarbă. Mai contează dacă Malorie va descoperi că el a citit?

Că a fost atins?

Ajuns aproape de ea, își dă seama că mai strânge și acum foile în mână. Dar nu le mai poate strecura înapoi în rucsac, fără ca ea să-l audă.

Mai contează?

Mișcări pe-afară. O aude pe Olympia, care a ajuns lângă Malorie în mijlocul hambarului. Nici un zgomot brusc dintr-acolo, nici un bubuit, nici un ciocănit. Doar pași liniștiți, hotărâți. Creaturile se apropie.

Își freacă brațul, panicat. Își trage mânecile în jos.

Gândurile i se îngrămădesc în minte, prea iute ca să le poată stăpâni. Malorie crede că poți înnebuni dacă ești atins.

E adevărat?

E?

– Mamă, rostește el, cu glas îngrozit.

Dar nu-l mai preocupă să se ascundă. Are nevoie de ea. Vrea să o audă aproape. Vrea ca ea să-i spună că va fi bine.

Crede, cu o siguranță absolută, că dacă el nu e bine, dacă a început deja să-și piardă mințile, Malorie se va ascunde de el așa cum se ascunde de creaturi.

–*MAMĂ!*

Ea îl prinde de încheietura mâinii. Îl trage aproape de ea. O simte pe Olympia acolo, stau toți trei, strânși unul într-altul.

–Mănuși, spune Malorie.

Tom își pune mănușile.

El ascultă. Nu-și dă seama. Ascultă. Nu știe.

Ascultă.

Malorie îl strânge și mai tare de încheietură, iar el crede că e din cauză că răsuflă atât de greu. Își închipuie o femeie legată de un copac în Indian River. Își închipuie că nu e nebună. Poate vedea cum locuitorii orașului îi dau supă să mănânce, în timp ce se preface că e sănătoasă la cap, în timp ce așteaptă să vină ziua în care vor trebui să-i desfacă legăturile ce o țin în loc.

–Nu-i nimic aici, zice Olympia.

De parcă ar ști. De parcă ar putea vedea capul lui Tom, întorcându-se brusc când într-o parte când în alta, încercând din răsputeri să identifice un sunet, orice, aici în hambar.

Malorie nu o întreabă dacă mai sunt afară, deoarece, Tom o știe foarte bine, chiar și mama sa aude măcar atâta lucru.

Iarba e culcată la pământ. Hambarul scârțâie.

–Așteptați, atât, le spune Malorie.

Iar glasul ei e ca un obiect solid de care Tom se agață îngrozit.

Nu îi vine greu să-și imagineze cum ar strânge-o de gât, cum i-ar sfărâma Olympiei craniul, dacă ar fi deschis ochii încă puțin atunci când s-au aflat față în față, lângă peretele lateral al hambarului.

Ce-o fi fost în capul lui? Ce *făcea* acolo?

Olympia a zis că nu e nici una în hambar, Olympia a zis că nu e nici una în hambar, Olympia a zis...

– Nu se mişcă, zice Olympia.

– Nu încearcă să intre? întreabă Malorie.

– Nu. Dar nici nu pleacă.

Tom nu se poate abţine să nu se gândească la braţul său. Şi-l freacă iar. Îşi închipuie cum ceva înaintează prin el, prin sângele lui, avansând, zvâcnind, către mintea sa. Ceva suficient de puternic, încât să-l facă să vrea să le facă rău celor pe care-i iubeşte. Suficient de puternic, încât să-l facă să-şi piardă minţile.

Şi totuşi, nu se întâmplă nimic.

Nu?

Malorie a băgat groaza în cei doi tineri cu descrierile ei privind formele pe care le poate căpăta nebunia adevărată. Cum ar fi că nebunul nu ştie când îi cedează mintea, că tocmai asta îl face să fie nebun. Şi cum, probabil, doar probabil, atunci când creaturile te ating, îţi pierzi minţile treptat.

A văzut el vreuna pe-afară? Avea ochii mai larg deschişi decât credea?

E nebun, oare, fără să ştie că e nebun?

Tom simte că i se taie răsuflarea. Trebuie să înceteze să mai gândească aşa. Să fie atât de speriat. A obosit să i se tot spună că *trebuie* să fie speriat. Se gândeşte la oamenii din Indian River. Or fi şi ei speriaţi? Or trăi şi ei în frică? Oare când aud paşi uşori în beznă, când aud ceva pe acoperişul hambarului... oare se pierd şi ei cu firea, aşa cum i se întâmplă lui Tom?

Sapă adânc, în sufletul lui, căutând putere. Caută partea în care se simţea cucerit de paginile citite afară. Încearcă să rezoneze cu tânărul care fusese până atunci, stând aproape lipit de hambar, cu ochii întredeschişi,

atât de aproape de o creatură. Unde o fi dispărut tânărul acela? Și cum de-a dispărut atât de repede?

– Am numărat treisprezece, anunță Olympia.

Dar Malorie face ce a făcut de fiecare dată în astfel de momente. Începe să enumere motivele pentru care vor fi bine, motivele pentru care vor supraviețui și acestei nopți. Chiar în timp ce Tom aude în glasul ei confirmarea propriilor spaime.

– Nu există dovezi că vreuna ar fi atacat vreodată pe cineva.

Dar ce înseamnă acest lucru? Cum ar fi fost în stare persoana „atacată" să supraviețuiască pentru a povesti cele întâmplate? Și toți aceia care au luat-o razna... cine i-ar crede, chiar înainte să-și îngroape capetele în grădina pe care o îngrijiseră până nu demult, când ar spune că din vina lor s-a întâmplat, că nici o creatură nu i-a forțat s-o privească?

– Nu sunt interesate de noi.

Însă Tom nu este de aceeași părere. Lui i se pare că sunt, de fapt, foarte interesate de ei. Acum a mai venit încă una pe acoperiș. Și mai multe pe câmp.

– Nu vor să ne facă rău.

Cu toate astea, n-au plecat, nu-i așa? Malorie i-a zis lui Tom despre teoria tizului său, conform căreia creaturile doar observă ceea ce le fac oamenilor. Că nu au nici o agendă secretă. Chiar și-așa, la un moment dat trebuie să-și dea seama și ele ce nenorociri provoacă. Nu? La un moment dat, *ar trebui* să devină o alegere.

– Ele nu știu ce fac.

Poate, completează Tom în gând. Dar, conștiente sau nu, înzestrate sau nu cu moralitate, acum sunt mai multe decât erau odinioară. Și nimeni nu deține vreo dovadă că ar încerca să se întoarcă de unde au venit.

Chiar și acum, prins bine în ghearele terorii, tremurând alături de mama și de sora sa, frecându-și brațul acolo unde a simțit ceva atingându-l, Tom nu se poate împiedica să încerce să le rezolve misterul.

– Ce fac? întreabă Malorie.

Tom e atât de preocupat de gândurile sale, încât a uitat de rolul pe care-l joacă în mod normal. Ascultă. Concentrat. Aude mișcări pe câmp. Un foșnet mai puternic decât vântul.

– Tom, ce fac creaturile?

Băiatul ascultă prin pereții hambarului, spre spațiile deschise unde vântul bate neîngrădit. Spații unde se află mai mult decât aerul gol.

– Tom?

Mama pare speriată. Întotdeauna-i așa. În pofida listei cu motive pentru care nu ar trebui să fie speriați. Malorie vorbește ca și cum ar ști că acum ar putea fi momentul decisiv. Momentul când nici măcar bentița nu-i va putea apăra. Momentul când creaturile vor ajunge până la urmă la ea, la copiii ei, făcându-i să-și piardă mințile...

Tom ciulește urechea la acoperiș.

Câte or fi acolo? Și de ce? Dacă nu vor să facă rău... dacă n-au atacat niciodată... de ce stau pe acoperișul hambarului?

– Eu nu sunt sigură, răspunde Olympia.

Acesta ar trebui să fie domeniul lui Tom. Mereu a fost domeniul lui. Olympia posedă o abilitate înnăscută când vine vorba să simtă poziția exactă a unei creaturi, dar Tom e cel care aude ce fac și, uneori, ce urmează să facă creaturile.

Ascultă cu o ureche la fânarul de deasupra.

Se întreabă, în treacăt, dacă aude și Olympia.

E ceva în fânar.

Pasărea își ia brusc zborul, cârâind, țipând, cântând un cântec care nu are nici un sens, nici o rimă, nici un final. Malorie îl strânge și mai tare pe Tom de încheietură atunci când pasărea începe să fâlfâie din aripi prin hambar și se izbește de un perete de lemn. Apoi cade în fân, își ia înnebunită zborul și se izbește iar de perete.

Cade. Iar. Se ridică. Iar.

Se lovește, înnebunită, de perete.

- E una în fânar, conchide Tom.

Malorie se ridică.

- Acum, le spune. *Acum*.

Tinerii se ridică fără să protesteze. Tom își găsește iute bagajul în beznă, dar cele câteva secunde în care e despărțit de Malorie i se par îngrozitoare. Ca și cum făptura din fânar ar fi coborât printre ei.

Ca și cum ar vrea să îl atingă.

- De ce nu mai e manuscrisul la mine în bagaj? zice Malorie.

În timp ce se mișcă, Tom se imaginează trăind în Indian River. Se imaginează trezindu-se într-un oraș cu alți oameni, oameni pregătiți să inventeze.

- Tom? insistă Malorie.

- Mamă, intervine Olympia. Se mișcă.

Chiar așa e. O aude și Tom.

- *Plecați*, le zice Malorie.

Apoi Tom îi adresează întrebarea. Pentru că nu are cum să nu o facă.

- Iei și manuscrisul cu tine?

Trebuie să știe. Nu îl poate abandona acolo.

Dar Malorie nu-i răspunde. În schimb, Tom simte o mână pe încheietură. Mâna ei. Degetele ei îi ridică brațul, ca să fie sigură că și-a tras mâneca la loc. Și-a tras-o.

Dar asta îi reamintește că a fost atins.

Se cutremură.

De data asta, totuși, el se căznește să scape de senzația aceea, de teama aceea, să le alunge cât mai departe. Și, preț de o clipă, funcționează. Preț de o clipă oribil de necunoscută, Tom se simte neînfricat în fața atâtor creaturi, în timp ce mama lui îl trage către ușa hambarului, iar Olympia răsuflă calm lângă el.

Malorie deschide ușor ușa. Tom simte aerul rece al nopții, simte cum răcoarea dă buzna în hambar, atingându-i nasul, gura, bărbia.

– Olympia, spune Malorie.

E evident că nu caută ajutorul lui Tom. De ce nu? Își poate da seama că a fost atins de ceva? Oare crede că și-a pierdut mințile?

– E una afară care blochează ușa, îi anunță Olympia.

În spatele lor, fânarul scârțâie.

– Înapoi, le ordonă Malorie.

– Așteptați, intervine Tom. Se mișcă.

O aude pășind la o parte din calea lor.

– Haideți, zice Olympia. Acum.

Malorie se mișcă prima, iar Olympia o urmează îndeaproape. Dar înainte să iasă din hambar, Tom își întoarce capul, acoperit de bentiță, către fânar.

Scara scoate un scârțâit.

Pași în fân.

Se gândește la Athena Hantz exact în clipa în care o mână, a Olympiei, se întinde în hambar și-l trage afară.

– *Acoperiți-vă fețele*, le spune Malorie.

Iar glasul ei vădește o isterie pură.

În timp ce o ascultă, în timp ce se mișcă, părăsind hambarul, Tom încearcă din răsputeri să se agațe de senzația avută mai devreme, acea senzație de neînfricare,

acel moment, de-acum câteva clipe, din interiorul hambarului, când s-a simțit cutezător.

A fost extraordinar.

Iar acum a dispărut.

Dar crede că poate trăi iar acel sentiment.

Indian River.

Numele comunității scânteiază în întunericul său personal. Ca și cum literele care alcătuiesc cuvintele ar fi făurite din foc, enorme pătrate strălucitoare ce-l ispitesc, spunându-i, hei, și noi suntem la fel de speriate, dar ori trăiești viața doar pe jumătate, ori experimentezi.

Testezi.

Inventezi.

Indian River.

Ni se îngăduie.

Haide.

Haide.

–Tom! strigă Malorie. Haide!

O pornește și el din loc, iar zgomotele ascunse ale creaturilor care foșgăie prin hambar se estompează tot mai mult. Își prinde mama și sora din urmă, în vreme ce încălțările lor fac să scrâșnească pietrișul de pe marginea șoselei, înainte de-a se pierde pe vechiul drum de țară abandonat.

Merg. Nu vorbește nici unul. Ascultă. Înaintează cu iuțeală.

Și când s-a creat o distanță suficientă între ei și locul pe care l-au crezut a fi un adăpost perfect pentru noapte, Malorie rupe tăcerea.

–Nu, spune ea.

Tom știe la ce se referă. Știe că ea i-a răspuns la întrebarea pe care i-a pus-o înainte de-a ieși din hambar. Îi spune că nu a luat manuscrisul.

Dar Tom aude în vocea lui Malorie ceva despre care ea pretinde de multe ori că ar distinge în glasurile lor.

O minciună.

Mai aude și foșnetul hârtiilor din rucsacul ei.

Și-n timp ce își continuă drumul către un loc în care s-ar putea sau nu să existe un mijloc de transport suficient de încăpător cât să îi poarte către nord, Tom simte recunoștință față de paginile acelea, pentru că l-au învățat deja că, deși e în regulă să te simți speriat, trebuie să te repliezi atunci când tremuri.

Acum, e-n lumea largă. Aici nu mai e Tabăra Yadin.

În depărtare, în urma lor, aud cum scârțâie hambarul, de parcă și mai multe creaturi pășesc pe acoperișul lui.

Oare se uită și ele la trioul care se îndepărtează? Oare știu și ele ce fac?

Lui Tom nu i se mai pare important. Nu acum. În timp ce merge, în același ritm cu Malorie și Olympia, nu mai contează ce vor creaturile să facă.

Tot ce contează e ce vrea el să facă.

De aici înainte. În lumea largă.

Nu e nebun.

E neînfricat. Și ripostează.

I se îngăduie.

11

Olympia are secretele ei.

Face acest lucru de ani de zile, practic, de când își aduce aminte. A făcut-o la Școala Jane Tucker pentru Nevăzători și crede că e posibil s-o fi făcut chiar și înainte. În casa în care s-a născut. Poate încă din clipa în care s-a născut. A citit suficient de multe cărți ca să știe că nu e chiar atât de rușinos să ții secrete și că unele secrete e mai bine să fie păstrate dacă vrei să menții un oarecare echilibru în relația cu oamenii din jurul tău.

Cu toate astea, pe zi ce trece, i se pare tot mai rău.

Știe că Tom a ieșit din hambar, că citea atunci când au venit creaturile, noaptea trecută. Nu crede că au fost atrase de el doar pentru că l-au văzut; Olympia crede că ele simt faptul că fratele ei vrea să găsească un mod de-a le înfrânge.

Poate că-și dau și ele seama că Tom încearcă să stabilească un contact cu ele, de orice fel?

Ea știe că Tom și-a luat cu el ochelarii de sub pat. Nu știe dacă vor funcționa sau nu, dar crede cu tărie că el n-ar trebui să încerce să afle.

Secrete. Tom nu știe că ea știe. Și nici Malorie nu știe că Tom și-a luat ochelarii cu el.

Dar Olympia știe. Știe o mulțime de lucruri.

Uneori acestea îi oferă senzația că e extraordinar de importantă. Alteori o fac să se simtă ca o mincinoasă.

Ca și cum nu ar fi fost pe deplin sinceră cu Malorie și Tom de-a lungul timpului.

Nu a fost.

Îi e cu neputință să se mintă singură, deși a citit despre personaje care au de câștigat de pe urma acestui lucru. De pildă, personajele respective înțeleg că oamenii care contează pentru ele sunt complexe, așa încât ignoră unele chestii negative la ei. Și de ce nu? Contează că Tom are resentimente față de Malorie? Contează că Malorie se îndepărtează tot mai mult de Tom? Lumea de dinainte e complet diferită de cea de acum, da, așa e, însă Olympia a descoperit că oamenii rămân, în mare, cam la fel. Personajele din cărțile ei nu diferă chiar atât de mult de cele din viața ei.

Astăzi, au mers până a răsărit soarele, iar acum și-a început lunga călătorie către asfințit.

Dar sunt aproape.

Merg încet, pentru că sunt obosiți și le e cald și, câteodată, li se pare o călătorie inutilă. Pe drum nu dau peste indicatoare care să le spună că se apropie de tren. Și nici peste panouri, așa cum întâlneai în cărți.

Dar merg mai departe. Și speră. Iar Olympia face tot ce-i stă în puteri s-o facă pe mama ei să se împace cu propria-i decizie de-a porni în această aventură.

Își dorește enorm ca părinții lui Malorie să fie în viață. Sunt, presupune fata, bunicii ei, indiferent că-i sunt sau nu rude de sânge, și a citit suficient de mult despre bunici ca să-și dea seama ce impact pot avea asupra vieții unui adolescent.

O, ce tare își dorește ca ei să fie în viață. În St. Ignace. Sau mai aproape. Așteptându-și familia pe peron. Așa cum făceau bunicii pe timpuri.

– Mai avem doar trei kilometri, spune Tom.

Merg cât de repede pot, ca să rămână totodată în siguranță.

Olympia simte entuziasmul din vocea fratelui ei. Acesta a rămas tăcut mare parte din zi. Se întreabă dacă Tom crede că ele interpretează tăcerea lui prin faptul că vrea să fie atent la sunetele din jur. Dar Olympia știe mai bine. Tom a rămas tăcut pentru că-și face planuri. Pe când erau în Tabăra Yadin, asta însemna, de obicei, că el încerca să facă rost de materialele necesare pentru o cască nouă, o armură care să le protejeze corpurile, mănuși mai groase. Însă aici, nu e sigură.

Să aibă oare legătură cu ceea ce-a citit el azi-noapte, după ce-a ieșit din hambar?

Nici Malorie nu prea vorbește, deși nu e greu să-ți dai seama ce e în mintea ei. Malorie a crezut că părinții ei au murit cu șaptesprezece ani în urmă. Asta înseamnă, desigur, că i-a jelit deja. Olympiei îi vine greu să își închipuie o lume în care bentițele nu jucau cine știe ce rol în cadrul garderobei unei persoane, dar dacă își deschide mintea, dacă se pune cu adevărat în locul lui Malorie, o poate face. Se gândește: cum ar fi fost dacă lumea ar fi fost atât de dată peste cap, încât ea, Olympia, n-ar fi crezut că Malorie putea supraviețui? După șaptesprezece ani, n-ar fi însemnat oricum că părinții lui Malorie sunt morți?

Morți pentru Malorie?

– Cum ai să-i găsești după ce ajungem acolo? întreabă Olympia.

Ca să zică ceva. După care, își dorește să nu fi zis nimic. Cunoaște răspunsul. Malorie va spune că vor asculta, desigur. Și că dacă vor întâlni vreun om în cale, îl vor întreba dacă știe ceva.

– Vom asculta, răspunde Malorie.

Apoi, după cum se aștepta:

– Vom discuta cu lumea.

Olympia simte reacția lui Tom, știe că va veni chiar înainte să se întâmple.

– Poate, completează el.

Ca în: *Poate ne vei lăsa să vorbim cu lumea.*

Malorie se oprește pe loc. Olympia vrea să o tragă mai departe, să-i spună să nu-și facă griji în privința lui Tom. Nu-i momentul acum. Suntem atât de aproape.

– Eu spun cu cine stăm de vorbă, zice Malorie. Iar voi veți asculta de mine.

Și Tom se oprește.

– Sigur, mamă. Perfect, confirmă, cu glasul încărcat de furie.

– Da, perfect, futu-i.

– Te comporți ca și cum n-aș asculta, continuă Tom. Te comporți ca și cum n-am face toate lucrurile demente pe care ne pui să le facem!

– Nu e suficient doar *să ascultați*, spune Malorie. Să credeți că ceea ce spun e corect, *asta* contează.

Olympia pășește pe lângă ei și se apropie de marginea drumului. Poate că vor trebui până la urmă să tranșeze situația.

– Avem și noi mințile noastre! zbiară Tom.

– Doamne Sfinte, Tom, spune Malorie. Habar n-ai despre ce vorbești.

– Ba am!

– Nu. Nu ai. Tu ai dus o viață complet protejată.

– Păi, din vina cui?

– *Nu a mea!* țipă și Malorie.

Acum țipă amândoi.

Olympia se îndepărtează și mai mult de ei, pășind printre buruienile lăsate de izbeliște, care-i ajung până la mâna înmănușată.

Călcâiul ei ia contact cu ceva moale.

– E sută la sută vina ta, afirmă Tom. Trăim conform regulilor tale.

– Ai dreptate. *Trăiți*. Sunteți *în viață*. Mulțumită regulilor mele.

– Mamă! Nu ne lași să stăm de vorbă cu nimeni altcineva în afară de tine!

– Tom, ce vor face alții pentru tine? Te vor învăța cum să îți legi mai bine bentița?

Olympia se lasă în genunchi printre buruieni, bâjbâind după chestia pe care a atins-o cu piciorul.

– Mamă, sună atât de încuiat! spune Tom. E pur și simplu... o nebunie!

– Tom, ai să m-asculți...

– Poate că n-am s-o fac!

Olympia atinge ceva, apoi își retrage mâna înmănușată.

– M-am săturat! spune Tom.

– Tu? țipă Malorie. Nu ai *voie* să te saturi de nimic!

Lângă genunchii Olympiei, e o femeie. Cu un cuțit înfipt în inimă. Cu degetele strânse în jurul mânerului.

– Nici măcar nu știm dacă îi mai fac pe oameni să-și piardă mințile, zice Tom.

Însă e mai puțină convingere în spatele acestor cuvinte.

– Poftim? întreabă Malorie. Ce vrei să spui cu asta?

Olympia își dă mănușa jos. Sângele a prins crustă, s-a întărit sub razele soarelui. Felul în care urcă pe gâtul femeii îl face să semene cu niște degete.

– Olympia! țipă Malorie.

Olympia se ridică în picioare.

– Sunt aici, mamă.

Apoi tăcere. Ca și cum, la simpla pomenire a numelui Olympiei, Malorie ar fi adăugat un element de echilibru.

–Ajunge! strigă Malorie.

Olympia știe că nu o spune doar pentru Tom. O spune pentru toate. Pentru creaturi. Pentru faptul că a pornit în căutarea unor oameni pe care i-a jelit deja.

Olympia ciulește o ureche către spațiul din fața lor.

–Hei, spune ea. Aud un motor.

Nu crede că e vorba de o mașină. Pare mai degrabă un generator, huruitul constant al unui amplificator. Unul mare.

–În față? întreabă Malorie.

–Da.

–Nu-i o mașină, completează Tom.

–Nu, e de acord Olympia.

–Spuneți-mi mai multe, le cere Malorie.

–E... mai mare decât o mașină..., răspunde Tom.

–E un tren, spune Malorie.

Olympia pălește. Să aibă oare dreptate? Așa sună un tren?

Pare enorm.

–Trebuie să ne mișcăm rapid, le zice Malorie. Trei kilometri?

–Ceva mai puțin, răspunde Tom.

–Acum, decide Malorie.

Tentaculele isteriei încep deja să se întindă.

–Acum.

Trenul.

Totuși, așa să fie? Sau, așa cum Olympia a citit în multe alte cărți, asta e ceea ce și-ar dori ei să fie?

Malorie și Tom s-au îndepărtat deja de ea. Olympia se întoarce o dată, către femeia moartă dintre buruienile de pe marginea drumului de țară.

–Îmi pare rău, spune ea. Îmi pare rău că nu te-am băgat absolut deloc în seamă.

Însă ea știe ce se cade să facă acum. Mama și fratele ei se concentrează asupra drumului, înaintează împreună, fără ca vreunul dintre ei să fie împovărat de griji și din pricina cadavrului din spatele lor.

O prevestire de rău-augur.

Un semn rău.

Nu acum.

Și uneori, i se confirmă acum, să ții secrete e cel mai bun lucru pe care poți să-l faci.

Se grăbește să-i prindă din urmă. Huruitul nefamiliar al motorului continuă să se audă în fața lor, făcând-o să-și imagineze o mașinărie mult mai mare decât casa în care s-a născut ea.

Se mișcă.

Recuperează distanța.

Păstrează secretele.

12

Lui Malorie îi roiesc tot felul de gânduri prin cap.

Își închipuie că e vorba despre un tren. Și-ar dori să fie așa. Nu poate spune cu precizie. Nu s-a mai concentrat niciodată atât de intens asupra unui sunet, oricare ar fi fost el. Cum sună de fapt un tren, de la o asemenea distanță, când te afli într-o asemenea stare de spirit?

Se mișcă repede. Prea repede. Chiar și-așa, Olympia e cu un pas înainte. Fiica ei o strigă atunci când în fața lor se ivesc gropi pe drum, și nu doar o dată s-a întors ca să o prindă pe Malorie de braț.

Nu mai contează că s-a certat cu Tom. Nu mai contează nimic acum, ci doar incredibilul huruit din depărtare. O dată la câțiva pași, i se pare că sursa zgomotelor se află într-un alt loc. În dreapta ei; ba nu, în stânga. Acum trebuie să le fi rămas mai puțin de un kilometru și jumătate, ba nu, mai degrabă cinci. Din când în când, sunetul dispare cu totul, iar Malorie își închipuie un tren dispărând, ca într-un truc magic de la televizor, o chestie enormă estompându-se tot mai mult, până când, exact când credea că va dispărea cu totul, își face din nou apariția, la linia unui orizont care ar putea fi aproape sau departe.

– Tom? întreabă ea.

– Da. Sunt bine.

Nu e nevoie să o întrebe și pe Olympia. Fiica ei conduce suita, așa cum a făcut-o de multe alte ori înainte. Malorie își amintește de călătoria de la școala pentru nevăzători până la Tabăra Yadin. Chiar și atunci, micuța Olympia a preluat conducerea.

– Aveți grijă, le strigă Olympia. Urmează o cotitură mare.

Malorie se ține după ea, fiica ei, în vreme ce se gândește la ea însăși ca la o fiică, fiica lui Sam și a lui Mary Walsh. Brusc, nu mai poate face diferența între cine e și cine nu e aici, însă apoi mâna Olympiei e iar pe cotul ei, ghidând-o.

Olympia spune ceva despre tren, despre faptul că s-ar putea să nu plece, că s-ar putea ca nici măcar să nu fie acolo. Dar mintea lui Malorie este atât de acaparată de posibilitatea de a-și vedea părinții, încât ajunge să confunde trenul cu ei înșiși, ca și cum mama și tata ar fi cei care o așteaptă în depărtare.

– Pot fugi eu în față, se oferă Tom.

Pentru că el nu-și face griji că va cădea. Pentru că el s-a repliat. Pentru că are șaisprezece ani.

– Nu, se opune Malorie.

Deși poate că de data asta ar trebui să spună da.

– Te poți răni. Nu acum.

Abia răsuflă când vorbește, silabele ies gâtuit printre icnete. O cuprinde panica?

Îi vine ideea că Sam și Mary Walsh *ar putea* sta chiar acum lângă monstrul care așteaptă. Dacă trenul merge în Mackinaw City, și dacă părinții ei și-au făcut, la un moment dat, drum în sudul statului, acest lucru nu înseamnă oare că ar fi putut lua trenul către sud? Chiar în timp ce Malorie încearcă să îl ia ca să ajungă la ei?

Rațiune.

Cuvântul i se pare complet nelalocul lui aici. *Rațiune* într-o lume care a luat-o razna. O lume cuprinsă de întuneric. O lume în care ea ar putea trece foarte ușor, *chiar acum*, pe lângă mama și tatăl ei, în vreme ce ei doi n-ar auzi câtuși de puțin zgomotul iscat de cei trei oameni alergând către ei, în vreme ce ei doi încearcă să ajungă cât mai în sud, căutând-o pe ea.

Nu e un tren, cugetă Malorie. Pentru că n-are cum. Pentru că motorul rămas în ralanti al unui tren nu amuțește de tot, pentru ca apoi să fie iar ambalat. Nu prea seamănă cu ce aude ea acum. Și pentru că ar fi inimaginabil de bine pentru ea dacă trenul *ar fi* acolo.

De un lucru Malorie nu a prea avut parte, și anume de răgazuri.

Dar are cineva?

Ea continuă totuși să se apropie de el. Aproape că aleargă acum.

Ambii tineri sunt în față; Olympia strigă la ea să fie atentă la gropile de pe drum, iar Tom spune că le-a rămas ceva mai puțin de un kilometru și jumătate. Picioarele lui Malorie țipă de durere. I s-a înfierbântat prea tare pieptul. Capul stă să-i plesnească de-atâtea amintiri. Mama și tata ducându-le pe ea și pe Shannon la zoo. Felul în care surorile s-au luat după urmele de elefant vopsite, acolo unde formidabilul leviatan stătea în adăpostul lui, vast, dar nici pe departe suficient de mare. Felul în care tata a ridicat-o în brațe pe Malorie și i-a spus că și-ar dori să poată scoate pe furiș animalul din grădina zoologică, să îl vâre sub haina lui și să îl ducă înapoi tocmai în Africa. Malorie își amintește cum a izbucnit în râs când l-a auzit, apoi a înțeles ce voia el să zică, după care a înțeles că tatăl ei era un om cumsecade. Și-o amintește pe mama, la un magazin, stând la rând ca să le cumpere blugi surorilor. Cum

femeia din fața ei mai avea nevoie de doi dolari. Și cum mama i-a oferit cei doi dolari.

O, ce mult își dorește Malorie să-i mai vadă o dată pe acești doi oameni. Dorul i-a cuprins tot trupul. Speranța, nerăbdarea, posibilitatea...

Dar nu își va îngădui să o facă, nu își va îngădui să cedeze. Poate că nici nu e vorba de un tren.

Și chiar de-ar fi... cine-l conduce?

– Haideți! strigă Tom, cu entuziasm.

Malorie îl aude cum se împiedică și cum își regăsește apoi echilibrul. Simte mâna Olympiei cum o prinde încă o dată de cot.

– Haideți! le strigă iar Tom.

Și glasul lui sună ca al cuiva care are șaisprezece ani. La fel ca și cel al Olympiei. Doi adolescenți trăind, exact acum, o amintire, un lucru pe care nu-l vor uita niciodată, Malorie o știe prea bine; are și ea amintirile ei. Mama și tata râzând alături de vecini, la masa din bucătărie. Tata purtând o perucă ridicolă de Halloween. Mama înșirând ghirlandele de beculețe pe acoperiș, în decembrie.

Gândul îi zboară, dintr-odată, la Ron Handy. La cum s-o gândi bărbatul acela la sora sa, acum, năzuind să îi atingă iar mâna, tânjind de dor să îi mai audă o dată glasul.

– S-ar putea să nu..., începe Malorie, cu răsuflarea tăiată. S-ar putea ca nici măcar să nu fie...

Abia mai poate articula cuvintele.

– S-ar putea ca nici măcar să nu fie un tren!

Ca la un semn, se aude un fluier.

Acesta face să se cutremure întunericul personal al lui Malorie, cerul negru fiind spintecat pe mijloc de un nor de abur alb, metalic, șuierând cu forța unui tren, fără îndoială.

O, Doamne, rostește ea în gând. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.*

Și aleargă, cu mintea rătăcind aiurea, iar culori proaspete se ivesc în întuneric, și una dintre ele este cea a credinței.

Chiar e un tren, până la urmă. Nu mai există nici o umbră de îndoială.

– HAIDEȚI!

Oare ea a țipat? Sau Tom? Nu, Olympia. Olympia e cea care a preluat din nou conducerea. Ea le strigă să aibă grijă. Ca o pisică, în stare să reacționeze la curbe și denivelări mai repede decât va fi vreodată Malorie. Și funcționează. Crengile o lovesc peste braț, iar genunchii aproape îi cedează atunci când drumul o ia la vale, dar Malorie aleargă, nu merge doar, ci aleargă către un tren orb, un tren ce se îndreaptă către nord, acolo unde părinții ei figurează pe o listă de *supraviețuitori*.

Soarele arde cu putere și e încă sus pe cer și din cauză că drumul merge la vale, Malorie aude motorul torcând, mult mai puternic decât până acum. Vede imaginea cu ochii minții, de parcă tot acest scenariu nebunesc ar fi un tablou de Norman Rockwell; abur alb, cremos se înalță de la capătul unui tren negru, ale cărui roți scânteiază în soarele de vară. Malorie își închipuie bărbați și femei cu umbrele de soare stând pe peron, mecanici și controlori cerând biletele, copii temându-se să urce, animale de companie ținute strâns în lesă, genți și valize, pantofi pășind pe scândurile scârțâitoare, șine ce duc în viitor, spre nord, alcătuind, parcă, un portal secret către mama și tata.

Sam și Mary Walsh.

Malorie se prăbușește.

Se lovește rău la genunchi și își dă seama că acesta nu mai e pământ moale, a devenit compact, posibil să

fie chiar ciment. Îi este cald sub glugă și mănuși, transpiră în spatele bentiței. Și o frapează faptul că, în timp ce se ridică iar, în timp ce mâinile Olympiei i se așază pe umeri, realitatea acestui moment nu seamănă deloc cu faimoasa imagine a lumii de dinainte. Trenul nu strălucește, e tern, pesemne că rugina a început să-l macine, pesemne că și niște fire de curent, periculoase, au ieșit la iveală. În nici un caz această mașinărie n-ar fi trecut de niște controale riguroase, atâta lucru știe și ea. Pesemne că are geamurile vopsite în negru, și-i e ușor să își imagineze acea vopsea scurgându-se în jos pe caroseria trenului, ajungând tocmai la roțile gigantice. Ar putea pune pariu că lipsesc și niște traverse, că s-au căscat găuri largi de-a lungul liniilor paralele ce duc spre nord, da, dar nu spre nordul care exista odată. Aici, trenul va pătrunde în întuneric, cu toți pasagerii legați la ochi, chiar și mecanicul fiind incapabil să se uite afară. Și ce-ar vedea el dacă ar privi? Doar nu sunt familii care să-și ia la revedere, și nici animale de companie nu sunt, asta e sigur. Iar bagajele pe care pasagerii le iau cu ei sunt pline doar cu conserve și baterii, pantofi de rezervă și haine negre.

Cine altcineva ar mai călători cu un astfel de tren? Și de ce?

Malorie s-a ridicat, se mișcă iar, al naibii genunchi. Ideea că trenul pleacă exact acum, înainte ca ei să ajungă la el, e parcă prea crudă ca să fie luată în considerare. Cât ar dura să poată începe să numească această zonă casa lor, așteptându-l să se întoarcă?

– Ne-apropiem, anunță Tom.

Și Malorie știe că are dreptate. Glasul fiului ei devine aproape imposibil de distins printre huruiturile enormului motor. Și-l închipuie pe Tom absorbit într-o nouă lume, acolo unde industria a început iar

să domnească, unde e nevoie de locuri de muncă, de muncitori, unde noi profesii se deschid către căi infinite, rute pe care copiii ei adolescenți ar fi putut-o porni cu două decenii în urmă.

– Rămâneți aproape, strigă Malorie.

Nu are de unde să știe cu siguranță unde sunt Tom și Olympia. Cât de mult au luat-o în față? Glasul Olympiei răzbate prin zgomot, liniștind-o puțin, dar rămânând aproape de ea doar cât i-ar fi luat unui liliac să dea din aripi, zburând jos, nu cu mult deasupra femeii legate la ochi, care încearcă să alerge pe ultima porțiune de drum rămasă.

Vor reuși Malorie și copiii ei să fie în siguranță față de oricine s-ar afla în tren? Vor găsi acolo de mâncare? Apă? Băi? Paturi?

Și cât o fi costând călătoria?

– Copii! strigă Malorie.

O mână o prinde de cot, apoi dispare iar.

Fluierul se aude încă o dată, puternic.

Sunt aproape.

– Tom! țipă ea. Olympia!

Însă acum, îi răspunde un glas de bărbat.

– Mai aveți câteva secunde! Ați face bine să vă grăbiți!

Se simte îngrozitor pentru o clipă, ca și cum bărbatul ar fi vrut să spună că mai are doar câteva secunde de trăit. Și poate că exact asta a și vrut să spună. Și poate că are dreptate.

Dar ea se repede înainte, cu brațele ridicate în aer. O prind alte mâini, mâini mai mici, Olympia.

Zgomotul scos de tren se schimbă, iar Malorie știe că s-a pus în mișcare. Șuieratul prelung al unei mașinării ce se trezește la viață.

– O, nu, zice ea, cu răsuflarea tăiată.

– E încă acolo, o anunță Tom.

Tom! Tom e și el aici.

Însă trenul s-a pus în mișcare. Malorie e sigură de acest lucru.

Și alți oameni țipă la ei, strigă cât pot, ceva cum că să se dea din drum, să elibereze șinele.

Motorul mugește. Fluierul șuieră cu putere.

Aburi. Un tren. Atât de-aproape.

Dar se mișcă.

– Haideți! zice Olympia.

– Pleacă! țipă Tom.

Dar nu se opresc. Merg mai departe. Pășesc pe niște scânduri care scârțâie. Peronul? Gara? Malorie se lovește cu umărul de cineva, cineva care strigă la ea să fie atentă. O atenționare din lumea de dinainte, ce sună ca prevestire pentru lucrurile ce vor veni.

– Trebuie să sărim în spate, spune Olympia.

Malorie își imaginează că fiica ei a citit într-o carte despre asta. Personaje, oameni care sar în trenuri aflate în mișcare, vagabonzi. Nu-i vine să creadă că e de acord cu așa ceva. Îi este imposibil să justifice o asemenea idee. Nu mai e mama care a fost vreme de șaisprezece ani.

– Mamă! țipă Olympia.

Malorie întinde mâna spre ea, dar nu o găsește. După zgomotul pe care-l face, trenul pare să se deplaseze mai repede, prea repede, motorul nu mai șuieră, ci suflă constant, îndreptându-se spre nord.

– Nu putem s-o facem, zice Malorie.

Îl vede pe Ron Handy în benzinărie, ținând în mână o sticlă de whisky murdară și veche. Îl vede plângând, încercând să treacă peste oroarea de-a nu fi ales să plece să-și caute sora.

Malorie încearcă să-și închidă ochiul minții, ochiul din spatele ochilor care sunt deja închiși, păstrând totul la adăpostul bentiței după care-și trăiește viața. Nu vrea să se gândească la Ron Handy sau la Tabăra Yadin, la Tom-bărbatul sau la Olympia-femeia, la Școala Jane Tucker pentru Nevăzători, la Annette sau la Gary. Vrea să fie atentă la sunetele scoase de tren, la roțile ce se mișcă neîncetat, la zăngănitul metalului, la pompe, aburi, mașinării. Cu toate astea, mama și tata apar în fața ei, stând nemișcați la capătul pontonului de la Twin Lakes, departe, în Upper Peninsula. Îi zâmbesc, încurajând-o, poți s-o faci, înoată, haide, ești atât de aproape. Părul tatei e încă șaten și mama n-a ajuns să poarte ochelari, și sunt la fel ca atunci când Malorie era mică și înota pentru prima oară.

Doar că ei poartă dintr-odată bentițe și au brațele întinse. Nu o pot vedea pe Malorie, și i se pare că nimeni nu știe cum să facă o legătură. Strigă la ea, la fel ca vocile care strigă la ea în timp ce aleargă, iar Malorie flutură din mâini, încinsă de soare, nesigură dacă va izbuti sau nu, simțind ceva enorm în apă, lângă ea, simțind ceva enorm (și în mișcare) în întuneric, lângă ea, în timp ce aleargă, în timp ce tocurile ghetelor ei iau contact cu șinele de tren.

Șine de tren!

Malorie aleargă după tren!

Haide, Malorie!

Shannon. Chiar și sora ei o încurajează de pe ponton. Aceeași soră care și-a exprimat gelozia și-a zis că lacul e numai al ei și care a trebuit să fie consolată de (*Sam și Mary Walsh*) mama și tata. Acum Shannon strigă la ea, cu glasul ascuțit și energic. O încurajează pe Malorie să reușească, așa cum Malorie a încurajat-o cândva pe Shannon să reușească în această lume

nouă, chiar în timp ce lumea nouă o înlocuia pe cea de dinainte, chiar dacă Shannon a crezut în creaturi înaintea lui Malorie.

Haide, Malorie!

Şi Malorie atinge pontonul, orbeşte, apa şi întunericul de deasupra ei, i se pare, aşa încât poate că aleargă pieziş, poate că aleargă în jos, către pământ, sau chiar se îndepărtează de tren.

Mama şi tata râd, iar Malorie ştie că o fac pentru că ea urmează să reuşească.

Cineva o prinde de mână.

Trenul nu se deplasează cu viteză. Nu se poate deplasa cu viteză. Mergând orbeşte.

E trasă înainte, iar o a doua mână o prinde de cealaltă, şi, brusc, picioarele lui Malorie încep să fie târâte. Coapsele i se lovesc de ceva alcătuit din metal şi zgomotul scos de maşinărie e atât de puternic, atât de asurzitor, încât i se pare că se prăbuşeşte din cer, năpustindu-se asupra ei.

– Ridică-te, îi zice Tom.

Tom e cel care a prins-o. Tom o ţine bine, o ghidează către un şir de trepte metalice.

Malorie saltă un picior, îl aşază jos, însă gheata ei nu ia contact cu nimic şi începe iar să fie târâtă.

Tinerii vorbesc repede, ţipând unul la altul, încercând să o tragă pe Malorie, s-o aducă sus în siguranţă.

Malorie saltă iar piciorul şi, de această dată, când se opinteşte, vârful ghetei ajunge să se sprijine pe prima treaptă metalică.

– Poţi s-o faci, îi spune Olympia.

Malorie se saltă în sus, cât de mult poate, până găseşte un sprijin solid. Stă în picioare – în picioare! – strângând balustradele metalice, gândindu-se deja că,

oricât ar dura această călătorie, nu-și va scoate bentița până la final.

Se mișcă fără să meargă. În lumea nouă.

Un glas bărbătesc o smulge din reverie.

– Ați prins-o?

– Da, răspunde Olympia.

Sună la fel ca Shannon când stătea pe ponton.

– Cine e? întreabă Malorie.

Însă tunetul care îi însoțește de obicei aceste întrebări lipsește de această dată.

Abia au reușit să se suie într-un tren în mișcare.

Bărbatul spune iar ceva, însă glasul lui pare că se îndepărtează tot mai mult. Malorie înțelege că bărbatul a intrat înapoi în tren. Aude o ușă închizându-se.

Se cațără pe ultimele trepte.

Olympia și Tom sunt deja acolo. Îi ia pe rând în brațe, în timp ce icnesc toți trei de ușurare. Apoi ea se întoarce cu fața către întunericul prin care a alergat până nu de mult, întrebându-se dacă a luat decizia corectă, dacă nu cumva acesta e cel mai periculos lucru pe care l-a făcut vreodată.

A pus în primejdie viața copiilor. Nu are nici o scuză pentru asta. Nimic care să o ajute să pretindă că n-a făcut-o.

– Am reușit, spune Olympia.

Pare extaziată. Vie. Ca o tânără care tocmai a pornit în aventura vieții ei.

Malorie e cu fața către ușa din capătul trenului, lăsând încet în urma ei lumea drumurilor de pământ și a Taberei Yadin.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Cine știe ce fel de oameni or fi în trenul ăsta.

Sau cât de mulți.

Dacă situația se înrăutățește, putem sări, rostește în gând.

– Bun, zice ea, pe un ton vădit agitat. Păstrați-vă bentițele și glugile pe cap. Și mănușile. Intrăm înăuntru.

Simte o bătaie ușoară pe rucsac. E Tom, încercând să o ia din nou în brațe?

Malorie se strecoară la mijloc, între copiii ei, și găsește mânerul ușii glisante. Se gândește la mama și tatăl ei, pentru că nu se poate abține să n-o facă. Numele lor, întipărite pe paginile din rucsacul său, numele lor au adus-o în acest tren.

– Faceți exact cum vă spun, le zice copiilor. Și nu vorbiți decât cu cine vă spun eu că puteți vorbi. Nu ziceți *nimănui* încotro ne îndreptăm sau de ce. Nu ne aflăm aici ca să ne facem prieteni. Ne aflăm aici ca să ajungem dintr-un loc în altul. Asta-i tot. S-a înțeles?

– Da, răspunde Olympia.

– Da, răspunde Tom.

– Bun, zice Malorie. Vă iubesc, copii.

Toate imaginile, amintirile și fantasmele părăsesc dintr-odată mintea lui Malorie, lăsând doar bezna infinită a ceea ce-o așteaptă de aici încolo.

Deschide ușa vagonului.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Iar trioul pătrunde în Trenul Orb.

TRENUL ORB

13

Asta se va sfârşi în nebunie.

Pentru că mereu se întâmplă aşa. Când Malorie se află în preajma oamenilor, cineva comite o greşeală. Cineva încearcă ceva ce n-ar trebui. Cineva crede ceva ce n-ar trebui. Nu există două minţi identice, ea o ştie prea bine. Nici măcar minţile copiilor ei, crescuţi amândoi exact la fel, trecând prin aceeaşi serie de întâmplări din clipa în care s-au născut şi până acum, în această clipă, după ce au alergat şi au prins un tren. Chiar şi cineva care pare cu capul pe umeri ar putea arunca o privire pe geam. Chiar şi o persoană dificilă s-ar putea să nu se uite niciodată. Vechile noţiuni de „bine" şi „rău" au fost de mult înlocuite cu „sigur" şi „nesigur". Eşti o persoană sigură? Ea crede că e. Ştie că e. La şcoala pentru nevăzători era ridiculizată din această cauză. Alţii credeau că măsurile ei de precauţie însemnau că, după părerea ei, toţi ceilalţi nu făceau ceea ce trebuie. Chestii nesigure, aici, chiar dacă se înfruntă nebunia, vederea unei creaturi, nu din această lume, sau nu din lumea de dinainte, cel puţin. Ideea de entuziast, de om activ, de bărbat, femeie sau copil fericit a pierit de mult. Acum, ori te uiţi, ori nu te uiţi. Ori trăieşti după legea bentiţei, ori nu trăieşti. Ori îţi dedici viaţa întunericului, împărtăşit uneori, prin

intermediul sforii, mâinilor sau vocii, cu cei care îți sunt cei mai apropiați. Ori nu o faci.

Iar locul acesta, unde miroase a oameni, unde trupuri pot fi auzite mișcându-se în întuneric, unde discuțiile se amestecă cu zvâcnetul motorului și roțile rulând pe șinele preexistente, locul acesta va sfârși și el în nebunie.

Malorie speră doar că vor apuca să ajungă mai întâi la Mackinaw City.

Cineva se apropie de ei; Malorie distinge pași grei străbătând ceea ce pare a fi un hol. Cu tinerii în spatele ei, ea se oprește și întinde brațele înainte, ca pe un scut. Crede că aude ceva mișcând în spatele unei uși aflate în stânga. Cușete de dormit, deci. O casă care se mișcă pe șine, cu opt kilometri la oră. E bine. Sau poate fi bine. Spațiu personal. Și dacă vor primi acest spațiu și cineva o să dea buzna peste ei?

Vor sări.

– Ați cam întârziat, spune un glas de bărbat, ce pare a fi cam de o seamă cu Malorie. Dar ați ajuns, totuși. David mi-a zis că ați prins trenul la mustață. Bun venit. Nu e fantastic?

Malorie simte legănatul vagonului. Mișcare, fără să-și miște propriile picioare. Pentru prima oară de când a luat barca, în urmă cu doisprezece ani.

Ea nu zice nimic. Nu știe sigur ce ar putea să spună, cum să răspundă. Nu-i ca și când ar fi întâlnit pe cineva la Tabăra Yadin, un loc pe care îl considera căminul lor. Și nici nu e ca și cum ar fi întâlnit pe cineva în pădure, unde nu era nici urmă de civilizație.

– Am senzația că n-o să vreți să faceți asta, începe bărbatul.

Malorie se dă în spate, lipindu-se de tinerii ei.

– Dar nu-i nevoie să purtați bentițele în tren.

– Nu-l ascultați, le spune Malorie.

– Nu, nu. Înțeleg, zice bărbatul. N-am vrut să începem cu stângul. Sincer. Nu vă faceți griji. Unii oameni preferă să le poarte tot timpul. Dar adevărul e că...

– Cine ești?

Bărbatul râde. Sună precum un râs din lumea de dinainte. Genul de râs pe care Malorie l-ar fi auzit la o petrecere.

– Dean Watts, răspunde bărbatul. Proprietarul acestui tren. Deși cuvântul nu mai are aceeași eleganță pe care o avea odată, nu? Să zicem că... sunt cel care s-a gândit că ar trebui să încercăm să punem totuși în mișcare trenul mare și mort.

Malorie își imaginează o persoană la fel de optimistă pe cât era odată Tom-bărbatul. Oare ar fi făcut și el ceva de genul ăsta? Dacă ar fi supraviețuit suficient cât să încerce?

– Probabil că vă simțiți copleșiți de situație, spune Dean. Toată lumea e, prima dată.

– Aveți călători care au mers de mai multe ori?

– Câțiva. E un tip care a făcut drumul dus-întors de peste zece ori. El...

– De câte ori a călătorit trenul?

– Am o idee, continuă Dean. Ce-ar fi să mă urmați în vagonul-restaurant? Ne așezăm. Vă răspund la toate întrebările. Credeți-mă, în timpul reparării orbești a mașinăriei ăsteia, am petrecut suficient timp stând în picioare pe holuri.

– Am dori un compartiment privat, dacă e vreunul disponibil.

Îl aude pe Tom pufnind în spatele ei. Știe că el ar vrea să întâlnească oameni. Își poate imagina cât de incredibil de cosmopolite trebuie să i se pară fiului ei glasul și viața acestui tip, Dean.

– Da, avem unul, răspunde Dean. Mai multe, de fapt. Trenul e alcătuit din zece vagoane. Vagonul-restaurant, două vagoane pentru depozitare, șase pentru pasageri și mai sunt două destinate mai mult sau mai puțin livrărilor. Aproape toate comenzile și cererile le primim prin telegraf.

Rămâne tăcut câteva clipe, înainte de a adăuga:

– Știați că lumea a început să folosească iar telegramele?

După modul în care întreabă, Malorie înțelege că el și-a dat seama că nu știe. Oare își dă seama și că ar vrea să afle ce anume se livrează cu trenul?

– Și înainte să mă întrebi, continuă el, livrăm tot soiul de lucruri. Mobilă. Pături. Mâncăruri la conservă. Chiar și morți. Celor dragi, care au aflat unde se află.

Malorie nu poate procesa tot ce spune bărbatul. Are zece întrebări pentru fiecare afirmație de neconceput pe care el o face.

Și ea credea că ajunsese să înțeleagă destul de bine lumea nouă. Apoi... o bătaie în ușa barăcii i-a adus un tren, o telegramă și numele părinților ei.

– Uite care-i treaba, zice Dean. Vreau ca toți călătorii să se simtă cât mai confortabil cu putință. Nu e ca și cum am face bani aici. Nu mai există asemenea lucruri. Dar îmi pasă. Pur și simplu va trebui să aveți încredere în mine în această privință.

Dar Malorie nu vrea să-i spună nimeni în cine să aibă sau nu încredere.

– Un compartiment privat, insistă ea. Atât vrem.

– Vă pot întreba de ce-ați urcat în tren?

Trenul se zgâlțâie pe șine. În nici un caz nu merge la fel de repede ca trenurile pe care le lua Malorie în lumea de dinainte. Mai degrabă i se pare că ar merge cu o bicicletă. Totuși, pentru cineva care n-a mai mers

cu o bicicletă de șaisprezece ani, mișcarea este amețitoare. Are întrebări de pus. Să le pună sau nu? Și-așa e suficient de periculos că i-a adus pe tineri până aici. De fapt, e de-a dreptul o nebunie. Acum că e aici, la bord, legănată de mișcarea trenului, ascultând cum gem roțile, în fața unui străin pe un hol pe care nu-l poate vedea, un străin care, presupune ea, nu poartă bentiță, care se uită direct la ea, nu-i vine deloc greu să considere că acesta e cel mai nesigur lucru pe care l-a făcut vreodată.

Nu mai există bun sau rău.

Doar sigur sau...

– Doar un compartiment, repetă ea. Atât vrem.

Dean își unește palmele.

– Bine. Am priceput. Urmați-mă și am să vă conduc la primul compartiment disponibil.

– E vreunul chiar aici, în acest vagon?

– Nu, răspunde Dean. Ne aflăm într-unul din vagoanele de depozitare. Indiferent cât de șic vi l-ați imagina. Veniți pe aici.

O pornește pe coridor și ea îl urmează. Malorie simte energia tinerilor din spatele ei, ca și cum ar fi doi cai cu șeile pe ei, gata să fie lăsați liberi. Amândoi, o știe prea bine, trebuie să fie nespus de nerăbdători. Tom a încercat, de-a lungul vremii, să inventeze noi moduri de-a călători. La Tabăra Yadin, a transformat o roabă într-un soi de scaun căptușit, cu roți. Pe Malorie o izbește gândul că invențiile naive ale lui Tom i se par acum mai sigure decât această gigantică mașinărie ce-i leagănă în toate părțile.

Și totuși, Dean pare un tip inteligent. Asta înseamnă ceva pentru ea. Și deși inteligent nu este egal cu sigur, tot e mai bine decât alternativa.

– Cum de sunteți siguri că șinele sunt libere? întreabă ea.

I se pare că-l aude pe Dean zâmbind.

Chiar se află într-un tren? Chiar e posibil așa ceva?

– Cum ziceam, haideți să luăm loc în vagonul-restaurant. Există *atât* de multe răspunsuri interesante la toate întrebările pe care le aveți. Adică, gândiți-vă și voi...

Se oprește brusc în loc, și Malorie aproape că intră în el, când bărbatul vorbește iar:

– Stați un pic. Nici măcar nu v-am întrebat cum vă numiți.

Malorie aproape că simte cum cuvintele se cațără în sus pe gâturile tinerilor.

– Eu sunt Jill, răspunde ea prima. Iar ei sunt John și Jamie.

– Câți ani ai, John?

– Are douăzeci.

Malorie crede că simte un soi de zâmbet ivindu-se iar pe chipul lui Dean. El știe că ea minte. Dar ei nu-i pasă. Vrea să intre într-un compartiment. Să închidă ușa. S-o încuie.

Sam și Mary Walsh.

– Iar tu, Jamie? întreabă Dean.

– Ea are douăzeci și unu, răspunde Malorie.

– Ce vârstă frumoasă! Orice vârstă e bună în această lume. Înseamnă că ai supraviețuit.

Merg mai departe. Trenul se leagănă pe șine. Malorie își închipuie cum se succed formele de relief, cum întunericul capătă diferite tente, o lume pe care ea și tinerii ei n-o vor vedea niciodată.

– Asta e muzică? întreabă Tom brusc.

Dean se oprește iar.

– O auzi?

Rămâne tăcut, și Malorie încearcă să audă și ea ce-a auzit Tom.

–Avem muzicanți la bord. Cântă la chitară, în vagonul-restaurant. John, nu-mi vine să cred că îi auzi.

În întuneric, Malorie găsește încheietura mâinii lui Tom și i-o strânge. Acum se află într-o lume nouă, dar asta nu înseamnă că ei fac parte din ea.

Nu te lenevi.

Mantra aceasta din trei cuvinte i-a ținut atâta vreme în viață, pe ea și pe cei doi adolescenți. Mica, dar puternica formulă care o separă, și a separat-o întotdeauna, pe ea de cei care consideră că pot depăși obstacole insurmontabile.

Însă, deși mama lui îl strânge cu putere de mână, Tom tot răspunde:

–Sună bine.

Dean râde iar. Malorie se întreabă dacă nu cumva a roșit în fața lui.

–Chiar sună bine, încuviințează Dean. Dar nu la fel de tare ca auzul vostru. *Asta*, John, chiar e ceva fenomenal.

–Cine menține liniile libere? întreabă Malorie încă o dată.

Propriul glas i se pare neînsemnat. Ca și cum ar căuta să recapete controlul.

–Cum puteți fi siguri că nu veți deraia?

Dean se oprește iar din mers, iar de data asta Malorie chiar dă peste el. Își dă seama că e mai înalt decât ea, mai masiv. Se trage în spate.

–Îți aduci aminte de Buster Keaton? o întreabă el.

Ea se gândește la tatăl ei. Lui îi plăcea de Buster Keaton.

–Te rog, spune-mi doar cum...

– A făcut un film intitulat *Mecanicul generalei*. E o secvență genială, în care el eliberează șinele de buștenii prăbușiți peste ele. E atât de bine realizată, încât ai impresia că e un truc magic. Ei bine, aici nu e nici pe departe la fel de distractiv, însă în partea din față a trenului se află un mic cărucior din metal. Și în acel cărucior se află un bărbat pe nume Michael. Iar Michael se asigură că nici un obiect masiv nu s-a prăbușit peste șine.

– Și nu e periculos? întreabă Malorie. Ce face el?

– Ba sigur că e. Însă Michael vrea s-o facă.

– Dar ar putea muri acolo și noi nici n-am ști.

– Jill, zice Dean. Am răspunsuri la toate aceste întrebări. Unele bune. Dacă ai...

– Te rog. Răspunde-mi acum.

Ea trăiește un sentiment pe care nu l-a mai simțit de o veșnicie. Ceva asemănător cu depășirea unor limite. E prima oară de când au părăsit școala pentru nevăzători când Malorie cere răspunsuri de la cineva care o ajută.

N-o ajută Dean? N-o ajută trenul acesta să ajungă la părinții ei?

– Michael are un comutator acolo, afară. Mecanicul...

– Există un mecanic?

– Trebuie să existe. O cheamă Tanya. E incredibilă. Dacă Tanya nu primește nici o transmisie de la comutatorul lui Michael timp de mai mult de zece minute, indiferent care ar fi motivul, chiar dacă mai târziu descoperim că doar l-a scăpat din mână, ea oprește trenul.

– S-a întâmplat vreodată?

– Nu.

– Şi Michael a găsit vreodată obiecte pe şine? Ceva care să vă facă să vă opriţi? Să le îndepărtaţi?

– Da. Copaci doborâţi la pământ. Şi, o dată, o turmă întreagă de elani morţi. Credem că erau atinşi de nebunie.

– De nebunie...

– Trenul străbate porţiuni întinse pe unde mişună sute de creaturi.

Malorie se gândeşte să se întoarcă. Se gândeşte să-i ia pe tineri şi să meargă înapoi până în capătul trenului, apoi să sară pe şine. S-ar putea aventura iar pe jos. Ar putea fi înapoi în Yadin în câteva zile.

Dar nici ea nu vrea să plece. Încă. Se încrede îndeajuns de mult în glasul lui Dean ca să rămână. Aşa că, în schimb, pune şi mai multe întrebări. Şi i se pare că, până la urmă, încearcă marea cu degetul.

– De unde ştii?

Dean trage adânc aer în piept, iar Malorie se pregăteşte pentru ceva ce nu vrea să audă.

– Păi, prin două mijloace, răspunde el.

– Mda? insistă ea.

– Da. Unul e similar cu ce am înţeles de la John, aici de faţă. Avem călători tineri care aud mult mai bine decât vom auzi noi vreodată.

– Şi celălalt?

Dean îi răspunde fără ocolişuri.

– Pasageri care şi-au pierdut minţile. Călători care poate au luat trenul doar pentru oportunitatea de-a vedea lumea perindându-se prin faţa ochilor lor.

– Dar cum? zice Malorie, cu glasul brusc cuprins de panică. Doar ferestrele sunt vopsite în negru, nu?

– Desigur. Dar...

– Atunci, cum?

– Printre vagoane. Dacă cineva chiar voia să vadă... atunci putea.

Malorie își ia inima-n dinți și întreabă:

– Câți pasageri și-au pierdut mințile în acest tren?

Dean nu șovăie.

– Șapte.

Panica a prins deja formă. E lângă ea. Foarte aproape.

– Și ce s-a întâmplat cu acei oameni?

Nici de data asta, Dean nu șovăie.

– Eu și David i-am escortat afară.

– I-ați dat jos din tren? întreabă Olympia.

– Da. Fără discuții, îmi pare rău s-o spun.

Lui Malorie îi place răspunsul lui. Dar e departe de-a se simți în siguranță.

– Nu a fost alegerea lor să-și piardă mințile, spune ea.

– Știu asta, recunoaște Dean. Crede-mă. Mă obsedează fiecare dintre ei.

Malorie încearcă să nu se gândească la Gary. Încearcă să-l împingă cât de departe poate de ochii minții ei. Dar iată-l, totuși. Într-un ungher îndepărtat. Tocmai în celălalt capăt al întunericului.

Îi face cu mâna.

– În direcția asta sunt două vagoane deschise, continuă Dean. Haideți.

Malorie hotărăște, aici și acum, să continue. Dean n-a încercat să-și ascundă trecutul față de ea. Asta înseamnă ceva.

Își dă seama că el merge încet pentru ei. Ea întinde brațele în lateral, pipăind pereții holului în timp ce se leagănă în ritmul trenului.

– Deci, cum spuneam, acesta e un vagon de depozitare, zice Dean. La fel și următorul. E și o toaletă aici.

Malorie cugetă la ce i-a spus el despre transportarea cadavrelor. Or fi sicrie de cealaltă parte a peretelui?

Oameni morți care se leagănă în același ritm constant ca și ea?

–Tot soiul de lucruri avem aici, continuă Dean. Pentru supraviețuire.

Malorie vrea să se simtă liniștită de această informație. Două vagoane pline cu provizii. Ca și cum ar fi tras după ei toată pivnița casei din Tabăra Yadin.

–Iar aceasta, adaugă Dean, e ușa către celălalt vagon.

Malorie o aude cum glisează, deschizându-se.

–Aveți deja bentițele puse, așa că n-am să vă mai spun să închideți ochii. Am încercat zeci de metode de-a bloca priveliștea între vagoane, dar ori le smulge vântul, ori le rupe mișcarea trenului, iar dacă nu, cei care vor să privească o fac oricum. Haideți.

Malorie simte o mână într-a ei. Nu-i a lui Tom. Nici a Olympiei. Și-o trage înapoi.

–Scuze, face Dean. Am crezut doar...

–Ne descurcăm.

Ea întinde un braț în spate și o prinde de mână pe Olympia. Între vagoane se simte un curent rece. Puternic.

Ajunși înăuntrul celui de-al doilea vagon, Dean închide ușa în urma lor.

–Tot depozit și aici. Haine pentru cei care au nevoie, deși cu toții avem nevoie acum, corect?

Malorie își închipuie o realitate alternativă alături de acest bărbat, una în care ea ar spune da, cu toții avem nevoie, și iernile în Michigan sunt tare grele, și ce drăguț e că livrează haine, ce chestie incredibilă ați pornit voi aici.

Dar nu vrea să vorbească mai mult decât e necesar. Vrea să ajungă în acel compartiment, în acel spațiu privat. Nimic mai mult.

Continuă să meargă.

– Altă ușă, îi atenționează Dean. În față, e primul vagon de pasageri.

Cineva deschide ușa înaintea lui Dean. Persoana vine cu viteză, iar Dean e împins înapoi, lovindu-se de Malorie.

Malorie o strânge pe Olympia de încheietura mâinii. Asta e. Clipa în care vor trebui să sară din tren. Nu îi vine greu să-și imagineze cum pietrișul îi sfâșie pielea de pe coate și genunchi, exact cum s-a întâmplat atunci când a căzut de pe bicicletă, când s-a suit prima oară. O vede și acum pe mama ghemuită lângă ea, lipindu-i un plasture peste tăietură.

– Scuze, face bărbatul. Mergeam la toaletă.

Trece stângaci pe lângă Malorie și tineri, cerându-și scuze când ajunge în dreptul lor, pierzându-și cuvintele așa cum se întâmplă atunci când te grăbești.

– Vedeți? zice Dean. Se aseamănă totuși nițel cu lumea de dinainte.

Râde, iar Malorie ar vrea și ea să râdă. Numai că ea era pregătită să sară dintr-un tren în mișcare, confundându-l pe tipul grăbit cu unul care a luat-o razna.

– Ușă, îi reamintește Dean.

Trec de ea. Între vagoane, mișcarea e mai puternică, vântul are mai multă forță, senzația că ea face ceva ce n-ar trebui e și ea mai puternică.

– Aici, zice Dean după ce-au trecut. Încăperea asta e goală.

Malorie aude o ușă glisând. Zgomotul roților devine mai intens. Un zăngănit îndepărtat îi atrage atenția. Lumea de-afară e mult mai aproape. Ca și cum Dean ar fi îngăduit unei părți din ea să pătrundă înăuntru.

Dar asta e ceea ce a cerut ea. Asta e ceea ce-și dorește. Siguranța intimității. Un loc în care Tom și Olympia

să nu se mai simtă tentați să discute cu cineva care ar putea sta la pândă în acest tren.

Malorie intră în compartiment.

-E chiar drăguț aici, spune Dean. Dacă veți hotărî să vă dați jos bentițele, veți găsi pernițe roșii pe o banchetă. Două paturi duble. O oglindă. Și, la o viteză atât de mică, am constatat că uneori te simți ca pe vremuri la hotel. Îți mai aduci aminte, Jill?

-Firește.

Dar Malorie pipăie prin încăpere, dintr-o parte în alta, estimându-i dimensiunile. Degetele ei se strâng în jurul unei cozi de mătură.

-Pentru cei mai anxioși de felul lor, spune Dean. Poți mătura cât vrei camera ori de câte ori te întorci în ea.

Apoi, ca și cum ar fi fost nevoie să explice de ce ar vrea ea să părăsească încăperea, adaugă:

-Mai există o a doua baie, în capătul următorului vagon. Vă cerem doar să ciocăniți.

-Senzațional, zice Malorie, pentru că trebuie să o zică.

Pentru că nu se mai poate abține. Normal că șinele reprezintă răspunsul. Într-o lume oarbă, singurele drumuri sigure sunt cele care prind strâns un vehicul și îi dictează pe unde să meargă.

Ea se gândește la un bărbat pe nume Michael, stând singur în față, căutând obstacole în drum, așa cum poate și el.

-Mulțam, face Dean. Suntem extrem de mândri de el. Și, cum ziceam... fără bani. Dar ce să facem? Să rămânem toată viața în întuneric? Eu, nu. Noi, nu. Tre' să încercăm *ceva*, nu-i așa? Și mai am o idee sau două.

-Da, spune Tom.

Malorie e atât de absorbită de clipă, încât nu-și îngăduie să se înfurie pentru că Tom a vorbit. O izbește totuși gândul că, până la urmă, a ajuns deja să aibă încredere în Dean.

Își amintește în treacăt că, de fapt, a avut sentimentul ăsta de la bun început.

– Am impresia că ai mai mult decât o idee sau două, spune Malorie.

Îi face bine să vorbească așa cum o făcea odată, pe vremea când fiecare cuvințel nu era legat de ideea de supraviețuire.

– Recunosc, zice Dean. Chiar așa e. Dar, pentru mine, și nu o zic doar ca să-ți cânt în strună, pentru mine, principiul absolut pentru toate e siguranța. Altfel nu se poate, pur și simplu. Un tren, în ziua de azi, trebuie să fie mult mai sigur decât era în urmă cu șaptesprezece ani. Altfel n-ar mai avea nici un sens să existe. Ironia sorții, nu? Că într-o lume fără procese, am ajuns să fim și mai precauți?

– Mulțumesc, Dean, spune Malorie.

Pentru că e suficient deocamdată. S-a relaxat suficient.

Dean are ochii deschiși. Dean ar putea vedea ceva. Ei i se pare că ar sta lângă o bombă. Ceva ar putea merge prost. Totul ar putea exploda. În orice clipă. Alți oameni au și ei ochii deschiși în trenul ăsta. Ea are atâtea întrebări de pus. A ajuns vreodată o creatură la bord? În vreunul dintre compartimente?

– Cu plăcere, răspunde Dean. Și, ca să știți, acest vagon e deja aprovizionat cu conserve și apă. Totul se află în dulapul de lângă oglindă. Ferestrele sunt și ele vopsite în negru. De fapt, tehnic vorbind, nu există nici o fereastră în acest vagon, din moment ce toate geamurile laterale ale trenului au fost înlocuite cu

panouri de metal, vopsite în negru. Eu n-am văzut niciodată trenul pe dinafară, din motive pe care le puteți lesne intui. Dar presupun că-i un soi de Frankenstein. Bucăți, puse laolaltă, aduse la viață. Mă bucur mult, oameni buni, că ați reușit să ajungeți.

- Mulțumim, zice Malorie din nou.

Există o notă de finalitate în vocea ei. Dar nu e ea ultima care i se adresează lui Dean.

- Mulțumim, zice Olympia. Totul e... copleșitor.

- E minunat, zice și Tom.

Malorie se întreabă dacă Dean o judecă. Oare el se uită de la tinerii cu ochii acoperiți de bentițe la ea, îmbrăcată cu haine zdrențuite din cap până-n picioare? Oare poartă pe chip o expresie de compasiune față de ei? Oare crede și el că știe ce e corect și ce nu? Chiar și pentru ea?

Malorie își lasă rucsacul jos. Nu contează. Ajunge cu relaxarea pentru ziua de azi. Pentru toată viața.

- Drumul până la Mackinaw City durează două zile, dacă nu apar întârzieri, adaugă Dean. Pentru unii pare o nimica toată, pentru alții, o eternitate. Dacă aveți cumva nevoie de mine, de obicei mă găsiți în vagonul-restaurant. Și deși sună ca și cum aș huzuri toată ziua, să știți că de fapt eu și David lucrăm la proiecte noi sau vorbim cu Tanya, ori mergem să vedem ce mai face Michael. Dar, ezită el, măcar avem parte de niște muzică.

Și adaugă:

- Sper să ne vedem acolo, Jill.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

- N-ai să ne vezi, rostește ea.

O fi Dean cel care oftează? Sau Tom?

- În regulă, spune Dean. Vă rog, simțiți-vă bine.

Iese pe hol, iar Malorie împinge ușa în urma lui, închizând-o.

Apoi, pentru prima oară de când a prins trenul, își îngăduie să se lase legănată-n voie de tren. Ca și cum s-ar afla pe un unic val, străbătând toată distanța dintre ea însăși și părinții ei.

Mama și tata s-ar putea afla la capătul acestei linii. S-ar putea afla oriunde în lume. Ar putea fi și îngropați. Se închipuie coborând din tren, traversând un pod, căutându-i pe Sam și Mary Walsh prin St. Ignace.

I se pare un lucru bun, necesar, să se lase purtată așa. Să lase pe altcineva să controleze evenimentele ce vor urma. E o senzație pe care nu a mai simțit-o de șaptesprezece ani.

Pentru un scurt moment, se simte atât de ușurată că au rămas singuri în această încăpere, cu ușa bine închisă, încât nici măcar nu o deranjează când Tom vorbește. Când spune:

– Îmi place de el, mamă. Îmi place de tipul ăsta.

14

Își petrec noaptea în compartimentul lor. Orele se scurg, și cu fiecare oră, Malorie se simte tot mai aproape. Mai în siguranță. Realitatea acestei experiențe începe să prindă contur, lucru despre care nici măcar nu ar fi visat că e cu putință în Tabăra Yadin. Când a mers în vizită la Ron Handy, ideea unui tren i se părea mai apropiată de existența unui păianjen gigantic, ceva care ar fi putut sări la ea, să o atace, să o omoare. Însă acum, detaliile trenului încep să prindă contur. Zgomotele și mirosurile. Pernele moi de pe bancheta pe care s-a așezat. Senzația de-a se lăsa purtată. Și în această nouă realitate (se află toți într-un *tren*), își găsește și ea propria-i putere, propriile-i reguli după care să trăiască, un mod de-a se convinge pe sine însăși că nu și-a pus copiii în pericol. Ar putea sări. Ar putea lupta. Ar putea rămâne în acest compartiment până când trenul va opri.

Însă Malorie știe că nu așa vor sta lucrurile. Încă nu e pe deplin convinsă, însă tentaculele acceptării și-au făcut deja apariția. Și prind puteri cu fiecare oră scursă.

Urmează să viziteze vagonul-restaurant. Urmează să stea de vorbă cu Dean Watts despre trenul lui. Dacă e să fie sinceră cu ea însăși, va recunoaște că acest lucru nu se datorează doar faptului că tinerii au un loc sigur în care să stea. Sau faptului că un vechi mijloc de-a

călători, pe care l-a considerat de mult dispărut, i s-a ivit în cale. Da, e uluită de această mașinărie care o poartă tot mai departe. Da, în felul ăsta, trecutul cel romanțat a devenit din nou prezent.

Dar nu acestea sunt motivele pentru care vrea să discute cu Dean.

Motivul e că-i *place* de el.

E un sentiment care n-a mai încercat-o de ani de zile. De peste un deceniu. Un alt lucru pe care l-a crezut de mult îngropat, dar care acum, iată, iese la iveală.

– Dormiți, le spune tinerilor.

Însă ei dorm deja. Îi aude pe amândoi respirând greoi, sforăitul ușor al unor adolescenți care merită să se odihnească după toate prin câte au trecut în ultimele zile.

Și Malorie merită.

Așa că își îngăduie și ea. Închide ochii, în spatele bentiței. Îngăduie trenului să o poarte către nord, mai aproape de locul în care părinții ei au fost trecuți pe listă ca supraviețuitori. În urmă cu cât timp o fi fost întocmită lista? În clipa de față, nu mai contează. În clipa de față, ea are nevoie de somn. Și orele să se scurgă odată. Pentru ca cele două zile să treacă pe cât de repede se poate. În timp ce mașinăria care îi transportă străbate o întreagă lume, la care ei nu-i mai este permis să se uite. În care creaturile sunt, fără îndoială, mai numeroase decât oamenii. În care motivele tuturor acestor măsuri de precauție, tuturor acestor temeri mișună mai liber decât oamenii care le-au supraviețuit.

Malorie doarme.

E legănată și doarme.

Și orele se scurg.

Şi visele care vin îi includ pe Sam şi Mary Walsh. Stau pe rând în faţa ei, vii, înainte de-a se preface în praf şi pulbere, nisip suflat în toate părţile de un tren în mişcare, două puncte minuscule într-un infinit în care nici o femeie întreagă la cap nu se mai poate aştepta să îi găsească.

Şi-n visele acestea sunt şi creaturi.

Pretutindeni.

15

În pofida decorului, a glasurilor celorlalți, a muzicii de chitară, a mișcării trenului și a însuși bărbatului pe nume Dean, stând de cealaltă parte a unei mese pe care ea n-a văzut-o și nici n-o va vedea, Malorie tot se mai gândește la părinții ei. Și cum să nu o facă? Ultima oară când a mers cu trenul a fost alături de ei, pe Wolverine Line, de la Detroit la Chicago, când tata și-a petrecut vacanța în vagonul-bar, și cele două fiice ale sale au rămas zgâindu-se pe fereastră, urmărind cum un peisaj cu totul nou se perinda prin fața ochilor lor, cu o precizie mai mare decât ar fi făcut-o oricând într-o dubiță. S-au distrat pe cinste atunci, două tinere din Upper Peninsula îndreptându-se, pentru prima oară în viața lor, către un oraș mare. Au zărit doar o frântură din Detroit, călătoria lor acolo purtându-le peste pod, prin Mackinaw City, Gaylord, Bay City, Flint și Saginaw, înainte de-a ajunge în înghesuiala de suburbii a orașului Detroit, exact în zona în care Shannon și Malorie aveau să se mute până la urmă, cu puțin timp înainte ca Shannon să privească pe o fereastră și să-și ia propria viață. Pe atunci, pe Wolverine Line, cu vagonul umplut la capacitate maximă, în timp ce tata râdea alături de alți străini în vagonul-bar, iar mama citea o carte stând pe bancheta din fața fetelor, să vorbești despre Chicago era ca și cum ai fi vorbit despre Oz.

construcții scânteietoare și costume care-ți luau ochii, magie în fiecare cărămidă și în fiecare grindă.

– Aici, zice Dean, ghidându-i mâna lui Malorie până la o farfurie. Fructe, dacă vrei.

Malorie, cu bentița la ochi, se întreabă dacă n-ar fi posibil ca exact trenul cu care au mers pe vremuri la Chicago, cu aceleași vagoane, să-și fi croit cumva loc printr-un depou feroviar, precum un orfan strămutat dintr-un loc în altul, astfel încât ea să stea acum exact în același vagon în care călătorise odinioară alături de sora sa, simțind fiorul electric al infinitului ce-o aștepta de-atunci înainte.

– Dă-i drumul, o îndeamnă Dean. Hai să auzim tot ce vrei să afli.

Dar înainte ca Malorie să apuce să deschidă gura, un glas de femeie răsună din apropiere.

– Dean, spune femeia. În vagonul numărul șase se află un bărbat care crede că un păianjen sau un soi de insectă se târăște pe el. Îi tot zic că eu nu văd nimic, dar el insistă.

– Și vrea să-l scăpăm noi de el?

– Presupun că da.

Dean râde. Lui Malorie i se pare un râs sincer.

– Unii oameni chiar se așteaptă la luxul de pe vremuri atunci când urcă la bord, Jill.

Pe moment, Malorie crede că el i s-a adresat femeii. A uitat că ea e „Jill".

– Vagonul șase? o întreabă el pe femeie.

– Mda.

– Mă ocup eu. Mersi.

Apoi cei doi rămân iar singuri. Doar că, de fapt, nu sunt singuri. Malorie aude conversațiile în surdină ale celor din jur. Îi aude discutând despre orașele din Michigan, despre telegraf, despre faptul că se află

într-un tren și că, dacă avem iar un tren, de ce să nu avem iar totul, de ce să nu avem iar toată lumea de dinainte, cât mai curând cu putință?

Malorie și-l închipuie pe Tom-bărbatul stând în fața ei, stând oriunde, aici. Au trecut șaisprezece ani. Într-un fel, ea îi atribuie lui acest progres. Asta e realizarea lui. El a adus trenul înapoi.

Exact ca atunci când a adus înapoi o carte de telefoane care a purtat-o apoi pe Malorie la școala pentru nevăzători, după care la Tabăra Yadin, acolo unde un bărbat i-a livrat un teanc de hârtii, conținând și numele părinților ei.

– Bun, reia Dean. Dă-i bătaie.

– De câte ori s-a întâmplat ca o creatură să ajungă în tren?

– Niciodată.

– De unde știi?

– Păi, presupun că nu știu. Dar oamenii care și-au pierdut mințile în acest tren au văzut ceva afară.

– De unde știi?

– Din nou, poate că nu știu. Dar eu și ceilalți membri ai personalului umblăm de colo colo fără bentițe. Deci, bănuiesc că i s-ar fi întâmplat ceva și unuia dintre noi până acum dacă vreo creatură ar fi suit la bord. Încă o dată, cei care au în...

– Ai spus că transportați cadavre.

– Le livrăm, da.

– Există vreunul la bord chiar acum?

– Da.

– Unde?

– Sunt două sicrie în vagonul de depozitare numărul unu. Pe acolo pe unde ne-am întâlnit. Lângă ușa din spate. V-aș recomanda să nu dormiți acolo. Miroase ca într-un mormânt.

- Mersi pentru sinceritate.

- Alte întrebări ceva mai vesele? De genul, câți oameni au murit când asamblam trenul?

- Îmi cer scuze, zice Malorie. Însă în clipa de față nu mă interesează decât copiii mei. Nu mă interesează decât să îi duc într-un loc sigur.

- Și unde vă duceți?

- Nu prea aș vrea să-ți spun.

- Dar eu v-aș putea indica cea mai directă rută.

- Nu prea aș vrea să-ți spun.

- Mi se pare corect.

- Mai sunt și alți pasageri în acest tren care să-ți provoace griji?

- Să-mi provoace griji? Nu. E o femeie oarbă, dar ea se simte mai bine decât oricare dintre noi. De ce purtați glugă și mănuși?

Întrebarea o prinde pe picior greșit pe Malorie. E pentru prima oară când se simte cât de cât jenată de impresia pe care o face. E un sentiment aparținând vechii lumi, căruia nu i-a dus lipsa.

- Crezi că ne pot face să înnebunim și prin atingere, răspunde Dean în locul ei.

Când o spune el, parcă sună mai realist. Și, totodată, mai puțin realist.

- Și sunt sigur că aveți motive s-o credeți, adaugă el.

- Da.

- Dumnezeule! exclamă bărbatul. Iată că eu te-am invitat în vagonul-restaurant ca să te mai liniștesc și tu-mi zdruncini mie nervii.

- Mă pricep la asta.

Dean râde. Dar se simte o oarecare tensiune în râsul lui.

- Spune-mi, Jill, cum ai izbutit să reziști atât de mult timp?

– Să rămân în siguranță, adică?

– Nu e doar asta. Te comporți așa cum ne-am comportat cu toții când s-a întâmplat prima oară, când au venit, la început. Ai habar câți oameni n-au fost în stare să rămână la fel de concentrați ca tine? Presupun că nu le vom afla niciodată numărul. Dar tu încă respecți cu sfințenie legea bentiței.

Chitarele din cameră falsează ușor, înainte ca unul dintre muzicieni să-și regăsească ritmul.

– Știi ceva despre un individ care face recensăminte? îl întreabă ea, evitând întrebarea lui.

– Am auzit că umblă unii, dar eu încă n-am întâlnit nici unul. De ce?

– Sunt doar curioasă. Privind cifrele la nivel mondial. Statistici.

– Și? Ți-ai asuma mai multe riscuri, pornind de la acele cifre? Sau ai continua să faci lucrurile așa cum le făceam la început, atunci când s-a schimbat lumea?

Dacă oricine altcineva i-ar fi adresat această întrebare, s-ar fi ridicat de la masă, ar fi părăsit vagonul și poate chiar și trenul. Nu vrea să discute despre asumarea unor riscuri suplimentare. Însă tipul ăsta îi amintește atât de mult de Tom-bărbatul, încât nu se poate mobiliza să-i întoarcă spatele și să-l lase baltă.

Când a mai auzit vreodată Malorie o voce optimistă, de-o seamă cu ea? Când s-a întâmplat ultima oară să poată schimba idei, teorii sau chiar stări cu cineva care înțelege lumea la fel ca și ea, dat fiind că a fost martor la schimbarea ei? Tom, fiul ei, vorbește așa. Însă el are doar șaisprezece ani. Iar, din punctul ei de vedere, treaba ei e să se asigure că el rămâne cu capul pe umeri, indiferent ce ar vrea să facă. Asta înseamnă să-i spună „nu". Asta înseamnă să-l descurajeze. Asta înseamnă...

Ia aminte, cugetă ea. *Fiul tău vorbește într-un fel destul de asemănător cu singurul bărbat pe ale cărui sfaturi te-ai bazat în ultimii șaptesprezece ani. Și tot ce faci e să îi spui întruna „nu".*

– N-aș schimba absolut nimic, răspunde ea.

Dar i se pare greșit să o spună, ca și cum ar spune altceva decât simte. Malorie înțelege că Tom și Olympia s-au născut în această lume. Înțelege că ei aud mai bine decât ea, că instinctele lor naturale sunt mai puternice decât vor fi vreodată ale ei. Pricepe că Tom și Olympia ar putea citi o carte, complet absorbiți de lectură, și totuși să apuce să închidă ochii înainte ca ceva să dea buzna în fața lor, ca și cum ar simți o adiere atunci când un bărbat, o femeie, o creatură, orice, s-ar afla în apropiere. Dar mai știe și că ea însăși e singurul supraviețuitor a două evenimente majore – tragedii de neconceput, când lumea a înnebunit și cu toții și-au făcut rău unii altora sau lor înșiși. Nemaivorbind de alte întâmplări dureroase – moartea lui Shannon, Ron Handy de la benzinărie, călătoria pe râu –, Malorie chiar a scăpat din ceea ce poate fi considerat echivalentul, în lumea nouă, a două catastrofe feroviare. Casa din Shillingham și școala pentru nevăzători. În lumea de dinainte, ar fi ajuns la știri. Iar când reporterii ar fi întrebat-o cum de-a reușit, ea le-ar fi arătat o cârpă neagră, fără a adăuga nimic altceva.

Deși Dean nu știe încă nimic din toate astea, simte oare că ea a trecut prin mai multe decât majoritatea oamenilor?

– Ai copii? îl întreabă ea.

– Am avut doi. Au înnebunit amândoi.

– Îmi pare...

– Eram acasă, la fermă, o casă cu un singur etaj, ferestre bătute în scânduri, pături atârnate peste

scânduri. Am sigilat fiecare ușă din casă. Aveam o grămadă de mâncare. Alimente deshidratate. Conserve. Cât să ne ajungă luni întregi. În infinita mea înțelepciune, planul era să așteptăm pur și simplu. În întuneric. Macy avea nouă ani, iar Eric șapte, și nu puteam risca să-l las pe vreunul să facă ceva, orice, în timp ce eu, să zicem, dormeam. Așa că toată casa era bătută-n scânduri, totul era sigilat, sigur. Nici o lumină. Foloseam gălețí în pivniță și acopeream gălețile cu lespezi de piatră. Sincer, nu-mi pot închipui un mod de viață mai sigur de-atât.

Dean se oprește. Malorie ar vrea să-i vadă chipul. Se gândește la Tom-bărbatul povestindu-i despre moartea fiicei lui, în pivnița casei în care a născut Malorie. Știe că urmează partea neplăcută din povestea lui Dean. Se pregătește pentru ea.

– După o vreme, nu mai știam dacă e zi sau noapte. Înțelegi? Chiar trăiam în întuneric. Mi-au trecut niște opțiuni prin minte. Așa cum îmi închipui că le-au trecut tuturor prin minte. Poate am fi izbutit să vedem lucrurile cu ajutorul camerelor. Poate că ne-am fi putut orbi singuri și să trăim mai departe fără groaza permanentă de-a nu o lua razna. Însă n-am pus în practică nici una dintre idei. Bâjbâiam unul după altul prin beznă, ne strigam pe nume, dormeam în același pat. Totul, în beznă. Ca și cum casa însăși ar fi fost o imensă bentiță. Așteptam un mesaj, cred. Așteptam o bătaie în ușă, ca cineva să vină să ne spună că s-a terminat. E fantezia supremă a oricăruia dintre noi, cei care provenim din lumea de dinainte, nu-i așa? Că tot coșmarul a ajuns la final. Ei bine, n-am primit nici o veste magică. Și am mers mai departe tot așa. Și iar așa, la nesfârșit, n-a venit nimeni. Cred că am trăit așa vreo șapte luni, Jill. Macy și Eric creșteau în beznă.

Ca și cum am fi trăit într-o grotă. Și în tot acest timp mă gândeam cât de nedrept era că eu, un tată capabil, ajunsesem cumva să fiu un netrebnic. Tot ce făceam era să aștept. Nu făceam nimic ca să ne ușurăm viețile. Nu făceam nimic altceva decât să-i țin de mâini când coboram treptele pivniței și să le desfac cutiile de conserve. Iar când auzeau zgomote pe afară, când se speriau, eu le spuneam că ar trebui să fie speriați. Le spuneam că monștrii de afară le-ar putea lua mințile.

Se oprește iar. Trenul pare să alunece. Muzicanții cântă ritmuri ușoare, simple, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Când Dean vorbește iar, ea aude lacrimile din glasul lui.

- Într-o zi, sau într-o noapte, cine să-și mai dea seama, m-au trezit râsetelor copiilor. Ai zice că e un lucru bun, nu? Orice moment când doi copii râd, după luni întregi în care au trăit într-o beznă totală, făcându-și nevoile în găleți, ai zice că e un lucru bun. Dar mie nu mi s-a părut așa. Nu mi se păreau fericiți. M-am ridicat cu iuțeală și m-am holbat îndelung în întuneric, spunându-mi că probabil îi visasem râzând. Însă apoi i-am auzit iar. Treaz de-a binelea. Erau undeva în adâncurile casei. I-am strigat, dar ei... n-au făcut decât să râdă și mai tare. M-am ridicat și am ieșit din dormitor, bâjbâind de-a lungul pereților, gândindu-mă că îi voi găsi în sufragerie. Macy avea să-mi spună de ce râdea și ce-l amuza atât de tare pe frățiorul ei, și gata, cu asta avea să se termine totul. Corect? Ei bine, când am ajuns în dormitor, ei păreau să se afle tot departe. Mult mai departe, tocmai în uscătorie. Am trecut prin sufragerie, orb, cu brațele întinse în față, strigându-i, iar când am ajuns în uscătorie, i-am auzit

râzând în spatele meu. Mult mai departe în casă. Ca și cum s-ar fi dus în dormitorul în care mă trezisem eu.

Trenul se zguduie, o singură denivelare. Dean continuă:

– Așa că m-am întors prin sufragerie, iar pe hol, și înapoi în dormitor. Îi strigam: „Macy! Eric! Îl speriați pe tati! Unde sunteți, copii?" Iar râsul s-a auzit iar, în urma mea. Ca și cum... ca și cum aș fi tot trecut prin locul în care se aflau ei de fapt, dacă are vreun sens. Ca și cum ei râdeau în sufragerie, dar eu pur și simplu nu-i puteam găsi acolo.

Așa că m-am dus în pivniță. Chiar dacă nu de-acolo se auzea sunetul. Am coborât treptele, strigându-i, asudat tot deja, repetându-mi neîncetat în minte: *Doar se joacă, doar se joacă.* Pentru că asta îmi doream, nu? Cum să nu-mi doresc să descopăr că, în pofida ferestrelor și ușilor sigilate, în pofida mâncării fără gust, a lipsei luminii și mișcării, în pofida faptului că tăticul lor era clar speriat, în pofida beznei perpetue, micuții mei se *distrau*? Când am ajuns în pivniță, i-am auzit râzând sus. Așa că m-am întors și eu imediat sus. Începusem deja să țip: „Macy! Eric! Nu mai e amuzant, la naiba! Îl speriați pe tati!" Apoi i-am auzit șușotind. Și mi-am dat seama ce înseamnă acele șușoteli. Complotau, cred că ai putea zice așa, deși părinții spun asta de obicei în glumă. Dar aici nu era de glumă. Nu mai reușeam să-mi găsesc copiii în bezna casei noastre și trecuseră de la râs la șușoteli. Am recunoscut tipul acela de vorbit în șoaptă. Sunt sigur că ai trecut și tu prin așa ceva cu copiii tăi. Ca atunci când cei mici se provoacă unul pe altul să facă ceva. Ceva ce n-au mai făcut niciodată.

Așa că am luat-o la fugă. Prin toată casa. Majoritatea mobilelor erau date la o parte din drum pentru că așa

le așezaserăm, având în vedere că trăiam în beznă. Dar m-am lovit destul de rău cu șoldul de șemineu și am intrat cu capul într-un perete. Nimic din toate astea nu conta atunci, doar că m-au încetinit. Am străbătut iar toată casa și i-am auzit șoptind în spatele meu. Așa că m-am întors de unde am venit și am dat iar peste ei, amândoi, șoptind în spatele meu. Deja țipam. Le urlam numele, cerându-le să-mi spună imediat unde se ascundeau. Și chiar mi-au spus. Dar nu prin cuvinte. Următorul sunet pe care l-am auzit au fost niște lovituri înfundate... Ca atunci când înfigi un cuțit într-un pepene. Eu am... am...

Malorie nu știe ce să spună, nu știe cum să exprime ce simte acum.

-Atunci i-am găsit, continuă Dean. Exact lângă patul în care mă trezisem. Amândoi morți, după ce se înjunghiaseră unul pe altul cu cuțitele dintr-un sertar din bucătărie. Cuțitele pe care le folosisem de o mie de ori ca să le desfac conservele cu carne și compot. N-au țipat deloc. N-au scos absolut nici un sunet. Au râs și-au râs, apoi s-au provocat unul pe altul să o facă. N-am să știu niciodată cum s-a întâmplat. Dar ziua în care micuții mei au luat-o razna și s-au omorât unul pe altul a fost ziua în care am desigilat ușa din spate. Ca să îi car afară. Ca să-i îngrop. Și chiar și-atunci, sfâșiat de durere, făcut praf, am continuat să mă gândesc: *Au văzut una, în ciuda a tot ce-ai făcut, Dean, tot au văzut una*. Și știi ceva, Jill?

-Ce?

-N-am găsit niciodată scăparea.

Malorie nu-l întreabă ce vrea să zică. Știe foarte bine la ce se referă.

-N-am găsit niciodată gaura din perete, spațiul dintre scânduri, punctul minuscul prin care trebuie

să fi privit, să se fi uitat afară, să vadă ceea ce or fi văzut de-au ajuns să facă așa ceva. O, am încercat. Poți să fii sigură. Am căutat peste tot cu o lanternă, fără să mă mai intereseze dacă vedeam și eu sau nu vreo creatură. Am umblat prin întunericul din casa aia, vreme de șase săptămâni. De cele mai multe ori, în genunchi. În căutarea acelei crăpături, a afurisitului ăluia de spațiu, trecut cu vederea, pe care ei, copii fiind și văzând lumea diferit față de noi, trebuie să-l fi găsit.

– Mă numesc Malorie, rostește ea.

Pentru că nu știe ce altceva să spună.

Dean râde. Încordat, printre lacrimi.

Malorie întinde brațul peste masă, dar nu-i găsește imediat mâna. Pentru o clipă, i se pare că stă în genunchi, imitând mersul copiilor, căutând lumina într-o casă a întunericului.

Apoi, i-o găsește. Sau el o găsește pe a ei. Oricum ar fi, ea îi strânge mâna.

– Îmi pare rău.

– Mda, zice Dean. Dap. Dar, ce să zic, a fost ziua în care am hotărât să-mi recapăt vederea. Și asta înseamnă ceva.

Apoi:

– Îți mulțumesc, Malorie. Pentru că ai avut încredere să-mi spui numele tău adevărat. Și pentru că ai ascultat cel mai groaznic lucru care i s-ar putea întâmpla unui om. Fir-ar să fie. Și uită-te acum la mine. Eu sunt tipul care a repus un tren în mișcare. În lumea nouă. Nu-i de ici, de colo. Dar am să-ți spun ceva... la fiecare cursă pe care o facem, zi sau noapte, tot mă simt ca și cum aș căuta acea scăpare, acea gaură minusculă, acel petic de univers pe care nu l-am acoperit. Acel punct din spațiu și timp pe care l-au găsit copiii mei. Cel care i-a făcut să-și piardă mințile.

16

-Mama o să te omoare dacă te prinde, îl avertizează Olympia.

-Cum să mă prindă? Va fi legată la ochi.

Olympia știe că are dreptate. Iar Tom nu e singurul cu ochii deschiși.

Își urmărește fratele cum se uită în grabă pe hârtiile luate din rucsacul lui Malorie, manuscrisul recenzorului, care-l interesează mai mult decât orice alt text scris pe care ea l-a văzut ținându-l vreodată în mână.

-Indian River, spune el. Ai citit despre locul acela? Ai citit despre Athena Hantz? Oamenii ăștia sunt incredibili.

Olympia nu-i răspunde. Ea se uită în oglindă. Bărbatul acela, Dean, are dreptate; chiar e un spațiu drăguț. Bancheta, patul, chiar și un tavan înalt. Dar senzația de mișcare fără a se folosi de picioarele ei i se pare atât de stranie, încât ea își sprijină degetele de tejgheaua rabatabilă ca să-și mențină echilibrul.

Aproape că se simte ca și cum s-ar agăța de singura viață pe care o cunoaște. Pentru că Olympia nu se îndoiește că lucrurile s-au schimbat. Indiferent dacă Tom știe sau nu deja, ei nu se vor mai întoarce niciodată la Tabăra Yadin.

-Ascultă aici, spune fratele ei, ghemuit deasupra paginilor, exact lângă rucsacul desfăcut al lui Malorie,

astfel încât să le poată îndesa la loc în clipa în care ar auzi-o venind. Athena Hantz pretinde că a trăit doi ani cu una. Ai auzit, Olympia? Doi ani! Ea i-a spus recenzorului că făptura n-a deranjat-o niciodată. Doar „a rămas o vreme într-un colț al bucătăriei, apoi s-a mutat în sufragerie". Incredibil.

Olympiei nu-i place când Tom vorbește așa. Nu e vorba doar despre faptul că Malorie și-ar ieși din minți dacă l-ar auzi. E mai degrabă ceva ce are legătură cu ea însăși. Cu modul în care vede ea lumea. De una singură. Îi place când el e entuziasmat de ceva, orice. În lecturile ei, a întâlnit suficiente personaje care au nevoie de astfel de momente în viața lor. Cu toate astea, ascultându-l pe Tom, i se pare nu numai că ei s-ar afla într-un tren, ci că mai există încă unul, năpustindu-se spre ea, un accident gata să se petreacă din clipă în clipă.

– De ce nu citești manuscrisul alături de mama? întreabă ea.

– Glumești? Ei i-ar fi teamă ca nu cumva literele să ia forma vreunei creaturi. N-ar înțelege deloc despre ce-i vorba.

– Dar a luat hârtiile cu ea. Ce zici de asta? Numele părinților ei sunt acolo.

– Te-am auzit, dar nu. Ha. Nici vorbă. Ea nu înțelege cum înțeleg eu. Pur și simplu nu-i stă-n fire.

Olympia nu-l contrazice în această privință. Deși ar vrea. Pe de o parte, și-ar dori ca ei doi să stea liniștiți până la finalul acestei experiențe, tot drumul până la Mackinaw City. Acolo, Tom ar putea spune toate chestiile nebunești pe care ar vrea să le spună, iar Malorie se poate supăra sau nu pe el. Dar dacă ar apărea ceva care ar putea periclita șansele lui Malorie de

a-și vedea părinții, de a afla dacă sunt cu adevărat în viață, Olympia însăși și-ar ieși din minți.

Fata înțelege. Nu e sigură că Tom înțelege și el. Importanța acestui moment. Faptul că Malorie i-a crescut vreme de șaisprezece ani, crezând că a rămas singură pe lume, fără familie sau prieteni care să o ajute. E groaznic. Uneori, aproape că i se pare mai rău să descopere că sunt în viață, ca și cum lui Malorie nu i s-ar fi răpit doar viața pe care credea că o duce, ci a și fost păcălită să sufere fără rost.

- Ce-i? o întreabă Tom.

Olympia îl privește în oglindă. Oare chipul ei îi trădează gândurile împovărate? Dumnezeule, uneori i se pare că Tom i-ar putea auzi gândurile.

- Nimic.

- Bun.

Dar de fapt e vorba de stilul lui zeflemitor de-a exprima anumite lucruri. Îl vede întinzând mâna spre rucsacul lui, cu ochii încă ațintiți asupra foilor. Scotocește înăuntru, până când scoate de acolo exact ce își închipuise ea că va scoate.

Ochelarii.

Ochelarii lui speciali.

Tom i-a explicat în detaliu cum funcționează aceștia la o lună după ce i-a făcut. Deși pe Olympia a înspăimântat-o filosofia îmbrățișată de el, cel mai mult a speriat-o faptul că el îi și folosea.

Îi poartă și acum, când citește.

- Fii atentă, zice el. O familie din Pennsylvania a construit niște caschete de mărimea unor „șifoniere“, astfel încât să rămână loc pentru mâncare și apă în interiorul caschetei. Vreau să spun că aici sunt niște chestii de necrezut!

Olympia se privește în oglindă. Ar vrea să împărtășească entuziasmul lui Tom. Ar vrea să se lase și ea cuprinsă de un fior, la gândul că se află în acest tren, că e în mișcare, că se îndreaptă către nord fără a mai fi nevoită să o călăuzească pe mama ei prin păduri, pe drumuri pustii, într-o barcă. Își dorește atât de mult ca vârsta de șaisprezece ani să însemne ce însemna pe vremuri să ai șaisprezece ani. Pare că pe atunci era un lucru incredibil, magic, să fii tânăr. Să pierzi vremea cu alți tineri de vârsta ta. Să înveți să șofezi. Să pleci pe furiș de acasă. Să ieși, să mergi, să te *uiți* oriunde ai fi vrut.

Oare oamenii își dădeau seama ce bine o duceau pe-atunci? Nu era doar o chestiune de-a putea vedea sau nu. A citit despre o mulțime de personaje oarbe care au dus vieți minunate. E vorba însă despre teamă – teama față de ce-i acolo. Și despre vocea mamei, aducându-le mereu aminte, ei și lui Tom, cerându-le, comandându-le: *Ați înțeles? Ați înțeles? AȚI ÎNȚELES?*

– Ce-i cu tine? o întreabă iar Tom.

Când Olympia se uită la el, prin oglindă, se vede pe ea însăși acolo, reflectată în lentilele ochelarilor construiți de el. Astfel că două oglinzi stau față în față, iar propria ei siluetă se repetă, din nou și din nou, la nesfârșit.

– Athena Hantz spune că ni se îngăduie să vedem, zice Tom. Ea spune că totul depinde de ideea ca noi să le acceptăm pe ele. Să trăim *cu* ele.

Olympia chibzuiește la teoria predominantă potrivit căreia creaturile îi fac pe oameni să-și piardă mințile întrucât aceștia nu le pot înțelege natura. Malorie i-a povestit despre bărbatul după care a fost botezat Tom și cum acesta era convins că entitățile de lângă casa

lor, casa în care s-au născut Olympia și Tom, pur și simplu nu puteau fi înțelese.

Dar ce înseamnă asta pentru cei care pot privi? Pentru cei care sunt imuni? Înseamnă oare că acei oameni sunt mai deștepți? Înseamnă oare că ei privesc lumea într-un mod diferit, îndeajuns de diferit cât să se salveze pe ei înșiși, fără să-și dea seama că o fac? Înseamnă oare că acei oameni sunt deja nebuni și că nici o cantitate de informație incomprehensibilă n-ar putea schimba nebunia lor, accelerând-o și făcând-o să culmineze tragic?

– Indian River, repetă Tom.

Scutură din cap, frunzărind paginile.

Fratele ei e îndrăgostit de progres. De când se știe ea, Tom a tot născocit idei, teorii, invenții.

Olympia și-ar dori ca el să înceteze să mai gândească așa.

Dar să fie doar concepțiile lui Malorie? Oare modul Olympiei de-a privi lumea îi aparține doar lui Malorie, fără ca ea să aibă propriu-zis vreun aport? Cum ar fi fost dacă era crescută de mama ei naturală? Cum ar fi fost dacă ea și Tom ar fi fost crescuți, în schimb, de tizul lui?

Unde ar fi ajuns ei acum? Ce-ar fi știut?

Ce-ar fi crezut?

Dacă oamenii au dreptate, dacă aceste creaturi ne pot face rău din cauză că sunt mai presus de înțelegerea oamenilor... atunci ce-ar crede Tom-bărbatul despre cei care au crescut conștienți fiind de existența creaturilor? Dar despre cei care chiar le înțeleg, căci au crescut toată viața alături de ele ?

Olympia se uită la Tom exact când el ridică privirea, iute, către ușă, cu o secundă înainte ca un ciocănit să o trezească din visare.

Tom îndeasă iute hârtiile la loc, în rucsacul lui Malorie. Apoi își scoate ochelarii și și-i ascunde în poală.

– Alo? spune un bărbat. E cineva acasă?

Tom se uită la Olympia. Să vorbească? Știu bine că n-ar trebui să o facă. Știu bine că Malorie i-ar omorî.

Dar Tom o face. Iar Olympia știa că o va face.

– Da, răspunde Tom. Cine-i acolo?

– Ah! face bărbatul. Mă numesc Henry. Suntem vecini. În măsura în care se poate spune că toți cei de la bordul trenului locuim acum în același cartier.

Pare mai în vârstă decât mama, apreciază Olympia. Poate la fel de bătrân ca Sam și Mary Walsh. Oare și pe acest bărbat l-a considerat cineva mort de ani buni? Oare a supraviețuit noii lumi în anonimat, așa cum or fi făcut-o bunicii lui Tom și ai Olympiei?

– Încântați de cunoștință, răspunde Tom, zâmbindu-i Olympiei.

Totul e incredibil. Mai întâi, plecarea de acasă. Apoi, faptul că au prins trenul. Iar acum, *în* tren, iată și un bărbat, un străin, care vine și îi salută.

– Dacă nu vă deranjează, continuă bărbatul. Mi-ar face plăcere să deschideți ușa. Eu sunt mai de modă veche, în sensul că îmi place să mă uit la oameni când stau de vorbă cu ei. Iar aici, în acest tren, ni se îngăduie s-o facem.

– Ce anume ni se îngăduie? se interesează Tom.

– Ni se îngăduie să privim! se amuză bărbatul.

Tom și Olympia fac un schimb de priviri. Entuziasmul Olympiei e temperat. Să fi tras bărbatul cu urechea la ei? Sau cuvântul „îngăduie" a ajuns la modă în lumea nouă?

– Nu știu ce să zic, îi spune Olympia lui Tom.

Ea-și face griji pentru faptul că Malorie va descoperi că au stat de vorbă cu un străin. Se teme să-i deschidă ușa.

Și chiar ia în considerare un asemenea lucru? Să deschidă ușa? Să fie tranziția spre lumea reală chiar atât de amețitoare?

Nu mai contează oricum ce crede ea. Tom s-a ridicat deja, a traversat compartimentul și a deschis ușa.

Olympia se gândește să închidă ochii. Pentru că asta li s-a zis toată viața să facă. În pofida faptului că tipul acela, Dean, le-a zis că acesta ar fi un loc sigur.

Școala pentru nevăzători era considerată un loc sigur. Casa în care s-au născut ei era considerată sigură. Care ar fi diferența față de acest tren?

Există însă o diferență. Iar ea nu poate să nege asta. Și, încă o dată, încearcă senzația că a lepădat un strat de piele, că a pătruns, clar, într-o nouă fază, într-o altă viață.

-Salut. Eu sunt Tom.

Iar acum, iată-i dându-și numele adevărate.

-Tom, spune bărbatul, surâzător. Ce nume splendid!

Bărbatul, observă Olympia, e mult mai în vârstă decât Malorie. Are părul cărunt și o barbă albă, scurtă, pe bărbie și pe față. Olympia n-a mai văzut de zece ani pe cineva de vârsta lui, de la școala pentru nevăzători.

-Și tu? întreabă Henry, arcuindu-și sprâncenele când se întoarce spre ea.

Fata simte un fior rece când își dă seama ce fac. Și mai e ceva. Ceva mult mai intens. Ceva asemănător cu abandonarea Taberei Yadin. Senzația aceea că nu mai există cale de întoarcere.

-Eu sunt Jamie, răspunde Olympia.

Henry zâmbește. Poartă un pulover, deși e cald, și broboane de sudoare i se preling pe obraji.

Oare știe că ea l-a mințit în privința numelui? Pare că da.

– Păi, face el. Am vrut doar să mă prezint și să vă informez... că dacă vreți să aflați ceva despre acest tren, indiferent ce, simțiți-vă liberi să-mi bateți la ușă. Sunt ceea ce oamenii numesc un client fidel. Eu și cu bunul meu prieten Nathan stăm la doar două compartimente mai în față. Compartimentul șaisprezece, cred.

Arată cu degetul pe coridor în timp ce trenul se zgâlțâie din toate încheieturile, iar pentru o clipă, Olympiei i se pare că îl vede ca prin ceață. Decalibrat.

Apoi bărbatul face o plecăciune. Își duce o mână la pântec și întinde brațele în lateral, ca și cum tocmai ar fi executat o reverență.

Olympia cunoaște cuvântul: *teatral*.

– Mulțumim, zice Tom.

Henry îi face cu ochiul.

Apoi dispare din raza lor vizuală, iar Olympia se repede la ușă și o trage, închizând-o.

– Care-i problema ta? strigă ea. Să îi zici numele tău real.

– Of, termină. Mama nu deține și aici același control asupra noastră.

– Ce vrei să zici?

Dar ea nu are chef să se certe. În schimb, se uită către ușa închisă.

Simte că o roade stomacul.

– Pe acolo umblă oameni răi, spune ea.

– Termină.

– Vorbesc serios, Tom. Iar omul acela...

– Care?

– Cel care s-a comportat exact ca persoanele de care mama ne-a zis să ne ferim.

– O, zău așa? Zici tu?

– Da, zic. Ne-a spus de un milion de ori să avem grijă la oamenii cu gesturi teatrale. Mama a zis că ei poartă măști.

Tom pufnește disprețuitor.

– Acum vorbești exact ca ea.

– Oh? Și ce-i greșit în asta? Chiar trebuie să te gândești un pic la ce spui înainte să deschizi gura.

Însă privirea Olympiei a rămas ațintită asupra ușii glisante, acum închisă. Și cu urechile ciulite. Nu cumva bărbatul acela, Henry, a rămas în dreptul ușii? Dacă nu s-a întors încă în compartimentul lui? Îl aude cumva umblând pe hol?

– Hei, exclamă Tom. N-am de gând s-o bag pe mama-n sperieți. Nu-ți face griji. Bine? Doar că... există multe lucruri pe lume în afară de Tabăra Yadin. Și am constatat-o cu ochii noștri. Chiar acum.

Nu mai contează ce zice Tom. Olympia ascultă la ce-i pe hol.

Umblă cineva pe acolo?

Nu aude nimic. Se apropie de ușă.

– Singura cale prin care vom ajunge undeva, continuă Tom, e să...

– Tom, închide ochii.

– Ce?

– Fă-o.

Tom îi închide.

Olympia deschide ușa, iute. Se așteaptă să dea peste bărbatul cu păr cărunt, holbându-se la ea.

Însă coridorul e gol. Fata închide ușa la loc.

– Ce se petrece? întreabă Tom.

– Nimic. Scuze.

Tom schițează iar o strâmbătură.

– Şi tot nu crezi că începi să te comporţi ca mama? Dumnezeule! Singura diferenţă e că tu nu-ţi porţi mereu bentiţa! Nici măcar când suntem afară!

Olympia se simte deconspirată. De unde ştie el aşa ceva?

– De unde ştii?

– Glumeşti? Pot să aud cum ţi se freacă de piele când o porţi, răspunde el.

Se ridică apoi şi rămâne în spatele ei. Reflexiile amândurora se zăresc în oglindă.

– Şi ştiu când nu ai nimic pe faţă. Aşa că nu mai juca teatru cu mine. Şi tu încalci regulile.

Ea îi evită privirea.

Nu mai juca teatru cu mine.

A juca teatru.

Malorie a folosit de o mie de ori expresia asta. Întotdeauna pe post de avertisment.

Să fie un tip de oameni? Să fie cei care interpretează pe această scenă, a noii lumi, cei mai nebuni?

– În fine, zice Tom. Pregăteşte-te să închizi ochii. Fă-te că respecţi regulile. Mama tocmai a ieşit din vagonul-restaurant.

17

În timp ce ușa vagonului-restaurant se închide în urma ei, Malorie înaintează cu brațele întinse în față.

Umerii i se freacă de cineva.

-Scuze, spune ea.

-De ce mai poartă bentița? aude o femeie șoptindu-i altcuiva.

Malorie distinge teama din glasul ei și știe că femeia se întreabă dacă n-ar trebui să procedeze și ea la fel. Dar e și batjocură. Același ton pe care l-a auzit atât de des la școala pentru nevăzători. Îl simte. Cu fiecare persoană pe lângă care trece, cu fiecare conversație pe care o aude în treacăt, își dă seama că lumea din tren își pune întrebări în legătură cu ea.

Paranoică.

Dar trenul ăsta va avea un sfârșit oribil. Ea o știe. La fel cum s-a întâmplat cu casa în care l-a născut pe Tom, sortită și ea unui sfârșit oribil. Și cu școala pentru nevăzători. Și poate că de același destin ar fi avut parte și Tabăra Yadin, dacă ar mai fi rămas mult acolo.

Trenul ăsta o va lua razna.

Aici sunt mult mai mulți oameni decât erau în casă. Dar mai puțini decât la școală.

-Scuze, spune, când degetele ei înmănușate ating scurt ceea ce e, probabil, creștetul cuiva.

Primul vagon e la fel precum cel în care a călătorit alături de Shannon cu o viață în urmă, cu oameni așezați la fel ca odinioară.

Se mișcă repede.

Tom și Olympia au rămas prea mult timp singuri.

Trenul ăsta o va lua razna. O știe prea bine. Până la urmă, panourile de metal cu care Dean a întărit lateralele trenului se vor slăbi. Până la urmă, cineva nebun de-a binelea, cum erau nebunii înainte, va trânti ceva pe șine, iar Michael nu va avea timp să-l îndepărteze. Până la urmă, *cineva* va vedea ceva și își va pierde mințile. Unei persoane nebune i se va permite accesul în tren. Cuiva care nu crede în creaturi. Cuiva care va vrea ca toți ceilalți să gândească la fel ca el.

Malorie ajunge în capătul vagonului. Deschide ușa.

În momentul acela în care se află între vagoane, se gândește la o clipire. Sau la opusul ei, poate. Întuneric, întuneric, întuneric, lumea clipește o singură dată, întuneric, întuneric, întuneric. Își amintește cum Shannon îi atrăgea atenția asupra unor clădiri dărăpănate sau a unor orașe cu nume bizare. Malorie râdea la glumele surorii ei, și imediat se porneau să inventeze povești, să le dea nume oamenilor pe care îi vedeau pe câmpiile din depărtare. Oferindu-le vieți și preocupări, relații și probleme. Malorie își amintește de mama lor, stând pe bancheta de vizavi, zâmbindu-le. Voia, în acel moment, să-și impresioneze mama, voia ca Mary Walsh să-și considere fiicele amuzante. La școală era un băiat, care scria deja și pe care toată lumea îl considera plin de imaginație, iar Malorie voia ca mama și tata (*Sam și Mary Walsh*) să spună același lucru și despre ea.

Și mama a făcut-o.

Ca la un semn, ea a dat din cap spre Malorie și a zis: *Astea sunt niște povești mai bune decât cea pe care o citesc eu.*

Acum, îi e cu neputință să nu și-o închipuie pe mama așa cum ar arăta astăzi. Mai în vârstă, mai albă, mai blândă. Ar trebui să poarte o bentiță, deoarece, chiar și în imaginația lui Malorie, ea nu poate îngădui nimănui *să privească* într-un loc public. Și cu siguranță nu cuiva la care ține.

O vede pe mama, oarbă, întinzând brațele înainte către cealaltă banchetă. Degetele îi sunt albe și ridate, și spune: *Auzi? Lumea discută în compartimentele pe lângă care treci. Și când lumea vorbește, se dă de gol. Și când se dă de gol, trebuie să asculți.*

Malorie aproape sare în sus când aude niște glasuri răsunând în dreapta ei. Rămasă cu mâna înmănușată pe perete, își dă seama că a ajuns la seria de vagoane cu compartimente, precum cel în care se află Tom și Olympia. Aici, oamenii au spațiile lor personale. Aici, oamenii au două paturi, pernuțe roșii pe banchete, o oglindă.

Aici, de asemenea, oamenii vorbesc.

Malorie se oprește. Ascultă.

Aude:

– ...*un nou început. Iar asta înseamnă totul. Nu doar unde trăim noi, Judy, ci* cum *trăim. Și cum ne tratăm unii pe alții...*

Malorie se întreabă dacă și ea, la rândul său, o ia de la capăt. Dar știe că nu e cazul. Ea nu face decât să justifice modul în care a trăit deja până acum.

Merge mai departe pe coridor, iar mâinile înmănușate îi alunecă de-a lungul ambilor pereți. Cu degetele de la mâna dreaptă, atinge, din când în când, câte o ușă. Aude glasuri. Altele. Se oprește. Ascultă.

Aude:

– ...*trebuie să găsim o toaletă, mai devreme sau mai târziu*...

– ...*mai departe decât am mers vreodată*...

Continuă să meargă. Se gândește la cadavrele din vagonul-depozit. Cei mai siguri pasageri de la bordul trenului.

Degetele ei înmănușate ating pereții. Altă ușă.

Aude:

– ...vreodată în viața mea. Vorbesc serios. Fără case mari. Vreau să găsim cea mai micuță cocioabă din tot statul și ăla să ne fie căminul...

Malorie merge tot înainte. Dă peste cineva.

– Scuze.

N-are nici cea mai vagă îndoială că respectivul se uită la ea așa cum se uitau cei de la școala pentru nevăzători. Iat-o aici, cu hanorac și mănuși, legată la ochi într-un loc unde li s-a spus că nu mai e nevoie să o facă. Mâneci și pantaloni lungi. Părul îi acoperă gâtul.

Vrea să treacă pe lângă această persoană și se lovește iarăși de ea.

De fapt, e un el. Își dă seama. E moale în partea de mijloc și mai înalt decât ea, mirosind ca un bărbat.

– Scuze, repetă ea.

Poate că e un bărbat în vârstă. Cum ar trebui să fie acum și tatăl ei. Își aduce aminte de momentul în care și-a dat seama pentru prima oară că tatăl ei îmbătrânise. Se întâmpla în timpul unui meci de fotbal în care juca Shannon. Malorie se afla în tribune, împreună cu mama și tata, echipa lui Shannon conducea cu cinci goluri, iar un alt bărbat l-a întrebat pe tatăl ei dacă nu vrea să arunce la coș în curtea îngustă de lângă terenul de fotbal. Tata a fost de acord și i s-a alăturat, iar Malorie i-a urmărit pe cei doi jucând unu la unu. Apoi

cealaltă echipă de fotbal a înscris un gol, iar Malorie s-a trezit din nou absorbită de meciul lui Shannon. Când s-a uitat înapoi la terenul de baschet, l-a văzut pe tata, cel mai puternic bărbat din lume, suplu și în formă, cu părul încă negru și des, la fel ca al ei, l-a văzut pe Sam Walsh la pământ, ținându-se de umăr cu o mână și cu fața schimonosită de durere.

A dat să-i spună mamei sale, însă deja tata se ridica de jos. Iar când celălalt bărbat i-a aruncat înapoi mingea, tata a vrut să arunce la coș, apoi s-a oprit. I-a înapoiat mingea și a pornit către tribune. Când s-a așezat lângă Malorie, i-a zis: *Cred că nu mai ține figura.*

Acum, Malorie întinde mâna, iar vârfurile degetelor sale înmănușate ating trupul din fața ei.

– Te rog, spune ea.

Dar nu mai zice și altceva. Ce face bărbatul ăsta? Dar ea ce face? Oare a uitat, doar din pricină că și-a luat toate măsurile de precauție ca să evite creaturile, că oamenii adevărați au fost și vor fi întotdeauna la fel de răi?

– Mișcă-te, zice ea.

Dar bărbatul nu se mișcă.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră. Se gândește la Annette cea roșcată când și-a pierdut mințile, căci nu are cum să se abțină, nu? O femeie oarbă pierzându-și mințile. Și poate că n-a fost din cauză că a atins o creatură, ci din cauză că a atins un om.

– Te rog frumos, spune ea. Dă-te la o parte.

Poate că bărbatul e în vârstă. Poate c-a adormit. Poate că e cu spatele la ea și a înțeles totul de-a-ndoaselea. Poate că e și el legat la ochi. Poate că-i surd.

Poate.

Nu aude nici o mișcare. Nu știe ce altceva să mai zică. Ar putea bate la cea mai apropiată ușă. Să ceară

ajutor. Ar putea rămâne nemişcată până va veni altcineva pe hol şi îi va cere bărbatului să se mişte, în locul ei.

Trenul se zguduie pe şine. Ceea ce o face să se gândească la cât de neînsemnate sunt toate astea, la faptul că toţi oamenii din lume se află în trenul altcuiva, scornit de mintea măreaţă a altcuiva, şi la cât de sigure crede acea persoană că sunt toate astea, perfect sigure pentru toată lumea.

Tom şi Olympia se află dincolo de acest bărbat. Bărbatul care nu vrea să se dea la o parte.

–Te rog, repetă ea.

Trebuie să ia o hotărâre. Nu poate rămâne nemişcată. Doar nu şi-a luat copiii şi a plecat de-acasă şi-a ajuns până aici, doar ca să încremenească de spaimă în faţa unui om pe care nu-l cunoaşte. Pe care nu l-a văzut niciodată. Pe care nici nu-l va vedea niciodată.

Aşa că se mişcă ea. Merge de parcă bărbatul nu s-ar fi aflat niciodată în calea ei. Trece prin locul în care ar fi trebuit să se afle el. Nu îl simte acolo. Nu îl atinge. Nu se loveşte de nimic altceva în calea ei.

Se opreşte, întinde mâinile în spate, pipăie ambii pereţi. Trenul huruie chiar când ea mai face un pas în faţă. Întinde braţele înainte. Nu simte pe nimeni. Merge până ajunge în capătul holului, apoi se întoarce. Străbate tot holul. Pipăie, ca să fie sigură, uşile tuturor compartimentelor, dat fiind că nu le-a auzit clintindu-se. Adulmecă aerul. Miroase şi acum a om, a bărbat. Îşi aduce aminte cu uşurinţă momentul când l-a atins. Un trup masiv. Ca cel al tatei.

Ridică privirea, oarbă, ca şi cum bărbatul s-ar fi putut ascunde, cumva, pe tavan.

Pornește iar către capătul holului. Trebuie să treacă de alt set de uși ca să ajungă în vagonul următor. Apoi de încă unul, în capătul aceluia. Și așa mai departe.

Ascultă. Glasuri răzbătând din compartimentul din dreptul ei.

Aude:

-...cineva din tren pretinde că a prins una.

-*Ce vrei să spui?*

-*M-am întâlnit cu el între vagoane.*

-*Cu cine?*

-*Spune că a vârât-o într-unul dintre sicriele din vagonul-depozit.*

Malorie o ia din loc înainte să decidă să o facă. A ajuns deja între uși și pe următorul hol, iar brațele îi rămân întinse în față, și ochii minții îi sunt năpădiți de atâtea amintiri, de atâta teamă, că totul devine și mai întunecat, ca și cum, în tot acest timp, în toți acești ani, ea a avut de fapt lumina aprinsă, iar cuvintele pe care tocmai le-a auzit, prin ușa închisă a compartimentului unui necunoscut, din trenul unui necunoscut, i-au stins-o pentru totdeauna.

Pretinde că a prins una.

În tren.

Vârâtă într-unul dintre sicriele din vagonul-depozit.

-Tom, spune ea. Olympia.

Cu răsuflarea tăiată, dar continuând să răsufle. Mișcându-se din propria voință, dar purtată totuși de tren.

De ideea măreață din mintea altcuiva.

De ideea altcuiva în ceea ce privește siguranța.

18

– Nu mai ieşim din compartiment până nu ajungem acolo, anunţă ea.

Poartă în continuare bentiţa, hanoracul, mănuşile. Are grijă ca şi tinerii ei să facă la fel.

Nu le mai cere să repete ce le-a spus. Consideră că tonul ei grav e de-ajuns.

Dar aşa să fie, oare?

– Ce s-a întâmplat? o întreabă Tom.

Fireşte că *Tom* o întreabă. Şi fireşte că Tom e cel care se va împotrivi. Aşa că traversează compartimentul, ca să fie mai aproape de el. Ca să nu încapă îndoială că vorbeşte extrem de serios.

– Nu contează, răspunde, cu un tremur în glas. Am zis că rămânem aici. Asta înseamnă că rămânem.

– Dar, mamă...

– Tom.

...pretinde că a prins una.

Fraza e o oroare. Recenzorul a pomenit ceva despre o persoană care pretindea acelaşi lucru. Malorie a citit şi alte afirmaţii asemănătoare în paginile pe care bărbatul le-a lăsat în urmă. Indian River, chiar aici, în Michigan. În felul ei, lumea nouă e ca Vestul Sălbatic: fără legi şi plină de lăudăroşi. Ea înţelege că şansele ca oricare din aceste afirmaţii să fie verificată

sunt minuscule. Dar ce fel de persoană s-ar lăuda, de la bun început, cu o asemenea ispravă?

Și încă într-un loc public...

Acea persoană o îngrijorează la fel de mult precum ceea ce s-ar putea afla în sicriul din vagonul-depozit.

- Mamă, începe Olympia, ca și cum ar fi pe cale să-i spună ceva ce a tot vrut să-i spună.

Dar Malorie nu mai vrea să audă nimic. Nu crede că mai suportă. Sunt afară, în lumea largă. Sunt într-un tren, cu oameni pe care nu-i cunosc. În mâinile altora.

- Nu acum, spune ea.

Și se întreabă: e adevărat că se teme de oameni mai tare decât se teme de creaturi? E oare sinceră cu ea însăși când spune că persoana care pretinde că a prins una e mai rea decât ar putea fi vreodată prada mult lăudată?

Întunericul ei personal devine verde, apoi grețos, ca și cum toată lumea se încrețește și decade. Ca și cum fiecare amintire și fiecare gând sunt filtrate printr-un material negru, toate speranțele și jalea reînnoită dispar cu totul, lăsând în urmă doar vântul rece.

E un lucru la care nu s-a mai gândit de mult timp. Un lucru pe care nu și l-a mai spus cu adevărat.

Nu oamenii sunt cei care au adus-o în pragul paranoiei.

Ci creaturile.

Ele i-au răpit viața. Au distrus lumea pe care o iubea. I-au luat-o pe sora ei și, credea ea odată, și pe părinții ei. Ele i-au luat pe Tom-bărbatul și pe Olympia-femeia, pe Rick și pe Annette de la școala pentru nevăzători. Nici măcar bărbatul cu recensământul nu știe câte vieți au fost luate de entitățile de neconceput, deoarece nici măcar cei care au făcut numărătoarea nu au avut voie să se uite la ele.

Se simte înfrigurată, îngrețoșată, așa că se apropie de locul în care crede că se află oglinda și pipăie blatul, în căutarea unei chiuvete. Nu găsește nici una. Se lasă în genunchi și bâjbâie după ceva în care...

Găsește un mic coș de gunoi metalic. Și-l apropie de față exact la timp, căci răul iese din ea, îi stropește bărbia, însă doar bărbia, căci aproape orice altă parte a trupului ei e acoperită de cârpe și haine.

Olympia e lângă ea.

– Trebuie să te întinzi, o îndeamnă ea.

Dar sfatul ei e atât de iritant, atât de diferit de ce-ar vrea ea de fapt să facă, încât lui Malorie i se pare că seamănă mai degrabă cu o amintire. Își aude mama spunându-i același lucru după ce a venit s-o ia de la școală, când i s-a făcut rău în baie. Își aduce aminte împrejurimile, pe drumul către casă. Era toamnă. Mama i-a atras atenția asupra culorilor, i-a spus lui Malorie că o mulțime de oameni se îmbolnăvesc când se schimbă anotimpurile, i-a spus că nu trebuie să își facă griji.

Dar cum e când se schimbă lumea, mamă? cugetă ea. *Și cum e la șaptesprezece ani de la schimbarea lumii? Și ei se îmbolnăvesc? Și se mai fac vreodată bine dacă s-au îmbolnăvit?*

Totuși, imaginile acelea îi fac bine. Chiar și așa, chinuită și înspăimântată cum e. Imaginile și mirosurile toamnei. Cum era odată. Cum trebuie să fi rămas, deși Malorie nu are nici o dovadă în această privință.

– Nu, zice ea. O să-mi revin.

Însă tăcerea tinerilor, care urmează după această afirmație, îi dă de înțeles că nu o cred. E-n regulă. Cineva din tren vorbea despre un bărbat care pretinde că ar fi prins una. Spune că acea chestie zace într-o cutie din vagonul-depozit.

Acum nu e momentul să se întindă.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Apoi se ridică. Chiar se întâmplă, oare, toate astea? E suficient de rău că acum ne pot atinge (chiar pot?), e suficient de rău că acum sunt mai multe decât erau odată (chiar sunt?), e suficient de rău că acest tren va trece printr-o zonă pe unde Dean a spus că mișună enorm de multe creaturi, un loc în care, din cine știe ce motiv misterios (și Malorie chiar nu vrea să afle motivul), acestea se adună de-a lungul șinelor de cale ferată, iar acum și asta? Adică una din creaturi chiar s-ar putea afla împreună cu ei, *în tren?*

-Trebuie să le spunem tuturor să închidă ochii, zice ea.

Pentru că acum se gândește la celelalte persoane aflate la bord. Nu pentru că și-ar pune problema fericirii lor. Ci pentru că nu se știe ce le-ar putea face aceștia, ei și copiilor ei, în caz că făptura aia din cutie (o fi într-adevăr acolo?) ar putea să scape afară și să înceapă să bântuie pe aceleași holuri pe care a venit și Malorie nu cu mult timp în urmă. Acolo, afară, unde oamenii nu se simt datori să-i răspundă femeii neînsemnate, cu bentiță la ochi, ce-și ține tot corpul acoperit de teama oricărui fel de contact.

Dumnezeule, rostește ea în gând. *Tre' s-o iei mai ușor.*

-Păi, nu le putem spune dacă nu ieșim din compartiment, spune Tom.

Iar Malorie îi trage o palmă.

E brusc, și e pe negândite, și i se pare singurul lucru pe care-l poate face.

Deoarece Tom a tot căutat un motiv ca să iasă din compartiment, încă din clipa în care ea le-a zis că nu vor mai ieși. Deoarece Tom a ajuns la vârsta aia afurisită la care crede că trebuie să se împotrivească fiecărui *afurisit de lucru pe care i-l spune mama lui.*

Acum se îndepărtează de ea, ținându-și, fără îndoială, o mână lipită de față. Nu se poate abține să nu simtă o oarecare mândrie pentru că, atunci când l-a plesnit, a atins ceea ce i s-a părut a fi materialul bentiței lui cu vârfurile degetelor ei înmănușate. Chiar și acum, după ce-a făcut ceva ce nici prin gând nu i-ar fi trecut, în urmă cu șaptesprezece ani, că va fi în stare să facă, chiar și acum, ea își spune: *Bun. Poartă bentița.*

– Uau, face Tom.

Și e gata să spună mult mai multe. Își dă și ea seama de asta. O poate auzi în cele trei litere, ca și cum în ele s-ar afla o broască descuiată, a unei uși deschise acum către orice.

– Stați un pic, zice Olympia. Stați un pic. E o nebunie. Mamă, trebuie să te liniștești. Suntem bine. Totul e-n regulă. Suntem într-un tren. Mergem să-ți vedem părinții. Mergem...

Apoi iese la iveală mânia lui Tom, dar într-o formă neașteptată. Malorie anticipează un potop de cuvinte. Ba chiar își adună curajul ca să-i răspundă pe măsură. Dar nu, ușa cabinei se dă în lături, apoi se închide, iar pașii plini de furie ai lui Tom bubuie pe hol.

– Nu, zice ea, imaginându-și cum se deschide o cutie din vagonul-depozit, cum capacul îi este dat într-o parte și cum ceva oribil se ridică de-acolo.

Dă să pornească spre ușă, iar Olympia o prinde și-i vorbește, spunându-i lucruri precum: *Mamă, stai un pic, are și el nevoie de un minut, mamă, e-n regulă, mamă, nu te duce acolo plină de nervi, mamă, lasă-l în pace, mamă, e Tom, ți-aduci aminte de Tom? Propriul tău fiu?*

Ți-aduci aminte de Tom?

Mamă?

Iar Malorie își amintește. Oarecum. Își amintește de Tom-bărbatul, tizul fiului ei.

Cu ochii minții, îl vede pe bărbatul acela incredibil, îl vede în detalii uimitoare, iar ea se simte, pe moment, jenată că el a fost martor la scena în care ea și-a lovit propriul fiu.

Tom, rostește ea în gând, *iartă-mă*.

Însă i-o spune bărbatului sau fiului? Malorie plânge, în brațele Olympiei, în spatele bentiței, plânge când aude țipetele lui Tom-bărbatul, cerând să i se dea drumul în mansarda unde Malorie se află în chinurile facerii. În timp ce creaturile cărora Don, convins de Gary, le-a dat drumul înăuntru umblă prin casă, dedesubt.

-E-n regulă, o liniștește Olympia. O să fim în siguranță. O să fim...

-Nu, o contrazice Malorie. N-o să fim. Nu și de data asta. Ne-am forțat norocul. N-ar fi trebuit să plecăm. O duceam bine. Am supraviețuit casei. Școlii. O duceam bine și *m-am lăcomit*. Am văzut numele părinților mei și mi-am pierdut uzul rațiunii. M-am lenevit, Olympia. *M-am lenevit.*

Vocea i se frânge după aceste cuvinte. Olympia dă să spună ceva, însă Malorie îi desprinde deja mâinile fiicei sale de pe umeri.

Se simte mândră pentru mănușile pe care le poartă Olympia.

Chiar și-n acest moment.

Apoi a ieșit și ea pe ușă. Afară, ca să-l găsească. Pe Tom, cel care, dintre toți cei aflați în acest tren, ar fi cel mai entuziasmat de creatura închisă într-o cutie. Și de dovada progresului pe care ar reprezenta-o o asemenea oroare.

19

Tom are ochii deschiși. La naiba cu toate. De ce nu? Proprietarul trenului umblă cu ochii deschiși. Și umblă așa de fiecare dată! Malorie a încălcat o limită. Și cu asta, basta. Poate că toate astea aveau sens când erau mici, când se pregăteau să plece cu barca la școală. Poate că *atunci* mama avea motiv să se comporte așa. Dar astăzi? Aici? Acum sunt în lumea nouă. Tom nu a mai simțit, auzit, mirosit sau *văzut* nimic de genul ăsta. Merge pe hol. În stânga, uși. În dreapta, un perete negru. Totul se zguduie. Se zgâlțâie. De ce? Deoarece sunt într-un tren. Un lucru pe care el și Olympia nu l-au mai făcut niciodată. Sfinte, dar n-au mai făcut nimic niciodată!

Malorie a mers prea departe.

E pentru prima oară când îl lovește de când folosea pliciul de muște, pe vremea când el și Olympia erau mici de tot, iar ea îi învăța să se trezească cu ochii închiși. Și asta nu a fost o lecție. A fost furie. Beznă, beznă, beznă. Malorie nu înțelege? Indiferent că te-ai născut sau nu în această lume, ți se *spune* cum era înainte. Și atunci? Atunci, vrei să cunoști tu însuți acea lume.

Vrei să o vezi.

Ușa din capătul holului se deschide, și o femeie pășește afară. Ține ochii închiși până când ușa se

închide în urma ei. Apoi deschide ochii. Îl vede pe Tom și-i zâmbește neliniștit. El se întreabă dacă femeia nu s-a gândit, pentru o clipă, că el ar fi o creatură. Nu știe ce să creadă despre ea. Câte femei a văzut el în viața lui? Câți bărbați? La școala pentru nevăzători erau o mulțime de oameni. Însă Tom avea șase ani. Acum are șaisprezece.

Malorie înțelege lucrul ăsta?

Tom îi face cu mâna. N-a intenționat, dar așa s-a întâmplat. Femeia, mai în vârstă decât el, dar nu mai tânără decât Malorie, încuviințează din cap drept răspuns. Pornește apoi către el. Iar el pornește către ea.

Tom se gândește că trebuie să zică ceva, căci se simte înfiorat de acest moment. Chipul îi este încă roșu după lovitura primită și totuși e mai emoționat ca oricând.

Realizează, subit, cu entuziasm, cât de real e totul.

Se simte mai liber decât s-a simțit vreodată în toată viața lui.

Și tot ce-a trebuit să facă pentru a găsi sentimentul acesta de libertate a fost s-o lase în urmă pe Malorie.

Dă să spună ceva, deschide gura, însă femeia trage de ușa din dreapta ei, deschizând-o, și se strecoară în compartiment.

Apoi închide ușa la loc.

El se întreabă dacă și acolo se află cineva care să inventeze reguli peste reguli. Se întreabă dacă ea închide ochii acolo și dacă se preface că nu i-a ținut deschiși pe hol, cu puțin timp în urmă.

Tom surâde. Uau. Ce bine se simte.

Își scoate mănușile și hanoracul. Nu vrea să le mai poarte. Le lasă să cadă pe podea, la fel cum obișnuia să-și trântească hainele lângă patul său din Baraca Trei a Taberei Yadin.

E o senzație minunată.

Deschide uşa din capătul vagonului. Închide ochii.

Malorie chiar nu înţelege? Bărbatul le-a zis ce să facă. Ce e sigur. Şi Tom face ce-a zis el. Asta-i tot. Atât şi nimic mai mult. Nu trebuie să rămână în compartimentul lor pe durata întregii călătorii. Nu trebuie să-şi poarte bentiţele şi mănuşile. Nu trebuie să fie atât de speriaţi.

Dar Malorie nu simte asta. N-are nici un fel de instincte.

Gândul acesta îl scoate iar din sărite. Şi mai mult. Dar nu vrea să fie mânios. Vrea să fie liber.

Se opreşte între vagoane. Deschide următoarea uşă. O închide în urma sa.

Deschide ochii.

Alt hol. Uşi în dreapta. Oameni care se ascund, la fel ca Malorie. Tom nu mai are de gând să se ascundă. Tom nu mai are de gând să trăiască după regulile lui Malorie. Tom nu se va mai întoarce niciodată în Tabăra Yadin.

Se opreşte. Inima începe să-i bată năvalnic când îşi dă seama că nu se va mai întoarce niciodată.

Că a părăsit pentru totdeauna singurul loc pe care l-au numit, cu adevărat, casă.

Nu se va mai întoarce.

Niciodată.

Acasă.

– Bine, zice el.

O uşă se deschide în stânga. Un bărbat iese şi închide uşa în urma lui.

– Bună, spune el.

Lui Tom mai că nu-i vine să creadă. Seamănă cu lumea zugrăvită în cărţile surorii sale. Oamenii ies pe uşă şi-şi fac cu mâna unul altuia şi se întreabă cum le merge.

-Ce mai faceți? întreabă Tom.

Bărbatul, mult mai în vârstă, îl privește suspicios. Oare se întreabă ce caută un tânăr de șaisprezece ani singur pe holul unui tren? O fi crezând că Tom e nesigur? Și-o fi putând da seama că tocmai l-a pălmuit cineva?

Tom își duce o mână la față.

-Bine, răspunde bărbatul.

Dar nu se clintește. Rămâne pur și simplu în fața ușii închise a compartimentului său, ca și cum s-ar teme ca Tom să nu se furișeze înăuntru și să ia ceva de acolo.

Tom trece pe lângă el. Ajunge în capătul vagonului, privește în urmă, îl vede pe bărbat stând tot acolo, tot cu fața spre el. Doar că acum are ochii închiși.

Tom îi închide și el. Deschide ușa. Pășește între vagoane.

Și se oprește.

Își scoate ochelarii din buzunar și și-i așază pe față.

Aerul se învolburează aici. Un mic ciclon între vagoane. Un vânt suficient de puternic cât să-ți sufle bentița de pe față dacă nu ți-ai legat-o îndeajuns de strâns.

Vântul i se furișează pe sub mânecile scurte ale cămășii, până pe gât.

E o senzație incredibilă. Să stea afară, în timp ce lumea șuieră pe lângă el. Nu merge. Nu vâslește. Nu i se spune ce să facă.

Deschide ochii. Întoarce capul către stânga.

Prin ochelari, prin ochelarii *săi*, vede lumea trecând pe lângă el.

Copaci. Indicatoare. Nu zăbovesc suficient în fața ochilor ca să le poată citi. Dar vede litere. Afară. În lumea adevărată.

Surâde.

E incredibil.

Privește în dreapta.

Și mai multe, doar că, aici, orizontul pare să se întindă la nesfârșit.

Există creaturi pe-acolo? Se uită, oare, chiar acum la vreuna? Prin ochelarii făcuți de el? Exact tipul de ochelari despre care ar fi putut scrie în manuscrisul cu descoperiri al recenzorului?

Senzația e copleșitoare. Cui îi pasă că a încasat o palmă? Aproape că vrea să-i mulțumească lui Malorie că a făcut-o. Vrea să-i mulțumească pentru că i-a oferit un motiv să plece.

Indian River.

Numele orașului îi apare cu litere gigantice în fața ochilor, înconjurat de arbori și indicatoare stradale. Își închipuie că Indian River are orizonturi precum cel la care privește el acum. Priveliști nesfârșite și o mulțime de oameni care vor să le vadă.

Athena Hantz.

O femeie care nu gândește la fel ca Malorie. O femeie care gândește la fel ca *el*.

Lumea i se perindă mai departe prin fața ochilor. Nuanțe de verde și maro. Indicatoare. Case. Un gard.

E *minunat*.

Tom simte că ar putea face orice. Absolut orice și-a dorit vreodată să facă.

Ușa din fața lui se deschide. Se uită și vede un bărbat venind spre el, un bărbat cu ochii închiși. Dar nu e un necunoscut oarecare. E Dean Watts.

Tom face un pas într-o parte, *privește* cum Dean Watts, proprietarul și creatorul acestui tren, trece pe lângă el, deschide ușa următoare, pășește înăuntru și o închide la loc.

Senzația e incredibilă. Ca și cum l-ar fi păcălit chiar și pe cel mai inteligent om din acest tren. Bărbatul care a înviat trenul din morți.

Ar vrea ca acest moment să nu se sfârșească niciodată. Ar vrea să-l facă să mai țină încă șaisprezece ani. Afară, cu ochii deschiși, liber.

Se apropie de capătul platformei dintre vagoane. De-aici ar trebui să sară cineva dacă ar dori să o facă. Și de aici ar trebui ca Dean să arunce pe cineva, dacă ar fi cazul.

Tom se așază turcește, cu ochelarii la ochi. Vântul se năpustește spre el, iar el ridică brațele.

Îl simte. În întregime. Simte fiecare frântură din această clipă.

Nu e nimeni aici cu el. Nu trece nimeni dintr-un vagon în altul.

Și nimeni, absolut nimeni, nu-i spune ce să facă.

20

Malorie știe că e Dean înainte să se lovească de el, înainte ca el să zică ceva. Nu e convinsă că celelalte simțuri i-au devenit mai ascuțite în lumea nouă, însă poate mirosi anumiți oameni și locuri cu câteva secunde înainte să ajungă la ei.

– Malorie, spune Dean. Ești bine?

Ea nu vrea să-i spună ce-a auzit. Sicriul din vagonul-depozit. Nu vrea să iște panică. Nu vrea decât să îl găsească pe Tom și să plece de-aici, înainte ca totul să o ia razna.

– Nu, răspunde ea.

Detestă faptul că în glasul ei se simte teamă. Detestă faptul că stă de vorbă cu cel care odinioară ar fi fost considerat o persoană inteligentă și interesantă, și tot ce poate face ea e să se teamă.

– S-a întâmplat ceva rău?

– Totul în sine e rău, răspunde ea. Trenul. Gândul că putem riposta. Toate astea sunt o nebunie.

– Hei, Malorie. Stai...

– Îmi găsesc fiul și ne dăm jos. Vom merge pe jos acasă, căci acolo, când băiatul meu se năpustește furios afară, știu unde se duce și cu cine e.

Dă să treacă pe lângă el. Dean nu întinde brațul ca să o oprească, însă o face glasul lui:

- Nu crezi că, acum că au văzut deja trenul, acum că au mers deja cu el, acasă nu va mai fi la fel?

Malorie nu are timp de asta. Trebuie să se mişte, trebuie să se asigure că fiul ei, pe care l-a protejat vreme de *şaisprezece ani*, nu face ceva periculos.

Of, Doamne sfinte, îşi spune ea. *L-ai lovit pe Tom.*

E ca şi cum l-ar lovi din nou. Şi din nou. Amintirea gestului ei pare din ce în ce mai reală de fiecare dată când îi revine în faţa ochilor. Şi singura culoare pe care o vede e cea a unui obraz abia pălmuit.

- Eşti sigură că pe acolo a plecat? întreabă Dean.

- Da. Nu. Nu ştiu.

- Eu tocmai m-am întors din vagonul-restaurant, adaugă el. Şi nu l-am văzut.

Cumva, e mai rău. De parcă trenul însuşi l-ar fi înghiţit. De parcă, retezând cordonul ombilical (pentru că exact aşa i s-a părut, chiar şi lui Malorie), Tom a păşit în întunericul personal al mamei sale şi a fost tras atât de adânc în el, încât ea nu-l va mai vedea niciodată.

- E pe aici pe undeva, zice Dean. Îl vom găsi. Aşa că nu-ţi face griji. Am să te ajut.

Malorie nu vrea ajutor. Nu vrea să se afle deloc aici. Din cauza unor oameni ca Dean Watts îşi pierd cu toţii minţile până la urmă. Din cauza celor care gândesc dincolo de bentiţă.

Atunci îşi face apariţia Tom-bărbatul, în întuneric. Stă în faţa canapelei, în sufrageria casei în care l-a cunoscut Malorie. La picioarele lui se află bucăţile unei căşti pe care n-a izbutit să le ţină laolaltă.

- Oricum n-am să reuşesc să fac nimic până nu-l găseşti, insistă Dean.

- Bine, cedează Malorie. Atunci, ajută-mă.

Pentru că nu Tom-bărbatul a fost motivul pentru care toată casa a luat-o razna. Acel rezultat, acel sânge, pătează mâinile lui Gary. Gary, cel care l-a convins pe Don să dea jos păturile. Gary, cel care a intrat în casă precum un păianjen mic, letal, în haine de actor. Au trecut șaisprezece ani, iar ea încă se cutremură când se gândește la el. La glasul lui. La chipul lui. La jacheta lui. La carnetul lui. La cuvintele lui. La mâinile albe precum creta, pe umărul lui Don. Șoptindu-i lui Don la ureche, ca un diavol. Spunându-i că acele creaturi nu sunt reale, că omenirea și-a pierdut mințile în masă. Creatura de care se teme omul e chiar el însuși.

Malorie străbate holul, cu pași iuți. Dean vine imediat în urma ei.

– Voi doi v-ați certat? o întreabă.

– Ceva de genul.

– În fine. Eu am ochii deschiși. Și pot să-ți zic că nu e pe holul ăsta.

– Dar în compartimente? O fi în compartimentul altcuiva?

– În al cui?

Au ajuns în capătul holului. Dean deschide ușa.

Aerul o lovește dintr-odată, proaspăt și rece, iar Malorie, oarbă, întoarce capul spre stânga, închipuindu-și-l pe Tom cum sare din trenul aflat în mișcare, pășind pe spațiul dintre vagoane.

Aude zgomotul palmei, mâna ei lovind fața lui Tom.

– Nu e nici pe acest hol, o anunță Dean când intră în următorul vagon. Însă în față se vede ceva care n-o să-ți placă.

– Ce?

Malorie încremenește. Se gândește la sicriul din vagonul-depozit.

– Îmi pare rău, spune Dean. Sunt doar niște haine. Dar văd... un hanorac și niște mănuși. A, da, și o bentiță.

– O, Doamne!

Pentru că Tom nu doar c-a plecat furios. Acum și-a abandonat și armura.

Malorie nu mai poate gândi limpede. Trebuie să-l găsească. Trebuie să coboare din tren.

Și nu mai poate păstra secret ce-a auzit.

– Am auzit din întâmplare pe cineva care spunea ceva despre o creatură aflată la bord, rostește ea, cu glas pierit, aproape răgușit. Cineva dintr-un compartiment spunea ceva despre o creatură aflată într-unul din sicriele din depozit.

Dean nu zice nimic. Oare se uită la ea cu atenție? O fi cumpănind în minte cât de paranoică e ea cu adevărat? Iar următoarele cuvinte pe care le va rosti... Oare o vor contrazice? O vor lua în derâdere? O vor ignora?

– Am să verific depozitul, spune el.

Ferm. Hotărât. Serios.

– Mergi mai departe. Găsește-l pe Tom.

– Bine.

Apoi, el dispare. Iar Malorie se lasă în genunchi ca să ia de jos hainele lăsate în urmă de Tom.

Și-a lepădat pielea, zice ea.

Sau o gândește. Habar n-are.

Dar dacă pielea lui e singura care îl protejează față de lumea nouă?

Malorie abia se mai ține cu firea. Trenul se zgâlțâie din toate încheieturile. Pașii lui Dean se pierd în urma ei, apoi aude o ușă deschizându-se și închizându-se la loc. A rămas iar singură. Uitându-se după fiul ei. Nu, nu *uitându-se*. Nu se uită niciodată. Nu se uită niciodată, niciunde.

Și nu e tocmai ăsta motivul pentru care Tom vrea să plece de lângă ea? Cât mai departe de viața asta? Nu e tocmai ăsta motivul pentru care oricine, chiar și cei născuți odată cu ea, ar vrea să-și lepede pielea?

Continuă să meargă. Îl strigă pe nume. Bate la cea mai apropiată ușă, iar un glas dinăuntru îi spune că nu dorește nimic. Ea îi zice că își caută fiul. Glasul, de femeie, îi spune că fiul ei nu e acolo, cu ea.

Malorie merge mai departe.

Trenul se leagănă.

Bate la următoarea ușă. De data asta nu-i răspunde nimeni. Și-l închipuie pe Tom stând nemișcat înăuntru, fără să scoată o vorbă. Încearcă ușa. Nu se deschide. E încuiată. Acum se aude un glas. Îi spune că n-are nevoie de nimic. Ea îi zice că își caută fiul. Suntem într-un tren. Pentru prima dată. Vă rog. Ajutați-mă. Băiatul e acolo? Nu, i se răspunde. Nu, pleacă. Te rog.

Malorie își continuă căutările. Ajunge la ușă. Aproape tremurând, pășește între vagoane. Dar înainte de-a intra în următorul, verifică să vadă cât spațiu e acolo, cât loc. Ar putea, oare, un băiat de șaisprezece ani să încapă în spațiul dintre vagoane? Ar putea sări de aici?

Vântul i se strecoară pe sub mânecile lungi ale hanoracului. Precum degetele creaturilor la care nu i s-a îngăduit niciodată să privească.

Dacă ar avea degete. Dacă ar avea ceva, orice.

Habar n-are. Nu știe absolut nimic despre ele.

Încă.

Pătrunde în următorul vagon.

O fi găsit Dean ceva în depozit? Un sicriu gol? Sau mai rău, mult mai rău, o creatură într-o cutie, iar Dean Watts, prea mândru de trenul său, nu e atent când o deschide?

Nu cumva Malorie l-a trimis pe Dean ca să-și piardă mințile? Nu cumva i-a condamnat pe toți?

Nu îi e greu să și-l închipuie iar pe Dean lângă ea. Brusc. Violent. Spunându-i aceleași lucruri pe care i le-a zis înainte. Folosind cuvintele potrivite. Dar ea o va auzi. Va auzi nebunia din el. Poate chiar înaintea lui.

Bate la cea mai apropiată ușă a vagonului următor.

– Da?

E o tânără. Pare speriată. Malorie o aude vorbind în șoaptă cu cineva. O fi Tom?

– Îmi caut fiul, spune ea. Are șaisprezece ani. E acolo? L-ați văzut?

– Pleacă, te rog, răspunde femeia.

Malorie simte că o cuprinde furia. Vrea să dărâme ușa peste ei, vrea să se năpustească înăuntru, în compartimentul femeii, și s-o întrebe cum de se poate gândi doar la ea într-un asemenea moment.

– Te rog, repetă femeia, pe un ton ferm. Pleacă.

Și felul în care vorbește seamănă izbitor cu felul în care vorbea cândva și Malorie. Pe vremea când un bărbat într-o barcă s-a apropiat de ea și de copiii ei, pe râu. Pe vremea când lumea bătea la ușa lor, la școala pentru nevăzători. Sau chiar mai recent, când bărbatul cu recensământul a venit la ei.

– Îmi pare rău, spune Malorie.

Și i se pare că i se adresează și ei înseși, spunând că-i pare rău că l-a pierdut pe Tom din ochi. Îi pare rău că și-a pălmuit fiul. Îi pare rău că s-a transformat într-o persoană de-a dreptul paranoică.

Se desprinde de ușă, clătinându-se, păstrând în minte, la adăpost, imagini cu ea, Tom și Olympia. Ca și cum ar fi renunțat deja la o asemenea posibilitate. Ca și cum ar fi lăsat în urmă siguranța și precauțiile. Devenind, în sfârșit, nesigură.

Dacă ar fi fugit să prindă trenul cu un an înainte, oare s-ar fi întâmplat toate astea? Oare Tom s-ar mai fi dezlănţuit aşa împotriva ei?

Iar ea, împotriva lui?

Dar nu se poate gândi la aşa ceva. Nu acum. Numele părinţilor ei îi scânteiază-n minte, arzând chiar paginile pe care s-au ivit prima oară, iar dispariţia lui Tom în bezna unui tren aflat în mişcare nu poate eclipsa aşa ceva.

Cu toate astea, totul, *totul* i se pare greşit. Mişcarea, glasurile, mirosurile, faptul că se află la mâna altor oameni, că Olympia a rămas singură în compartimentul lor, că Tom e singur şi el şi furios, că Malorie e singură şi-l caută.

Sicriul din depozit. Dean, verificând ce-i acolo.

Cum? Cum ar putea el să ştie dacă e sau nu vreuna acolo, fără să se uite?

Absolut totul i se pare greşit, absolut totul *e* greşit, ca şi cum totul *a luat-o razna*, ca şi cum ea a stricat tot ce conta odată pentru ea. Se sileşte să se adune, să se agaţe de ceva în întunericul ca de smoală al prezentului.

Dumnezeule!

Ar fi trebuit să rămână acasă.

Bate la următoarea uşă. Îi deschide un bărbat. Când vorbeşte, glasul lui răsună de undeva de sus. E înalt. Pare ceea ce oamenii numeau cândva „conservator", deşi cuvântul nu se mai aplică şi în această lume nouă. Nu pentru Malorie. Acum au rămas doar cei care sunt siguri şi cei care nu sunt siguri, iar astăzi, ea nu a fost sigură.

– Fiul meu, spune Malorie.

Dar înainte să mai apuce să adauge şi altceva, bărbatul i-o ia înainte:

– Tânăr? Adolescent? Cu părul negru, ca al dumitale?

– Da.

își aude lumina, speranța din propriul glas. O uimește.

- L-am văzut mergând pe hol. Am închis ochii când a ajuns în capăt, acolo.

- Bun. Mulțumesc.

E ceva.

- Dar a rămas mult timp în spațiul dintre vagoane.

- De unde știți?

- Pentru că ascult cu atenție, doamnă. Și n-am auzit a doua ușă deschizându-se, cea de la vagonul următor, pentru mult, mult timp.

- Cât de mult?

- Două-trei minute.

- Dar ați auzit-o deschizându-se?

- Da.

- Deci știți că a intrat înăuntru?

- Eu? spune bărbatul. Ce să știu eu? Cred, în primul rând, că ne-am scrântit cu toții, să luăm un tren orb. Din ce știu eu, ușa aia putea s-o fi deschis și o creatură.

- Dar dumneavoastră...

- Doamnă, îmi pare rău. Asta e tot ce știu.

Ferm. Decis.

Ea înțelege. Îi mulțumește, în timp ce ușa alunecă la loc, închizându-se.

Două-trei minute.

Între vagoane.

Ce-o fi făcut acolo? Fără hanorac. Fără mănuși. Fără bentiță.

Malorie se repede la ușă, apoi o deschide și ea. Stă în locul în care a stat și el.

Ascultă.

Se gândește.

Simte.

Vânt. Spațiul liber. Asta-i tot? Sau Tom a plecat de aici, exact din acest loc? Nu îi vine greu să și-l imagineze

făcând-o. Tom a sărit de pe acoperișul Barăcii Doi, aterizând pe o grămadă de saltele pe care tot el le aranjase acolo. Odată, s-a rostogolit pe un deal deosebit de abrupt, din pădurea de la marginea Taberei Yadin. A înotat în lac, cu ochii închiși. S-a rănit, și-a rupt oase, a petrecut săptămâni întregi la pat. Toată viața a răspuns provocărilor, i-a provocat și pe alții, a încercat lucruri noi, și-a înfruntat soarta, soarta lor, a înfruntat pe deplin lumea cea nouă. Nu îi vine greu să și-l închipuie luând o decizie, încă roșu la față, acolo unde l-a lovit Malorie. Nu îi vine greu să-l vadă surâzând chiar în timp ce sare din trenul în mișcare, cum pietrișul îi julește coatele, cum mâinile îi sunt sfâșiate de șinele căii ferate.

Și apoi? Încotro? Și dacă Tom ar lăsa-o în urmă pe Malorie, cu regulile ei cu tot, ar putea oare pleca fără să-și ia adio de la sora sa?

Gândul o poartă pe nesimțite la sora ei, la Shannon, moartă sus la etaj, după ce a zărit ceva ce n-ar fi trebuit să zărească, de la fereastra dormitorului. A dormitorului pentru care s-au certat, când s-au mutat împreună.

Malorie intră în vagonul următor și bate la prima ușă întâlnită în cale. Dinăuntru, doar liniște.

Cineva vine pe hol. O femeie vorbește:

– E totul în regulă?

Malorie rămâne nemișcată, exact cum ar fi procedat dacă cineva ar fi întrebat-o acest lucru, brusc, în Tabăra Yadin.

Dar adevărul e că acest tren *nu* e casa ei. Și, uneori, cea mai simplă cale către adăpost e să apelezi la cei din jur.

– Ai văzut vreun adolescent în față? întreabă ea. Un tânăr. Cam de înălțimea mea. Păr negru. Cămașă cu mânecă scurtă?

– Ai pierdut pe cineva?

Felul în care o spune o face pe Malorie să-și dorească să întindă mâna prin întuneric și să o înhațe.

NU, N-AM PIERDUT PE CINEVA. CINEVA M-A PĂRĂSIT.

-Da, răspunde ea.

-Nu. Chiar n-am văzut pe nimeni care să-i semene.

-Nici în vagonul-restaurant? Nici așezat? Gândește-te.

-Mă gândesc.

Vorbește la fel cum o făceau cei de la școala pentru nevăzători. Fără îndoială că se întreabă de ce Malorie poartă pe ea hanoracul, mănușile, bentița, într-un loc despre care li s-a zis că e sigur.

-Nu, nu l-am văzut.

Malorie se îndepărtează. Bate la ușa următoare. Înăuntru, se aude mișcare. Ușa se deschide.

-E cineva acolo? întreabă un glas.

Malorie crede că e femeia oarbă despre care i-a povestit Dean.

-Fiul meu lipsește, răspunde Malorie.

-O, nu.

-Are șaisprezece ani. Ai... văzut... sau auzit un tânăr, cu păr negru...

-Port bentiță.

Asta o face pe Malorie să-și țină răsuflarea. Într-un loc în care li s-a zis că e în regulă să privească, această femeie trăiește încă după legea bentiței.

Trăiește la fel ca Malorie.

-Te rog, zice femeia. Nu-mi cere să mă uit.

-N-aș îndrăzni. Te înțeleg.

Se așterne un moment de tăcere între ele. Malorie simte legătura creată. Ceva mai profund decât personalitatea sau caracterul sau chiar perspectiva asupra lumii.

Instincte.

Cuvântul nu i se pare la fel de potrivit ca de obicei. S-a încrezut în instinctele ei încă de când lumea a luat-o razna, iar până acum i-a prins de minune. E în viață. Copiii ei sunt în viață. În pofida tragediilor oribile care s-au petrecut în jurul lor, au supraviețuit. Cu toate astea, cu doar câteva zile în urmă, Malorie a renunțat pentru prima oară la acele instincte. Chiar și atunci când numele părinților ei au ars ca niște vâlvătăi pe acele pagini, chiar și atunci când imaginile cu oamenii care fuseseră ei odată și cu oamenii care ar fi putut deveni au răsărit precum o ceață colorată în întunericul ei personal, intuiția i-a zis să rămână. Intuiția i-a zis că făcuse ceea ce trebuie, că aceea fusese singura cale de urmat, și că dacă vor pleca, dintr-un imbold, ca să prindă un tren condus de cine știe cine, ca să fie însoțiți de cine știe cine, va fi mai mult decât nesigur; va fi ca și cum va juca prea multe jocuri de cărți deodată, și șansele să piardă vor fi mult mai mari.

Iar acum s-a trezit față în față cu vechiul ei sine. Cu sinele ei strict, instinctual. Și se simte rușinată.

– E singurul lucru din lume pentru care mi-aș scoate bentița, spune femeia.

– Care anume? întreabă Malorie.

– Băiatul meu.

Apoi:

– Îmi pare rău că nu ți-am putut fi de folos.

Femeia închide ușa la loc, iar declicul zăvorului îi retează cuvintele.

Malorie a rămas iar singură.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Se apropie de ușa următoare și ciocănește. Așteaptă. Încearcă mânerul. Ușa se deschide.

Pășește înăuntru.

Trenul se zguduie când ea intră în compartimentul altcuiva. Rămâne nemişcată. Ascultă.

Oare mişcarea pe care o simte vine de la roţile de dincolo de peretele în faţa căruia se află? Sau mai e cineva cu ea aici, în acest spaţiu îngust?

- Îmi caut fiul, zice ea.

E sigură că oricine s-ar afla în această încăpere, dacă ar vedea-o, legată la ochi, speriată, cu gluga pe cap, cu siguranţă ar simţi compasiune pentru ea, ar înţelege-o, i-ar răspunde.

Mai face câţiva paşi în încăpere, cu braţele desfăcute. Degetele ei înmănuşate intră în contact cu ceva ce-ar putea fi oglinda.

O mişcare în spatele ei. Uşa se închide.

Malorie nu se clinteşte din loc. Aşteaptă.

Trenul zumzăie. Roţile huruie. Oare acesta să fie momentul în care Dean descoperă o creatură, în timp ce ea stă aici? Oare are ochii deschişi, îngăduind insondabilului să pătrundă înăuntru? Oare capacul celui de-al doilea sicriu se deschide în timp ce el îl verifică pe primul?

Să fie oare Dean aici, în compartiment, cu minţile pierdute?

- E cineva aici? întreabă ea.

E imposibil să nu-şi facă tot felul de idei, să nu-şi imagineze tot soiul de lucruri, toate primejdiile din lume, în acest întuneric. Oameni, expresii, trăsături, sentimente, animale, mirosuri, râuri, case, şcoli, barăci, trenuri, nebunie.

Dar nu vine nici un răspuns.

Malorie mai face un pas, verifică bancheta.

Tom nu ar aştepta aici, fără să zică nimic, nu-i aşa? Tom nu s-ar ascunde în mod intenţionat de ea, nu-i aşa?

Se mută iute la paturile suprapuse. Își plimbă brațele peste patul de deasupra, dar nu simte nimic în afară de o pătură. Se apleacă și întinde brațele peste patul de dedesubt.

Cineva o prinde de încheietură.

– Ieși afară, îi spune.

Malorie nu-și dă seama dacă e un bărbat sau o femeie. Inima îi bubuie-n piept. Acesta nu e Tom. Oricine ar fi, acum țipă:

– *IEȘI AFARĂ!*

Malorie este împinsă sau de-a dreptul îmbrâncită. Indiferent cum ar fi, cade brusc pe spate, prăbușindu-se prin nenumărate întunericuri. Trenul se zguduie puternic, iar când ea aterizează pe podea, aterizează ciudat, lovindu-se mai întâi cu umărul, apoi cu bărbia.

– *IEȘI AFARĂ!* țipă persoana respectivă.

Și-acum nu se mai ascunde, nu mai stă ghemuită în patul de dedesubt, în beznă.

A ieșit la iveală. Vine după ea.

Malorie se chinuie să se ridice, dezorientată, înspăimântată. Nu mai știe unde e ușa, dacă mai e acolo. Niște mâini o prind de glugă, o trag către o ușă ce se aude glisând. Apoi e în picioare. Înainte să o poată arunca afară, e în picioare.

– Îmi cer scuze, spune ea.

Însă ar vrea să spună: *DRACU' SĂ TE IA! FIUL MEU S-A PIERDUT ÎN LUMEA NOUĂ!*

Ușa e trântită în urma ei.

Malorie se întoarce, să-și continue drumul pe hol. E cineva acolo.

– L-am văzut, rostește un bărbat. Pe aici, pe unde ai venit.

– Ce? Pe fiul meu?

– Da, răspunde el. Haide. Am să-ți arăt.

Malorie încearcă să-şi dea seama, în câteva secunde, cum ar putea arăta bărbatul. Ce vârstă are. Dacă e sigur. Dar o porneşte după el, înapoi de unde a venit. Pe uşi, din vagon în vagon, trecând pe lângă oamenii pe care, fără doar şi poate, i-a speriat în timpul căutărilor ei.

- E acolo, o informează bărbatul.

O prinde de mână. Ea se gândeşte să se smulgă din strânsoarea lui, însă vrea şi să ajungă acolo. Vrea să îl găsească pe Tom.

- E bine? E în viaţă?

- Da, răspunde bărbatul. E foarte bine. Pe aici.

Malorie e acum când târâtă, când încearcă să alerge pe lângă bărbat. Trec printr-un alt vagon, înaintează pe alt hol.

- Acum ne aflăm în depozit? întreabă ea.

Aşa departe să fi ajuns?

- E chiar aici, răspunde bărbatul. Încă un vagon.

- Eşti sigur că l-ai văzut...

- Sută la sută.

Acum o trage, o târăşte către următorul set de uşi. Malorie întinde cealaltă mână, încercând să întâlnească ceva familiar. În ce vagon se află? Cât de departe au ajuns străbătând trenul?

Aude mişcare în dreapta ei. E cineva în depozit?

- Imediat după aceste uşi, spune bărbatul.

Malorie îşi smulge mâna dintr-a lui.

- Un adolescent? Cu părul negru?

Bărbatul râde.

- Doamnă. Doar ţi-am zis că l-am văzut. Chiar pe-aici.

Acum şi-a pus mâinile pe umerii ei, trecând de uşile glisante, afară, în spaţiu deschis.

Ea nu îl poate vedea, dar știe că acesta e locul pe unde s-au suit în tren. Platforma pe care au săltat-o copiii ei, în timp ce adăpostul Taberei Yadin părea tot mai departe.

– Tom? întreabă Malorie.

Însă un alt glas îi răspunde. Nu e fiul ei. Nici bărbatul care a adus-o aici.

Dar e un glas pe care îl recunoaște pe loc.

– Prinde-o, Nate, spune al doilea bărbat.

Malorie își imaginează o barbă. O servietă. Mâini care dau jos păturile, în casa în care i-a dat naștere fiului ei.

– Nu, spune ea.

Dar e un „da" cât se poate de evident.

Bentița îi este smulsă de pe față.

– Ne întâlnim la Athena, îi zice al doilea bărbat celui dintâi.

– Nu, spune Malorie.

Dar e un „da" implacabil.

Se întoarce ca să se prindă de ultima ușă a trenului, însă mâinile ei găsesc doar alte mâini. Mâini care o prind cu putere.

Înainte de-a o împinge jos din tren.

Crede că îl aude pe unul dintre bărbați sărind odată cu ea, chiar înainte să atingă șinele, cu capul mai întâi, chiar înainte să leșine și să se cufunde într-o beznă pe care nici o bentiță nu i-ar putea-o oferi.

21

Dean se află în primul vagon-depozit, tocmai în spatele trenului, când aude mişcare lângă ultima uşă a trenului, uşa pe care a intrat Malorie când ea şi cei doi copii ai ei au suit la bord. Ştie că mintea i-a fost provocată de lucrurile pe care i le-a spus Malorie. Un fiu care lipseşte. O creatură în depozit.

Şi de faptul că, după părerea ei, atingerea poate face pe cineva să o ia razna.

Asta îl îngrijorează. Nu din cauză că ar crede tot ce aude, ci din cauză că Malorie e deosebit de credibilă. E ageră. E devotată. Şi, mai cu seamă, copiii ei au supravieţuit atâta timp. Dean simte cel mai profund respect faţă de orice părinte care a reuşit aşa ceva.

El nu a reuşit.

Legat la ochi, păşeşte printre cutiile de conserve şi printre haine, cu palmele desfăcute, înaintând încet, ca nu cumva vreun obiect să se fi desprins de la locul lui din cauza mişcării trenului, un obiect care l-ar putea răni, dacă s-ar lovi de el.

Crede că ceva i-a atins mâna. Îşi imaginează că-şi pierde minţile.

În scenariul lui, el nu acţionează pe furiş. Imaginea lui asupra nebuniei nu conţine nici un pic de viclenie. În schimb, se simte ruşinat de faptele sale: se vede

cu spume la gură, cu ochii holbați, năpustindu-se pe holurile trenului, cu un topor în mână.

Scutură din cap, ca să-și alunge închipuirea aceea din minte. Nu trebuie să gândească așa. Nu în vreme ce caută un sicriu în care femeia asta, Malorie, crede că s-ar adăposti o creatură.

Cine i-a zis ei așa ceva? N-are importanță. O mulțime de zvonuri circulă într-un tren orb. Sunt o mulțime de oameni speriați. Dar dacă siguranța e prioritatea lui numărul unu, așa cum susține, atunci trebuie să vadă despre ce-i vorba. Doar că ăsta-i singurul lucru pe care n-are de gând să-l facă, și anume *să vadă*.

Sau unul din cele două lucruri.

– Femeia asta chiar ți-a intrat pe sub piele, își spune el, cu voce tare.

Chiar așa e.

Încă nu știe cum anume o s-o facă, dar are de gând să verifice ce se află în sicriu.

Primul gând care-i vine în minte e să dea capacul la o parte și să bage mâna înăuntru. Nimeni nu știe mai multe lucruri despre creaturi decât știau în urmă cu șaptesprezece ani, însă Dean crede că anumite lucruri pot fi luate ca atare. De exemplu, spațiul pe care îl ocupă acestea. Dacă Dean deschide sicriul și simte că înăuntru se află un cadavru, atunci e logic că acolo n-ar mai fi loc și pentru o creatură.

Dar Malorie l-a făcut să ia în considerare *rațiunea* din spatele lucrurilor.

Există așa ceva? În aceste vremuri?

Cine poate ști dacă ele ocupă efectiv un spațiu fizic, ceea ce oamenii consideră a fi spațiu, din toate punctele de vedere?

Dărâmă cu șoldul o cutie de pe o masă și se apleacă să o ridice. După greutate, își dă seama că e vorba

de haine. O așază la loc exact când trenul se zgâlțâie puternic, așa că întinde mâna ca să se prindă de ceva. Negăsind nimic, își imaginează degetele unei creaturi care îl poate face să-și piardă mințile.

Deschide cutia cu haine.

Fulare. Căciuli de iarnă. Mănuși deloc. E-n regulă. Sunt bune și căciulile.

Folosește două căciuli pe post de mănuși și continuă să înainteze orbește prin depozit. Sicriele sunt primele încărcate în tren, întrucât sunt, de obicei, mai grele și pot fi folosite pe post de tăblii de mese, la nevoie. Din această cauză, trebuie să străbată tot acel spațiu.

- Malorie, face el, sper că îți dai seama că pentru tine fac asta.

Se gândește la echipajul său, dacă poate fi numit așa. David, Tanya, Michael și Renee sunt singurii oameni care caută să facă progrese, la fel ca Dean. Sunt mai degrabă familia lui decât colegii lui de muncă, dat fiind că au realizat imposibilul împreună: au pus un tren în mișcare, în lumea nouă. Nu poate îngădui ca cineva să le facă rău. N-ar putea trăi cu așa ceva. Ar fi ca și cum ar retrăi pierderea propriilor copii, poate chiar mult mai rău, căci ar însemna că n-a învățat nimic din greșelile de dinainte.

Se lovește de o altă masă, acum având mâinile învelite în căciuli, și descoperă că a ajuns la sicrie.

Sunt două. Care trebuie livrate în Mackinaw City. Cei care le-au cerut le vor lua de aici și le vor îngropa unde vor dori.

Dean inspiră. Își ține răsuflarea. Expiră.

Într-o lume fără pastile sau terapie, acesta e cel mai bun tratament anxiolitic pe care ți-l poți imagina.

Pipăie suprafața lată de lemn a primului sicriu.

E goală.

Deschide capacul.

Mirosul e puternic. Prea puternic. Dean întoarce capul și vomită. Își duce una dintre căciuli la gură și vomită iar. Cu ochii închiși, își imaginează cu ușurință ce provoacă acel miros. Un trup în descompunere, în lipsa științei moderne din lumea de dinainte, care să atenueze în vreun fel duhoarea.

– Malorie, zice el iar. Îți mulțumesc foarte mult.

Vâră mâna în cutie și simte un braț. Un piept. Un al doilea braț. Picioare.

Apoi, capul.

Închide capacul.

Face câțiva pași, îndepărtându-se de cutie și așteptând să-și regăsească suflul.

Al doilea sicriu e vârât și mai adânc în depozit, înghesuit dincolo de primul. Se cațără pe primul și simte capacul celui de-al doilea. Două cutii care au ajuns, cumva, aici. Dean nu are nici o îndoială că s-au răsturnat din pricina mișcării trenului, dar nu-i vine greu să își închipuie ceva sau pe cineva rearanjând lucrurile pe-aici, din rațiuni total necunoscute pentru el.

Rațiune.

În genunchi, cu căciulile trase în continuare pe mâini, ridică cel de-al doilea capac. De data aceasta e pregătit, respirând doar pe gură, și se pune pe treabă, verificând rapid cadavrul.

Simte picioare. Degete. Brațe. Bărbatul e dezbrăcat.

Mâinile lui Dean se mișcă iute, prea iute, iar căciula îi alunecă de pe stânga.

Își smucește brusc brațul înapoi.

– Dumnezeule! exclamă.

Nu vrea să-și vâre brațul înapoi după căciulă. Nu vrea să atingă un cadavru

(*sau altceva?*)

cu mâinile goale.

-*Chiar* că ți-a intrat pe sub piele, omule, spune el. Dar poate că Malorie spune adevărul. Într-o lume fără experiențe comune, cine știe ce legi a descoperit ca de una singură?

Dă să închidă capacul. Dar încă n-a simțit capul. Nu știe de ce ar conta. Dar contează. Ca și cum, până la urmă, capul ar fi cel care separă sănătatea mintală de nebunie.

Cu o mână pe capac, cu cealaltă vârâtă înăuntru, cu degetele învelite în căciula de lână. Atinge vârful nasului și își închipuie altceva, nu o față, ceva care îl privește la rândul său.

Ceva cu degete care pot atinge.

Se mișcă repede, trecându-și mâna peste restul feței.

Satisfăcut, atât cât poate fi în situația dată, își retrage brațul și trântește capacul la loc.

Apoi aude ceva ce ar putea fi doar agitație pe hol. Nu se grăbește de această dată. Aude glasuri. Mai mult de unul. Ba chiar cineva pare să țipe.

Cu ochii închiși, încă în brațele angoasei, Dean se dă jos de pe primul sicriu și pornește spre ușă. Se mișcă prea repede, așa că dărâmă altă cutie pe jos, însă de această dată nu se mai apleacă pentru a o pune la loc.

Pe hol, cu ușa închisă în urma sa, deschide ochii.

Și vede un chip familiar venind spre el.

-Gary, zice el. Salut.

Părul argintiu al lui Gary și firele sure din barbă scânteiază în lumina vagonului, iar pentru o clipă chiar pare nebun.

Apoi Gary surâde și-și șterge mâinile pe pulover.

-Aveam nevoie de o gură de aer, spune acesta.

Dean, încă tulburat, încuviințează din cap. Îi place de Gary. Gary a mai mers și înainte cu trenul. De multe ori. Coboară de fiecare dată la Indian River.

– Ne apropiem de stația ta, zice Dean.

Ar trebui să fie amuzant, dat fiind că trenul nu oprește de fapt în Indian River, dar Gary tot va coborî din el.

– Da, replică Gary, oprindu-se la câțiva pași distanță. Abia aștept.

– Și Nathan? întreabă Dean.

Gary arată cu degetul mare spre ușa din spate a trenului.

– Tocmai a coborât. Face restul drumului pe jos. Cunoaște acolo un tip care-și prepară singur înghețată. E mort după dulciuri.

Dean încuviințează iar din cap. Nu știe sigur dacă e din cauză că Malorie i-a băgat idei în cap, despre creaturi închise în sicrie, sau din cauză că s-a văzut nevoit să pipăie două cadavre în depozit, dar nu i se pare de bun-augur această întâlnire. I se pare că Gary ascunde ceva.

– Vrei să mă însoțești la compartimentul meu? întreabă Gary.

Dean nu vrea, însă nu știe exact din ce motiv.

– Mersi, dar mai am niște treabă de făcut, răspunde Dean.

Se gândește la Malorie, care fără îndoială că abia așteaptă să afle ce-a găsit în sicrie.

Gary zâmbește.

– Dacă nu ne mai vedem, mersi, zice el. A fost o adevărată plăcere, ca de fiecare dată.

– Ai grijă când cobori, spune Dean.

E îngrijorat. Și poate că ăsta e motivul. Îl îngrijorează faptul că Gary și prietenul său Nathan coboară din tren oricând au ei chef. La viteza asta, nu e nesigur, dar Dean tot își face griji.

– Mereu am, răspunde Gary.

Trece pe lângă Dean, iar acesta îl urmărește îndepărtându-se, apoi dispărând în vagonul următor.

- Femeia asta chiar ți-a intrat pe sub piele, rostește el.

Își duce o mână la cap, vrea să își treacă degetele prin păr, dar simte în schimb căciula de lână pe piele. Căciula cu care tocmai a atins cadavrele.

O aruncă de pe mână și se gândește cât de aiurea e că, pentru o clipă, s-a simțit ca și cum ar fi fost totuși atins, ca și cum ar fi ajuns, cumva, în prezența nebuniei adevărate, în toată puterea cuvântului.

22

Când ajunge în locul dintre vagoane în care Tom stă așezat turcește, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari bizari, cu aerul acela încântat, tipic adolescenților, Gary se oprește.

– Tom, zice el, cu glas puternic, pentru a acoperi vântul. Savurezi călătoria?

Tom pare mirat că a fost prins. Șocat, fără îndoială, că Gary se uită la el, aici, între vagoane, fără bentiță.

– Da, ce faci... cum faci...

Gary zâmbește.

– Ce mai chestie. Un tren.

Tom se ridică.

– Henry, zice el, cum de...

Dar Gary îl întrerupe:

– Hei, mi-ar plăcea să-ți arăt ceva. Vii în compartimentul meu?

Lui Gary i se pare că Tom aude glasul mamei lui în depărtarea cea întunecată. Că îi spune să-și pună mănușile. Hanoracul. Bentița. Că îi spune să nu meargă în compartimentul unui străin.

Dar, într-un fel, Gary l-a urmărit pe acest băiat crescând. Numeroasele drumuri la Tabăra Yadin i-au întărit convingerea că Malorie n-avea să se mai mute niciodată. O dată, a petrecut trei săptămâni, în toiul iernii, în magazia care adăpostea echipamentul de

navigat. Altă dată, a intrat în Baraca Trei, în timp ce ei dormeau.

Era acolo când Tom i-a cerut recenzorului să lase hârtiile pe verandă. Iar acum știe ce va zice Tom, înainte ca el să o facă.

- Sigur, Henry, zice Tom. Mi-ar face mare plăcere.

23

Tom încă nu s-a obișnuit cu mișcarea trenului și nici nu crede că o va face vreodată. E pentru prima oară când se află în lumea largă și aici, acum, e pentru prima dată când stă alături de un străin fără Malorie cocoțată pe umărul lui.

La dracu' cu Malorie.

Henry i se pare un copil mare, așa cum stă acolo, abia proptit pe marginea saltelei patului de jos. După cum își ține palmele întinse pe genunchi. Și mai e și scânteia din ochii lui. E pentru prima oară când Tom crede un asemenea lucru despre un adult.

– Bun venit, spune Henry.

Tom se așază pe banchetă. Între ei se află o masă mică. Iar pe măsuță stă un carnet.

– Unde-i prietenul tău, Nathan? întreabă Tom.

– Nate? A coborât.

– A coborât... din tren?

Henry zâmbește.

– Putem face asta oricând vrem noi. Și tu poți.

Tom se uită la carnet, chiar când Henry face semn spre el.

– Eh, sunt doar cugetările mele, spune Henry.

Se poartă sfios, însă Tom vede cât de mândru e de ceea ce a scris acolo.

- Cine sunt eu să cred că altcineva ar da o ceapă degerată pe ce am de zis... Cu toate astea, după șaptesprezece ani de observații, începi să înțelegi că ai o oarece importanță. Mai cu seamă într-o lume pe care ți se tot spune să n-o privești.

Observații.

Lui Tom îi place cuvântul. Se gândește cum stătea acolo, între vagoane, privind lumea prin ochelarii meșteriți de el din materialul găsit în biroul din Tabăra Yadin.

- Mi-ar plăcea să-l citesc, spune Tom.

Sincer să fie, nădăjduia să găsească ceva mai interesant decât un jurnal. Olympiei poate că i-ar plăcea mai mult decât lui. Însă paginile lăsate de recenzor au reușit să schimbe cumva gustul lui Tom pentru cuvântul scris. Și pentru puterea pe care o deține.

- Chiar? se miră Henry.

Din nou, un copil mare. Un zâmbet sincer. Ochi larg deschiși. Și mâinile acelea late, care se întind acum după jurnal și îl împing spre Tom.

- Simte-te liber.

Tom nu se aștepta neapărat ca bărbatul să vrea să-l citească acum, pe loc, însă unde altundeva să o facă? Mama nu știe că el e aici, iar asta e suficient deocamdată. Dacă Henry dorește să-i împărtășească gândurile lui despre creaturi, despre lume, atunci de ce nu? Își dă și el seama că Henry nu crede că Malorie ar fi de acord. Câtuși de puțin. Pentru început, Henry nu poartă bentiță și nu l-a întrebat nici pe Tom de ce nu poartă. Apoi mai e și absența angoasei, mereu prezentă la Malorie. Acea dorință neclintită de a trăi după reguli.

Tom deschide jurnalul. Când o face, aude ideile fixe ale lui Malorie.

Chiar și un desen te poate face să-ți pierzi mințile.

Există oare poze în acest jurnal? Ar trebui Tom să poarte ochelarii?

– Nu-ți face griji, zice Henry, ca și cum i-ar fi citit deja gândurile lui Tom. N-ai să găsești nici o poză acolo. Doar cuvinte.

Chiar și-așa, Malorie tot și-ar face griji.

Chiar și o descriere o poate face, Tom.

Încearcă să-și alunge din minte cuvintele lui Malorie, în timp ce Henry îi citește iar gândurile.

– O mamă precum cea pe care mi-ai descris-o înainte să intrăm în compartimentul meu pare că nu e croită pentru lumea nouă. Te rog, nu vreau să jignesc pe nimeni, însă am vorbit mereu deschis și sincer și n-am de gând să mă schimb tocmai acum. Mi se pare că mamei tale i-ar fi mai bine dacă ar trăi ca o pustnică.

Tom crede că Henry are perfectă dreptate. Pe prima pagină a jurnalului deschis, el citește:

CUGETĂRI DESPRE CUM A ÎNCEPUT TOTUL: ISTERIA MULȚIMILOR

Tom nu-și dă seama dacă aceste cuvinte îl tulbură sau dacă e atât de entuziasmat că se află aici, stând de vorbă cu un străin despre creaturi, încât simte un gol în stomac.

Citește mai departe. Dar ce citește el trebuie să fie imposibil. Henry scrie de parcă ar fi văzut una, o creatură, înainte.

Tom se uită la el. La copilul cel mare, care acum nu mai zâmbește, ci al cărui chip pare să fie alcătuit doar din ochii adăpostiți în umbra aruncată de patul de deasupra.

-Fără îndoială că observațiile din jurnalul meu vor fi greu de crezut, dată fiind educația pe care ai primit-o, spune Henry. Însă cu cât citești mai mult, și cu cât experimentezi mai mult *conceptul* că ele sunt, de fapt, observabile, cu atât vor deveni mai credibile. Și nu despre asta e vorba? Nu ți-a spus mama ta că nu te poți uita la ele pentru că nu le înțelegi, pentru că mintea ta e prea măruntă ca să o facă?

-Ba da.

-Păi, Tom, spune Henry.

Se apleacă în față, iar trăsăturile feței îi ies acum din tenebre.

-Mie mi se îngăduie. Știi ce înseamnă aceste cuvinte, în contextul de față?

Îngăduie. Tom se gândește la femeia aceea, Athena Hantz, din Indian River. Ea pretindea că a acceptat pur și simplu creaturile. Ba chiar trăiește alături de una. Oare Henry a făcut același lucru?

-Da.

Henry încuviințează din cap.

-Iar permisiunea mea nu se datorează vreunei loterii biologice. Izvorăște de aici, zice, lipindu-și un deget de tâmpla dreaptă.

Tom, fascinat, înțelege.

-Așadar, zice Tom, înseamnă că... ai văzut una?

Henry surâde. Însă ochii lui nu o fac.

-Multe.

Pentru prima oară în viața sa, lui Tom nu-i vine să-și creadă urechilor.

-Ce..., începe el, apoi izbucnește: Cum arată?

Henry îi susține timp îndelungat privirea lui Tom, sau cel puțin așa i se pare tânărului. Tom se așteaptă ca bărbatul să explodeze de entuziasm, să sară în picioare, să gesticuleze în timp ce i le descrie. În schimb,

i se pare că un fel de chiciură se așterne peste mintea lui Henry, iar privirea îi devine glacială.

– De ce nu-ți încerci ochelarii? îl întreabă Henry.

Tom râde. Neliniștit. Iată-l în camera unui străin, a unui tip care respinge tot ceea ce întruchipează Malorie, un tip care mai încalcă o regulă cu fiecare lucru nou pe care-l face sau îl zice, un tip care, cumva, a intuit că ochelarii sunt mai mult decât un accesoriu al lumii de dinainte.

– Îi purtai între vagoane, continuă Henry. Te-am văzut. În timp ce priveai lumea în felul *tău*. Și ai văzut ceva acolo care să te facă s-o iei razna? Ești nebun, Tom?

– Nu sunt. Nu.

– Firește că nu ești. Hai să ne imaginăm, preț de o clipă, că eu aș fi fost crescut fără să știu de existența balenelor. Vederea uneia, a unui leviatan ridicându-se din adâncuri, ar fi fost suficientă ca să mă facă să-mi pierd mințile? Dacă ar fi fost să întâlnesc una, singur, într-o șalupă, pe mare, în timp ce monstrul venea spre mine, ar fi fost oare de ajuns ca să mă lase fără uzul rațiunii?

– Nu știu...

– Cred că da. Teama însăși, momentul de incredulitate, realitatea fracturată pentru totdeauna. Dar vezi tu, Tom, eu *știu* de existența balenelor. Am crescut având cunoștință de existența lor. Cu toții am fost. Așa că atunci când au venit creaturile și oamenii și-au pierdut mințile, mi-am reamintit de asta, am văzut lucrurile în *acest fel*. Ca și cum le-aș fi cunoscut dintotdeauna. Și asta-i tot. Nu le-am îngăduit să mă surprindă. Și nu le-am lăsat să mă bulverseze. Tu și sora ta, voi doi, ați fost crescuți într-o lume în care ele există. Asta nu le face comprehensibile?

– Ba da.

-Mai mult decât atât, ha. Sunt la fel de comune precum arborii. Ai auzit cumva că, în lumea de dinainte, generațiile mai vârstnice nu știau care-i treaba cu noua tehnologie? Așa că au renunțat să o folosească sau nici măcar n-au încercat, de la bun început? Nu că n-ar fi fost capabili să folosească o cameră video. Doar că alegeau să nu o facă. Astea, continuă Henry, fluturând dintr-o mână, toate astea sunt o alegere. Mama ta a ales să trăiască după legea bentiței, cum au ajuns să o numească oamenii moderni. Dar cu siguranță nu e cazul ca ea să te silească *și pe tine* să trăiești după ea. Pot vedea acei ochelari?

Întrebarea vine atât de brusc, încât Tom e luat pe nepregătite. Tot ce spune Henry i se pare că are sens. Bărbatul stabilește o legătură cu Tom la un nivel pe care acesta nu l-a mai atins niciodată cu nimeni. Așa o fi în Indian River?

-Ia-i, zice el.

Îi dă ochelarii. Henry îi studiază, îi răsucește pe toate părțile, îi probează. Când se uită la Tom, acesta îi zâmbește. Dar Henry nu-i întoarce zâmbetul. Chipul îi rămâne de piatră în spatele invenției lui Tom.

Henry își dă jos ochelarii.

-I-ai încercat vreodată? Ai ieșit cu ei afară, te-ai uitat pe geam sau ceva asemănător?

Tom roșește. E jenat. De ce nu i-a încercat afară? Malorie.

-Păi, spune Henry, am o surpriză pentru tine. Dar nu trebuie să sufli o vorbă! zice, ridicând un deget.

-Promit, răspunde Tom.

Henry îi dă ochelarii înapoi lui Tom, apoi se ridică de pe pat și se apropie de perete. Acolo unde odinioară se afla o fereastră, acum e prinsă o foaie de metal negru. Henry își lipește palmele desfăcute de metal,

se uită la Tom, apoi mişcă panoul, aşa încât un triunghi de lumină naturală pătrunde în compartiment.

– Iată ocazia, spune Henry. Lumea cea mare e acolo, aşteptându-te să arunci o privire.

Tom aude o sută de avertismente enunţate de glasul lui Malorie. Ca şi cum ea s-ar fi aflat în mintea lui.

Eu sunt singura persoană în care te poţi încrede. Casa în care te-ai născut a luat-o razna. Şcoala despre care am crezut că e sigură a luat-o razna. Şi oriunde am merge, dacă sunt şi oameni acolo, locul acela o va lua razna. Înţelegi?

Da, mami. (Întotdeauna da, întotdeauna.)

Pentru că acolo există bărbaţi şi femei care poate că odată au trăit la fel cum o facem noi, dar s-au săturat să o facă şi au cedat. Şi acolo există bărbaţi şi femei care de la bun început nu au crezut. Înţelegi?

Da.

Bun. Pentru că oamenii aceia s-au lenevit. Unii, după sosirea creaturilor. Alţii, cu mult timp înainte.

– Tom? zice Henry.

De unde stă, Tom nu poate vedea fereastra, nu poate vedea afară. Vede însă lumina.

Malorie, în mintea lui, strigă mai tare:

Există o modalitate de-a trăi aşa cum încerci tu să o faci. Bărbatul al cărui nume l-ai primit a ripostat şi el. Dar niciodată fără bentiţă. El nu s-a lenevit. Înţelegi?

– Da, spune el, cu glas tare.

Henry zâmbeşte. Şi îi arată geamul cu palma deschisă.

– Trăieşte clipa, Tom.

Tom are senzaţia că toată viaţa sa de până acum l-a purtat către acest moment. Iată un om, un adult, altul decât Malorie, a cărui filosofie i se pare corectă. Iată un om care e în stare să formuleze lucrurile aşa cum Tom n-a fost niciodată în stare. Iată un om care

îi oferă ocazia nu doar să-și încerce ochelarii, ci și voința, curajul, perspectiva asupra a ceea ce Malorie numește lumea nouă, care însă pentru Tom e singura.

Își pune ochelarii.

În mintea lui, Malorie se ridică în picioare.

Poate că n-ar fi trebuit să-i ardă o palmă. Însă Tom se bucură că a făcut-o. Se bucură că de palma aceea a avut nevoie ca să iasă din compartiment, să-și lase mama acolo, să se desprindă de fusta ei, s-o pornească pe cont propriu. Și poate că i-a fost menit să-l cunoască pe Henry. Și poate că și lui Henry i-a fost menit să-l întâlnească pe el. Și poate că lui Tom i-a fost menit să se îndrepte către această fereastră, chiar acum, și să privească afară, ca să vadă orice vede și Henry acolo, să-și demonstreze lui însuși că toate aceste senzații, toate aceste idei, provin totuși dintr-un loc real.

–Ce e? întreabă Henry.

Se uită fix la Tom. Tom îl vede prin ochelarii săi. Ochelari care, dintr-odată, îi par ciudați pe față. Precum o mască. Precum un obiect prostesc, la vederea căruia Olympia și-ar da ochii peste cap.

Dar Tom își dorește să trăiască acest moment. Își dorește să se uite pe geam, înainte ca Malorie să dea buzna în compartiment și să-l tragă înapoi în viața ei, pentru totdeauna. Dacă nu va acționa acum, chiar acum, atunci când o va face?

Tom se apropie de fereastră.

Henry se dă la o parte din calea lui.

Tom se apleacă spre fereastră.

Și le aude afară.

Sunt o mulțime.

-Ce e? întreabă Henry.

Tom nu știe ce să spună. Vrea să-și testeze invenția, însă nu acum când știe că... sunt o mulțime... afară...

Henry fixează panoul la locul său.

– Uite cum facem, adaugă. Ce-ar fi să mergem undeva unde genul acesta de lucruri nu sunt doar tolerate, ci chiar încurajate?

Se apropie de Tom.

– Ştii unde ne aflăm... chiar acum?

Tom clatină din cap. Habar nu are. Ultimii zece ani din viaţă şi i-a petrecut într-o fostă tabără de vară.

Henry îşi face mâna să semene cu o mănuşă cu un singur deget, de forma statului Michigan, şi arată spre un punct situat în centrul degetului său mijlociu.

– Indian River, spune el, cu un surâs.

Lui Tom îi bubuie inima-n piept. E prea mult pentru el.

– Ai auzit de locul ăsta? întreabă Henry.

– Da!

I s-a tăiat răsuflarea.

Henry încuviinţează din cap.

– Te-aş putea duce acolo. Le-ai putea arăta ochelarii. Lumea va aprecia ce-ai realizat.

– Tu... tu ai fost acolo? întreabă Tom.

Henry râde.

– Am trăit acolo.

Apoi:

– Ce zici, Tom? Să-ţi schimbi viaţa? Să începi să trăieşti cum vrei tu... nu cum vrea mama ta?

Tom îşi duce o mână la faţă, acolo unde l-a plesnit Malorie.

– Da, răspunde Tom. Asta-mi doresc. Să încep să-mi trăiesc viaţa. Chiar acum.

24

Olympia n-are nevoie să se uite pe fereastră ca să știe că trenul e aproape cu totul înconjurat de creaturi.

Le aude.

Există o diferență, a constatat ea, între pașii unei căprioare și cei ai unor făpturi care aproape că au făcut-o pe mama ei să-și iasă din minți, în sensul vechi al expresiei. Nu e vorba atât de greutate, cât de masivitate, de intensitatea unui pas și de intenția (sau absența sa) pe care o implică.

Da, știe foarte bine că sunt înconjurați. Pare că sute de creaturi roiesc în jurul trenului. Suficiente cât să acopere și zgomotul creat de roți.

Malorie nu s-a întors. Asta nu înseamnă neapărat că nu l-a găsit încă pe Tom, deși cel mai probabil așa stau lucrurile. Olympia nu vrea să creadă că fratele ei ar fi putut părăsi trenul, deși înțelege și faptul că Malorie nu l-a mai lovit niciodată. Oare ce-o fi în mintea lui Tom în momentul ăsta?

Îi este imposibil să nu compare viața reală cu paginile și cuvintele scriitorilor din lumea de dinainte. Pe lângă asta ar mai fi și numărul de povești despre „transformare" pe care le-a găsit până acum. Zeci de romane în care băiatul sau fata se regăsesc pe ei înșiși la final, își descoperă menirea, viitorul. Oare și Tom se află pe buza unui asemenea abis?

Și dacă așa stau lucrurile, ar putea el oare păși într-un viitor cu totul nou fără ele?

Glasuri din afara compartimentului. Oameni care par îngrijorați. Poate că bănuiesc și ei că ceva suspect se află afară. Ea trebuie să le spună tuturor ce-a auzit. Dacă există o oroare asupra căreia Malorie le-a atras atenția mai mult decât asupra celorlalte, aceea e că nu-i nevoie decât ca o singură persoană să se uite, să vadă, nu-i nevoie decât de un singur nebun ca să aprindă toate bețele de chibrit din cutie.

Deschide ușa de la compartiment, așteptându-se aproape să-l vadă pe acel individ, Henry, care, sinceră să fie, îi amintește de descrierea lui Gary făcută de Malorie. Omul-negru al lui Malorie. Pe hol. Cu un topor.

TE-AM PRINS!

Dar nu e cazul. În locul lui se află vreo șase oameni speriați, uitându-se la ea, o fată de șaisprezece ani, căutând îndrumare, informații, speranță.

– Ce se întâmplă? întreabă o femeie.

– Așa cum ne-a avertizat Dean, spune ea, trecem printr-o zonă unde ele sunt foarte multe.

Ele.

În lumea cea nouă, nu mai e nevoie de nici o altă lămurire.

Dar oamenii nu fac decât să se uite la ea.

– Vă rog, insistă Olympia, apoi adoptă tonul mamei ei: Intrați la loc în compartimentele voastre și închideți ochii, până trecem de ele.

Conducere. Călăuzire. Olympia a tot făcut ani la rând lucrurile astea, într-o formă sau alta.

O pornește pe hol. Ușile fiecărui compartiment sunt deschise. Oamenii au simțit că se întâmplă ceva.

– Închideți ochii, le spune ea tuturor, când trece prin dreptul lor. Stați la locurile voastre.

Când ajunge în capătul vagonului, procedează la fel. Deschide ușa și pășește dincolo de ea.

Aici, și mai mulți oameni. Și mai multe discuții. Cu toții par confuzi. Atât de vulnerabili. Oare nu știu și ei că există o singură regulă după care trebuie să se ghideze? Nu înțeleg oare că, ori de câte ori simt că se întâmplă ceva, ar trebui să închidă ochii?

-Hei! strigă ea, începând să se simtă tot mai încrezătoare când dă indicații. Închideți ochii, toată lumea. Sunt o mulțime afară.

Un bărbat o oprește.

-Ce știi tu? o întreabă el, cu o mină suspicioasă.

Olympia își amintește de ceva ce Malorie a învățat-o cu mult timp în urmă.

Indiferent pe cine cunoști, pe cine întâlnești, trebuie să-ți reamintești că toți au suferit pierderi. Indiferent că-i vorba de părinții, de copiii, de prietenii lor... ei au pierdut pe cineva în această lume nouă. Și trebuie să ții minte asta în timp ce stai de vorbă cu ei, atunci când par să nu aibă încredere în tine, atunci când în ochii lor pari o amenințare.

-Sunt multe pe lângă tren, spune ea.

Bărbatul închide ochii.

-Mulțumesc, zice el.

Olympia pornește mai departe. Cu gândul la Tom. Cu gândul la Malorie. Unde or fi?

-Hei, îi zice Olympia unei femei care a rămas cu fața la panoul metalic ce fusese pe vremuri o fereastră. Ar trebui să închizi ochii.

Privind-o din profil pe femeie, Olympia zărește o tristețe pe care n-a mai întâlnit-o niciodată. Când au sosit creaturile, Malorie, și Olympia știe bine asta, a fost cuprinsă de furie. S-a speriat. Dar nu s-a lăsat niciodată acaparată de tristețea acestei noi lumi.

Mamă, rostește Olympia în gând. *Vin*.

Malorie și-a crezut părinții morți vreme de șaptesprezece ani, mai mulți ani decât are Olympia acum! Cu toate astea, ea a găsit energia necesară pentru a-și crește copiii. A găsit curajul de a-și repeta regulile, la nesfârșit, pentru a întipări în mințile lor ideea de siguranță, întotdeauna. Ce-ar fi făcut Olympia dacă ar fi găsit numele mamei ei naturale pe acea listă cu supraviețuitori? Oare ar fi reacționat la fel de prompt precum Malorie? Sau ar fi făcut un pas în spate?

– S-a terminat, zice femeia.

Dar nu pare să i se adreseze direct Olympiei.

Olympia dă să-i zică să închidă ochii, dar se oprește. Femeia și-a pictat niște ochi deschiși peste pleoapele închise.

– S-a terminat, repetă femeia.

Ușa unui compartiment se deschide. Un bărbat iţește capul afară.

– Închide ochii, îi spune Olympia. Sunt o mulțime de creaturi afară.

Bărbatul face mai mult decât atât; dispare înapoi în compartimentul lui și închide ușa la loc. Olympia îl aude mutând ceva în fața ușii.

Bun, rostește ea în gând. Și știe că Malorie ar gândi la fel. Și se simte bine, Doamne, ce bine se simte, când interpretează rolul lui Malorie. Când îi ține locul mamei sale, care trebuie că și-a ieșit din minți tot căutându-l pe Tom, gândindu-se totodată la părinții ei, pe care i-a crezut atâta vreme morți.

Morți!

Olympia ajunge în capătul vagonului. Deschide ușa, pășește dincolo. Deocamdată, nici urmă de Malorie sau Tom. Poate că sunt în vagonul-restaurant. Poate că sunt bine.

Dar Malorie n-ar fi venit înapoi, nu i-ar fi dus și el de grijă?

Pe Olympia o izbește gândul că cei pe care urmează să-i vadă, Sam și Mary Walsh, cei care își dorește atât de mult să fie în viață, sunt oamenii care, la rândul lor, i-au dus toată viața de grijă lui Malorie.

Până au venit creaturile.

Creaturi care, Olympia aude acest lucru, sunt cu sutele acum. Ca și cum întreg peisajul ar fi alcătuit din ele. Ca și cum exact în acest loc, situat în mijlocul statului Michigan, din Statele Unite ale Americii, aici și-ar avea originea, de aici ar fi scăpat, pe aici ar fi pătruns în lumea de dinainte, schimbând-o pentru totdeauna.

O ușă alunecă, deschizându-se, în stânga ei. Un copil se uită afară.

–Nu, nu, îl avertizează Olympia. Înapoi. Și închide ochii.

–De ce?

E un băiețel. Olympiei îi aduce aminte de Tom. Păr negru. Privire aprigă.

–Pentru că trecem printr-o zonă primejdioasă și trebuie să ne luăm mai multe măsuri de precauție. Bine?

Însă băiatul, mult mai mic decât Olympia, se uită la ea așa cum își închipuie că se uita și ea odată la Malorie. În reacția lui se simte mai puțină asprime decât în a ei. Mai puțină groază. Acest copil a crescut într-o lume în care creaturile sunt ceva la ordinea zilei. Olympia nu are de unde ști, dar poate că el a stat lângă o mie de creaturi până acum, de-a lungul vieții sale. Habar nu are, poate că el nu se teme deloc.

O fi posibil? Și oare fiecare generație se va simți tot mai confortabil în lumea cea nouă, până când...

Până când, ce?

–Înăuntru, repetă ea.

Apoi:

– Unde îți sunt părinții? Sunt și ei cu tine?

Când întreabă asta, o mână răsare în spatele băiatului, îl prinde de braț și îl trage înapoi în compartiment. Ușa se închide în urma lui.

Olympia pleacă mai departe.

În acest timp, se întreabă... până când, ce?

Malorie ar spune că atât timp cât creaturile rămân aici, lumea ar trebui să poarte bentiță. Dar Tom ar argumenta că până la urmă cineva o să găsească un mod de-a le înfrânge. Însă ce înseamnă „să le înfrângă"... pentru micuțul din compartiment?

Ajunge în capătul vagonului, deschide ușa, pătrunde în următorul.

Acolo e Dean. Bun. Bine. Poate că el a văzut-o pe Malorie. Dar el i-o ia înainte.

– Ai văzut-o pe mama ta?

Pare foarte îngrijorat. Olympia știe că el a condus de multe ori trenul prin zona asta ce colcăie de creaturi. Să-l mai îngrijoreze oare și altceva în afara creaturilor?

– Nu. Poate că e în vagonul-restaurant?

Dean îi susține privirea pentru o fracțiune de secundă. Da, în ochi i se citește îngrijorarea.

O îngrijorare profundă.

– Nu vreau să te sperii, spune el, dar i-am căutat prin tot trenul pe mama și pe fratele tău. Și...

Olympia simte cum se frânge ceva în ea. Orice se întâmplă, e de rău.

– Și pur și simplu nu sunt în tren.

Olympia se simte mai mică decât s-a simțit de multă vreme. E iarăși doar o copilă, părăsind școala pentru nevăzători. Poate că-i chiar și mai mică decât era atunci.

– Ar trebui să fie aici, spune ea. Ar...

– Mai lipsește cineva, adaugă Dean.

Olympia știe cine.

Henry. Bărbatul acela cu care, dacă ar fi aflat că vorbesc, Malorie i-ar fi ucis.

În timp ce Dean îi rostește numele, în timp ce începe să i-l descrie, Olympia deja pornește în direcția opusă. Străbate un întreg vagon, apoi încă unul, iar inima îi bate repede-n piept. Mult prea repede. Malorie i-a spus mereu să respire când se simte înspăimântată, că oxigenul, oricât de simplu ar părea, e de fapt cel mai bun remediu împotriva fricii.

Dar acum nu poate.

Gary.

Dean nu i-a zis „Henry". I-a zis Gary.

– *TOM!* țipă ea. *MAMĂ!*

Și Gary lipsește.

Într-un vagon-depozit. Aici nu există nici o ușă. Dean e undeva în spate, strigând și el. Olympia nu se oprește.

Al doilea vagon-depozit. Capătul trenului.

Dincolo de ușa din fața ei se află lumea largă.

Iar acea lume colcăie de creaturi.

Olympia deschide ușa, pășește dincolo de ea, rămâne pe platforma de metal, simte cum vântul se năpustește să o întâmpine.

Acum e și Dean acolo. Spunându-i să fie precaută. Să nu își facă griji. Nu are cum să fie chiar atât de rău cum crede Olympia.

Însă Olympia mai aude și altceva, peste glasul lui.

Un fâlfâit la picioarele ei.

Se lasă în genunchi și descoperă că sursa zgomotului este o bucată de țesătură ce flutură, agățată de un grilaj, acolo unde platforma întâlnește ușa.

De atâtea ori a atins exact această bucată de cârpă, încât nici nu se mai întreabă ce e.

În vreme ce trenul își continuă drumul către nordul îndepărtat, ea se ridică și se îndreaptă cu fața către sud.

– Mamă.

Pentru că un singur lucru n-ar pierde Malorie Walsh niciodată, la un singur lucru nu ar renunța, un singur lucru de pe lumea asta nebună o definește mai bine decât oricare altul, iar acest obiect se află acum în mâna Olympiei.

Știe că situația e cum nu se poate mai rea. Lui Malorie i s-a întâmplat ceva.

Dovada nu constă în absența lui Malorie... ci în ceea ce ține Olympia în mâna ei, fluturând, neagră și furibundă.

Bentița mamei sale.

ÎNCĂPERI MAI SIGURE

25

Malorie se ascunde într-un pâlc de copaci aflat în capătul cel mai îndepărtat al domeniului lor. Iazul stă între ea și casa în care părinții săi și Shannon o caută, speră ea, cu disperare.

E mânioasă.

Mama și tata insistă ca ea să citească din cartea pentru copii pe care profesoara i-a dat-o ca temă de lectură, însă ea nu vrea să citească o carte pentru copii, ea o vrea pe cea pentru adulți, cea pe care o citește mama ei, cartea scrisă de o femeie adultă, cu creier de adult. Nu-i place ideea de povești pentru copii, de carte concepută special pentru cineva despre care se presupune că nu e pe deplin dezvoltat, că nu e la fel de inteligent precum părinții săi. Ce, ea nu e? Malorie nu este la fel de inteligentă precum părinții ei? Și ce e mai rău decât faptul că ei i-o interzic e că mama și tata sunt, de obicei, atât de încurajatori. Da, asta o deranjează cel mai tare pe Malorie. Faptul că ei îi țin partea doamnei Cohn, când e atât de limpede că Malorie e cea care are dreptate.

De aceea a fugit de acasă. Nu, n-a ajuns foarte departe, dar e suficient de departe ca să le dea de înțeles că ce fac ei, ce spun ei e greșit.

De unde se ascunde, ea nu îi mai poate auzi. Și nici vedea.

E bine. Nici ei nu o pot auzi sau vedea.

Se așază pe acele și conurile căzute pe jos, însă descoperă că e prea umed, așa că se ridică.

Oare mama știe pe unde se află? Dacă știe, atunci va trebui să vină până aici și să o mustre cu asprime pe Malorie. Ea nu are de gând să se întoarcă acasă. Pentru nimic în lume.

Aude o crenguță rupându-se și își zice aha, Shannon vine să stea de vorbă cu ea. Un ambasador al părinților lor. Shannon va veni la ea și îi va zice haide, Mal, haide, ei fac ceea ce trebuie, doar sunt mama și tata, doar îi cunoști prea bine, haide. Malorie nu va veni cu ea. Acesta e momentul maturizării ei. Exact acest moment. Nu-și dau și ei seama? Nu-și dau toți seama că lumea s-a schimbat?

Însă când Malorie privește printre copaci, nu o vede, de fapt, pe Shannon, și nici pe părinții ei. Nu vede pe nimeni. Nimic. Nici măcar un animal.

Așadar, ce anume a făcut acel zgomot? Cu siguranță cineva a pășit chiar lângă pâlcul de copaci. Era senin ca în oricare altă zi, chiar dacă începea să se însereze, iar soarele se pregătea să apună și se răcea din ce în ce mai mult în locul în care stătea ea, făcând-o să se gândească, pentru o clipă, la pardesiul ei confortabil, rămas în casă, la pături, la canapea și la căldura căminului ei.

Dar nu. Nu va pleca de aici. Nu chiar acum. Nu până când mama și tata nu îi vor spune că poate citi o carte de adulți pentru tema de lectură și nu pe cea despre un câine care călătorește în spațiul cosmic.

O altă pârâitură, și Malorie chiar iese din pâlcul de copaci. Trebuie că Shannon umblă pe acolo, gata să sară la ea, ca să o sperie. Sau poate că sunt mama sau tata, venind până la urmă ca să stea de vorbă cu

ea. Poate că o urmăresc de undeva, o spionează, vrând să vadă ce face ea acolo.

Să fugă, oare, și mai departe de casă?

- Shannon, spune ea, căci sigur sora ei trebuie să fie cea care o necăjește.

Tipic pentru Shannon să-și aleagă un moment nepotrivit ca să se ivească toată numai un zâmbet, să o sperie, să glumească pe seama ei, să-și dea ochii peste cap când vede cât de departe a ajuns Malorie, în fuga ei de-acasă.

Dar Shannon nu e acolo.

Nu e nimeni.

Și nimic.

Malorie simte un fior. Parcă soarele coboară mai iute pe cer decât de obicei?

- Naiba să vă ia pe toți, spune ea.

E o expresie pe care a auzit-o la televizor. I-a rămas în minte. I se pare că e exact genul de lucru pe care ar vrea să-l spună părinților ei în clipa de față.

Se așază iar jos, chiar în timp ce, deasupra ei, cerul se întunecă de-a binelea. Își cuprinde genunchii cu brațele și și-i strânge la piept.

Ar fi trebuit să-și ia ceva mai gros pe ea, ar fi trebuit să-și acorde cincisprezece secunde ca să-și împacheteze ceva. Dumnezeule, de ce a trebuit să plece așa în pripă? Iar mama și tata știu măcar că a plecat? Sau cred că e tot în camera ei, fierbând în suc propriu?

Ar fi trebuit să le spună că pleacă. Da. Pentru un efect deplin. Însă i s-a părut că furia ei era suficientă, i s-a părut că lumea întreagă i-o putea simți.

O pârâitură. Încă una. Atât de aproape, că Malorie cască nițel gura și se întoarce cu fața în direcția din care aude zgomotul. Nu are nici cea mai mică îndoială că ceva se pregătește să sară la ea dintre copaci,

că o mână va țâșni spre ea, un chip, abia iluminat, din întuneric.

Doar a văzut astfel de chestii la televizor. Chestii înfricoșătoare. Fantome și demoni și, pentru Malorie, cele mai rele dintre toate, *creaturile*.

De genul acela imposibil de explicat, genul acela care nu încap perfect în sicrie, cum încap vampirii, vârcolacii, goblinii sau strigoii. Chestiile abstracte o înspăimântă cel mai mult, căci nu știe cum să se raporteze la ele.

– Plecați, zice ea.

Apoi:

– Vă rog.

Pentru că, cine știe? Poate că orice se apropie tiptil de ea o va asculta, așa cum mama și tata nu o vor face. Poate că orice se află pe acolo, lângă ea, îi va îndeplini dorințele. Poate, poate, poate...

– Mal.

Sare imediat în picioare, cu brațele desfăcute, gata să lovească orice s-ar afla aproape de ea, o chestie care trebuie s-o fi urmărit fugind din casă, apoi s-o fi urmat tocmai până la marginea proprietății.

– Pot intra?

Instinctul o îndeamnă să zică nu, *nu*, însă recunoaște vocea.

– Tată, nu sunt în dispoziția necesară pentru o predică.

E aproape ca și cum l-ar auzi zâmbind, chiar dincolo de copaci, în întuneric.

– Și îți promit că nu-ți voi ține nici una, replică Sam Walsh.

Apoi copacii se despart și, preț de o clipă, ea poate vedea cerul, vede că a mai rămas nițică lumină, iar tata e pictat în purpuriu și oranj de soarele gata să

apună, în timp ce pășește în luminiș și e înghițit chiar de bezna în care se află și ea.

– Ia te uită, începe el. Ce locșor frumos! Să știi că eu n-am venit niciodată aici. Nu mi-am dat seama că s-a creat un spațiu atât de primitor.

Malorie îl consideră deja doar al ei, un club, un fort, un loc în care li se îngăduie accesul doar celor care gândesc la fel ca ea.

– Înțeleg, continuă tata. Și, la naiba, respect tot ce ceri.

Nu știe dacă să se încreadă în spusele lui. Chiar înțelege? Dar mama înțelege?

– Mda, păi atunci de ce nu pot citi cartea mamei?

– Poți, răspunde tata. Oricând vrei tu. Chiar și acum.

– Pot?

– Desigur. Ba chiar poți face și un referat despre ea. Dar va trebui să scrii unul și despre cealaltă.

– De ce?

– Pentru că, răspunde tata, a cărui siluetă se profilează, liniștitoare, pe fundalul acelui spațiu mic și răcoros, există un mod de-a face ambele lucruri deodată.

– Ambele?

– Da. Un mod de-a urma regulile și de-a le încălca în același timp. Unii ar spune „să-ți plătești datoria", înțelegi, adică citești cartea pentru copii, ca să o poți citi și pe cealaltă. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată acest fel de a pune problema. Pentru mine e mai degrabă ceva de genul: să știi că poți să înveți câte ceva, poate chiar ceva important, făcând lucruri pe care crezi că n-ar trebui să le faci. Cum ar fi să tunzi peluza. Crezi că eu vreau s-o fac în fiecare săptămână? Dar, în timpul ăsta, de câte ori tund peluza, îmi

las mintea să hoinărească aiurea și ajung să fiu mai fericit că am făcut-o.

– Dar, tată...

– Ce e?

– Sunt prea mare pentru acea carte.

– Atunci scrie cel mai mare referat făcut vreodată, Malorie. Și predă-l și pe cel despre cartea mamei cam o săptămână mai târziu. Ai încredere în mine... Doamna Cohn nu se va mai uita niciodată la fel la tine.

Pași în apropiere, cineva pe peluză. Copacii sunt dați la o parte, iar Malorie o vede pe mama ei.

– Am găsit-o, spune Mary Walsh.

Pășește și ea în întuneric. E liniștitor, într-un fel, să se afle în întuneric, împreună cu ambii părinți. Ei nu-i văd fața, nu văd cât e de stingherită. În același timp, poate spune exact ce vrea să facă, cum se simte, fără să-și facă griji pentru ce impresie lasă.

– E frig aici, spune mama.

– Aveam de gând să dorm aici, zice Malorie.

– Zău?

Apoi:

– Păi, atunci sper că te-ai gândit să-ți iei și o lanternă.

Malorie simte ceea ce, la început, crede că ar fi mâna mamei atingând-o pe a ei. Dar nu e. E cartea. Cea pentru adulți.

O ia de la ea.

– Nu cred că ți-am zis noi vreodată să nu citești o carte, spune mama. Mai cu seamă că-i una bună.

– Mersi, răspunde Malorie.

Nu vrea să plângă. Nu vrea ca ei să o creadă slabă.

Copacii se dau iar la o parte.

Shannon.

– Care-i treaba, Mal? începe ea. Ai fugit în grădină?

-Tacă-ți gura, o repede Malorie.

Dar tata râde. Apoi începe să râdă și mama. După care o pufnește râsul și pe Malorie. Nu se poate abține și nici nu se poate opri. Ba, mai mult, nici nu vrea să o facă.

-Am citit cartea pentru copii în timp ce tu stăteai ascunsă, spune Shannon.

-E nașpa, zice Malorie.

-Nici măcar n-ai citit-o!

Are dreptate.

-E bună? întreabă ea.

-Nu, răspunde Shannon. Chiar deloc.

Încep iar să râdă.

Tata se așază jos, cu picioarele încrucișate, în acele de brad și în țărână.

I se alături și mama.

Apoi, și Shannon.

După care, zicându-și în sinea ei că acestea sunt singurele trei persoane pe care le va primi în noul ei club, Malorie se așază și ea pe jos.

Și încep să discute.

Iar Malorie, încă o fetiță, se gândește la faptul că un părinte își va găsi întotdeauna copiii. Chiar dacă aceștia vor fugi. Chiar dacă se vor ascunde în întuneric. Și știe foarte bine, fără să i-o mai spună vreun profesor, că această lecție îi va rămâne toată viața întipărită în minte.

26

Malorie se trezește.

Simte miros de praf.

Un instinct din lumea de dinainte îi spune să deschidă ochii.

O senzație de aer rece, dându-i de înțeles că e afară, îi spune să nu o facă.

– Ce...

Simte aerul rece pe pleoape. N-a mai simțit așa ceva de un deceniu sau chiar mai mult.

Lumea de afară, pe ochii ei neacoperiți.

– Ce...

Ridică brațele și nu simte nimic deasupra ei. Întinde brațele în lateral. Simte țărână.

O miroase. Țărână. Miros de pivniță.

Capul o doare așa cum nu a mai durut-o niciodată. Nu e o migrenă. Nu e din cauza lipsei de somn. E o leziune.

Și nici bentița nu o poartă.

Se ridică în capul oaselor, cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi pregătită să lovească pe oricine s-ar afla în apropiere.

Cineva a pus-o acolo.

Dar nu se mișcă nimeni. Nu răsuflă nimeni. Nu vorbește nimeni.

Se târăşte până ajunge la un perete de pământ. Se ridică în picioare. O doare capul. Pipăie zidul, pe lung, dar nu-i dă de capăt.

Ameţită, umblă clătinându-se prin spaţiul acela. Lipsa bentiţei e oribilă. Senzaţia unui cer deasupra capului. Vulnerabilitatea.

Ajunge la un al doilea zid şi încearcă să-i găsească un capăt. Nu izbuteşte.

E umed aici. Umed ca într-un beci.

Îşi aminteşte un glas familiar în spatele trenului.

-Nu, rosteşte ea.

Pentru că e prea îngrozitor. Glasul pe care crede că l-a auzit. De câte ori s-a înşelat crezând că a auzit aceeaşi cadenţă a vorbirii? De câte ori s-a trezit descoperind că Gary era cel care vorbea de partea cealaltă a uşilor întredeschise, în vise?

-Nu.

Dar poate. Poate.

Îşi atinge capul, simte un cucui. A fost lovită. Pe platformă. Îşi aduce aminte.

-O, Doamne.

Trenul. Iar Tom şi Olympia sunt încă în el.

Îndepărtându-se acum de ea.

-HEI! strigă ea.

Pentru că trebuie.

A fost pocnită. Lovită în cap. Aruncată din tren.

Nu-i aşa?

Inspiră, dar nu poate ţine aerul în piept. Trebuie să se calmeze cumva.

Porneşte iute prin acel spaţiu, găseşte un al treilea zid. Nu-i dă de capăt.

E tot din pământ.

O groapă în pământ?

Vede acum, cu ochii minții, cuvinte din manuscrisul recenzorului.

Încăperi Mai Sigure.

Eforturi depuse de bărbați și femei ca să construiască buncăre pentru cazul în care creaturile ar prelua pe deplin controlul.

Să fi preluat pe deplin controlul? Să fie ea, oare, ultima femeie întreagă la minte rămasă în viață?

Se mișcă repede. Găsește un al patrulea zid. Se străduiește să le atingă iar pe toate patru.

Spațiul e mare. Mai mare decât un mormânt. Însă tot o groapă în pământ rămâne.

– Ajutor! strigă.

Însă nu vrea să o facă, nu vrea să se dea de gol. Trebuie să asculte. Trebuie să gândească.

Orice s-a întâmplat... a supraviețuit.

Scurmă cu degetele în ziduri. Trebuie să iasă de aici. Trebuie să-i găsească pe copii. Trebuie să se întoarcă în tren.

Acum.

Încearcă să-și impună să facă doar câte un lucru pe rând. Să iasă mai întâi din groapa asta. Apoi, să-i găsească pe copii.

Răsuflă greu. Nu se poate controla.

– *Tom!*

N-ar fi trebuit să facă asta. Pe-acolo s-ar putea afla oricine. Cei care au prins-o în capcană. Își amintește numele de Nathan. Își amintește glasul lui Gary.

Sau nu?

Nu cumva el așteaptă deasupra? Nu cumva se uită de sus în jos, la ea, rămasă în groapă?

Sau au vârât-o aici doar ca să o dea la o parte din calea lor?

– *TOM! OLYMPIA!*

Încearcă să se cațăre pe zid, dar nu găsește nici un punct de sprijin.

Își aduce aminte de Tom părăsind compartimentul de tren, roșu la față acolo unde-l plesnise ea.

- O, nu, îngână Malorie.

Dar indiferent ce ar fi, indiferent ce s-a petrecut, i se pare, dintr-odată, că ea e motivul pentru care se întâmplă toate astea.

- Tom, zice, ca și cum fiul ei s-ar afla în această încăpere (încăpere mai sigură?), alături de ea. Tom, te rog. Nu fi mânios. Nu face ceva nesigur. Te rog, Tom, nu fi nesigur.

Te rog,

Tom,

nu îți pierde mințile.

Își aduce aminte de denumirea *Indian River*, rostită de o voce familiară. Chiar înainte de-a fi aruncată din tren. Însă în clipa în care își zice că a fost Gary, glasul acestuia se estompează în mintea ei, precum un păianjen care evită să fie detectat.

Indian River, e convinsă, nu-i un loc pentru ea. Nu contează dacă au prins acolo o creatură sau nu. Oamenii dintr-o comunitate care ar sărbători așa ceva sunt...

- *Demenți, lua-i-ar naiba*, rostește ea.

Iar glasul i se ascute de panică și vină.

Respirația i se accelerează din nou. Nu poate sta locului. Încearcă să se cațăre pe ziduri.

O, Malorie n-ar fi trebuit să-i aducă pe Tom și pe Olympia în tren. N-ar fi trebuit să-i lase să simtă gustul noii lumi. Cu siguranță nu un tren. N-ar fi trebuit să-i aducă. Existau opțiuni. Și-ar fi putut căuta singură părinții.

Însă acum...

Asta e din vina lui Malorie.

Lucrurile pe care le spun oamenii despre ea sunt adevărate. E paranoică. Hiperprotectoare. Excesiv de mămoasă. Şi-a zis că nu există altă modalitate de-a se comporta cu ei. N-ar fi putut să se comporte altcumva.

Îşi aminteşte cum îl plesnea pe Tom, când acesta avea doi ani, cu pliciul de muşte, atunci când băieţelul se trezea cu ochii deschişi. Îşi aminteşte cum l-a pălmuit în compartimentul de tren. Îşi aminteşte ţipând, ţipând atât de des, rostind atât de des nu nu nu, Tom, *NU!*

Dar dacă-i spui cuiva de prea multe ori nu, atunci va începe să-şi spună în gând da, doar ca să mai audă şi altceva, doar ca să mai audă şi alt cuvânt, şi va ajunge să şi gândească *da*.

Malorie îşi imaginează chipul tânăr al lui Tom stând în faţa unui grup de ţicniţi din lumea nouă, cu toţii murind de nerăbdare să dea la o parte o prelată, pentru a-i arăta băiatului ce-au prins ei acolo. Aceea e lumea pe care şi-o doreşte Tom. Precum cea din Indian River. Ea îi vede ochii albaştri, acum căscaţi larg în mintea ei, şi părul negru, la fel de negru ca al ei. Tânărul Tom îşi adună curajul pentru acea fabuloasă răzvrătire, strângându-şi pumnii mici, ca să se păcălească singur că e mai mare decât e, de fapt. Ea vede clar ceva în mintea lui, în creierul lui, punctul exact unde începe nebunia adevărată. I-o aude fluturând, trezindu-se la viaţă.

Îşi imaginează cum e trasă prelata.

Vede cum Tom face ochii mari, din ce în ce mai mari.

Pentru că de-asta au vrut să scape de Malorie, nu-i aşa? Oamenii care au băgat-o aici? Din ce alt motiv, dacă nu ca să pună mâna pe copiii ei?

Deschide gura ca să pronunţe numele lui *Gary*, dar nu vrea să o facă. Nu poate.

Caută să se suie pe zid, închipuindu-și cum Tom își înclină capul, plin de curiozitate față de creatura de sub prelată, ultima redută a lui Tom, ultima încercare de asimilare, în vreme ce originea nebuniei își ia zborul, o pasăre la fel de neagră precum părul lui și la fel de albastră precum ochii lui, zburând către infinitul minții sale. El încearcă să o prindă, să o vâre la loc în cutie, ca să facă să înceteze fluturatul neîncetat al acelor aripi, nebunia scăpată de sub control, un tânăr care a luat-o razna, o minte încă insuficient de matură ca să-și dea seama că gândurile sale nu sunt corecte, că gata, a cedat, s-a fracturat, a zburat. Și-l închipuie pe băiat gândindu-se că a reușit, că a înfrânt creaturile care l-au ținut atât timp sub control, că a înfrânt acele entități răpitoare, ce l-au lipsit de priveliști, de orice priveliști, de toate priveliștile din lume.

Și chiar în clipa în care crede că a reușit, că a făcut în așa fel încât să nu-și piardă mințile, băiatul își duce degetele la față.

Și sfâșie.

Și trage cu putere.

Și scoate un urlet oribil, de om care nu mai e în toate mințile. Nici măcar suficient de matur ca să înțeleagă ce i-a luat pasărea aia în gheare, ducând cu ea departe, atât de sus, de nici nu se mai vede, a dispărut deja din raza vizuală, și nici auzit nu mai poate fi.

Nici măcar de către Tom.

Malorie sapă în țărână. Trebuie să iasă de aici. Acum.

Se gândește la prietenii din casă, la Felix și Cheryl, la Olympia și Don. Se gândește la Victor, lătrând la draperiile înnegrite.

Sapă mai departe.

Al cui glas îl aude? Al unuia dintre cei din casă?

Se simte dezbrăcată fără bentiță. Complet expusă. Își aduce aminte de Annette cotind pe acel coridor, cu cuțitul în mână, cu părul roșu ca sângele fluturându-i în spate, către ceea ce o făcuse să înnebunească.

Sapă în pereți. Sare în sus.

Nu se poate liniști.

– TOM!

Tot ce face el e să asculte! Tot ce face el e să audă! A făcut-o mai bine decât oricine altcineva vreme de șaisprezece ani!

O va auzi. Trebuie.

Doar că... el e într-un tren. Alături de... alături de...

Merge drept înainte, prea repede, și se lovește de un zid de pământ. Își lipește de el palmele desfăcute și se întinde în sus, sus, sus.

Își imaginează un pătrat, sus pe cer, o ieșire din groapa în care a căzut.

Se gândește: *Încăperi Mai Sigure.*

O fi existând și ieșiri din aceste încăperi? Sau ideea e... să mori după propriile reguli... fără a înnebuni?

Malorie aude un foșnet în spatele ei și se răsucește, cu ochii strâns închiși, cu brațele ridicate. Tremură. Răsuflă prea anevoios.

Ascultă.

Chestia aia se mișcă.

– *Rămâi acolo!* țipă ea, cu glasul cuprins de isterie.

O pasăre negru cu albastru, pregătindu-se să-și ia zborul...

Ori a mai auzit acest sunet înainte, ori e atât de înspăimântată (*Tom, Tom și Olympia, Olympia*), încât a confundat acest sunet cu unul asemănător, cu cel pe care l-a auzit în spatele ei în mansardă, în timp ce îi dădea naștere băiatului pe care încearcă acum cu atâta disperare să-l găsească.

O mișcare aproape, în dreapta ei. Malorie se răsucește, se trage îndărăt.

-O, te rog, nu, rostește ea.

Pentru că acum crede. Acum o *știe*.

Nu e un om aici jos, cu ea.

-*Rămâi acolo!*

Se lipește cu spatele de cel mai apropiat zid de pământ.

Nu își închipuie un bărbat. Nu își închipuie o femeie. Nu își îngăduie să își închipuie absolut nimic. Mai degrabă, cu ochii minții, vede o prelată trasă într-o parte, și sub ea, o chestie pe care și-a învățat copiii de mici s-o evite cu orice preț, în orice clipă a zilei.

-*Rămâi acolo!*

Malorie nu e singură aici jos, nu.

-*RĂMÂI ACOLO!*

Își trage gluga și mai strâns în jurul capului.

Nu există mărturii cum că vreo creatură ar fi inițiat un contact, că ar fi forțat pe cineva să se uite la ea.

Dar cum ar fi ca una să cadă exact în aceeași groapă în care ai fost azvârlit și tu?

-*Nu te apropia de mine.*

De-a lungul vremii, Malorie a ajuns să creadă că creaturile nu sunt îngrădite de aceleași limitări cum e omul. Oare dacă peste una ar cădea un copac, ar zdrobi-o? Dar o mașină condusă de o femeie legată la ochi? Pentru că ea n-a auzit niciodată despre vreun trup mort, despre vreo creatură decedată, așa că i se pare imposibil să își imagineze una aflată în stare gravă. Însă acum, aici... o fi și ea captivă, precum Malorie, în această Încăpere Mai Sigură?

Asta înseamnă ceva pentru ea. Ceva mai important decât îi permit împrejurările curente.

Se mişcă prin groapă, Malorie îi urmăreşte mişcările, apoi se întoarce către zid și încearcă iar să se cațăre pe el.

Sare, dar nu poate atinge marginea.

Un alt foşnet, un pic mai departe. Ceva alunecă prin praf. Ceva umed? Un sunet plin de viață? Își dorește ca Tom să fie aici, ca să îi poată spune ce e. O, de câte ori n-a fost *el* cel care a învățat-o *pe ea* când se aflau afară în lume? De câte ori nu au salvat-o urechile lui, nu au ghidat-o, nu i-au spus ce să facă?

– Te rog, zice Malorie.

Dar această făptură nu merită rugăminți.

Ceva i se freacă de mâneca hanoracului.

Malorie țipă, cade la pământ, acoperindu-și fața cu mâinile.

Va încerca să-i smulgă gluga? Mănușile? Ultimele rămășițe ale armurii?

Ființa dă înapoi, către capătul mai îndepărtat al Încăperii Mai Sigure.

Malorie rămâne nemișcată. Şi i se pare că Tom și Olympia alunecă tot mai departe.

Pentru totdeauna.

Cât de mult ar fi putut nădăjdui să-și apere copiii? Ca și cum Malorie însăși ar fi un soi de bentiță umblătoare. O Malorie alcătuită din cârpă neagră, cu părul negru reprezentând izvorul din care-și are originea. Cât de mult s-ar fi putut aştepta să-i țină la adăpost pe Tom și Olympia? Un an? O zi? Zece ani? Zece după-amiezi? Nu mai există rău și bine. Ştie acest lucru. Să fii mamă nu mai înseamnă același lucru ca în urmă cu şaptesprezece ani, când era ultimul lucru din lume la care se gândea. Să fii mamă nu mai înseamnă nici ce însemna acum zece ani, când prețul supraviețuirii era mare pentru cei care supraviețuiseră, astfel încât

sănătatea lor mintală avea să fie pusă la încercare î
vechiul sens al cuvântului, brutal, crud și extrem de lent
Acum, ghemuită în colțul încăperii, Malorie se sim
te de parcă ea însăși ar fi propria bentiță, purtată atât
de mult timp, încât a devenit una cu ea, abandonată
într-o groapă, să nu mai fie folosită niciodată.

Oamenii din Indian River pretind că au prins una... au capturat-o...

O, da? cugetă Malorie. *Am prins și eu una.*

Chiar aici.

În această Încăpere Mai Sigură.

Lasă mâinile în jos. Ascultă. Tăcere în celălalt capăt al gropii.

Ce-o fi făcând? O fi observând în mod pasiv, așa cum teoretizase, odată, Tom-bărbatul? O fi așteptând-o să se uite la ea?

Malorie se ridică în picioare. Pentru că trebuie s-o facă. Pentru că va muri dacă va rămâne aici, ghemuită într-un colț al acestui mormânt.

–Trebuie să pleci, își spune Malorie. Trebuie să găsești o cale să ieși afară. Nu pot să mor cu tine aici. Deja mi-ai luat mult prea multe.

Se gândește la prietenii din casă. La cinicul Don, pe care îl vede și acum în pivniță, în timp ce Tom-bărbatul își pune mâna pe umărul lui și-i cere să vină sus, pentru o ultimă rundă de shoturi de rom. Glasul lui Cheryl răsunând pe hol, după ce s-a speriat în timp ce hrănea păsările. Păsările atârnate afară, pe post de sistem de alarmă. La Jules, care-și iubea atât de mult câinele, pe Victor. La Felix, care devenea tot mai palid pe măsură ce absența lui Tom se prelungea tot mai mult. La Tom.

Tom.

A tot încercat să-și alunge aceste gânduri. Încearcă și acum. Dă să-și împingă prietenii în mansardă. Dar ei continuă să-și facă mereu apariția în jurul mesei, cu paharele de rom în față.

Așa îi place cel mai mult să-i vadă. Fericiți, atât cât li se îngăduia să fie.

Tom poartă o cască improvizată. Poate că e la pian. Poate că încă n-au făcut rost de o carte de telefoane și, deci, n-au început încă să iasă afară, pentru că după începerea acestui proces, a fost ca și cum roțile s-ar fi pus în mișcare, din punctul A în punctul B, de la cartea de telefoane până acum, de la Pagini Aurii până la Încăperi Mai Sigure, ca și cum Tom ar fi numit-o Soartă și i-ar fi zis: *Suntem pregătiți. Fă ce vrei cu noi.*

Și Soarta a făcut.

La naiba cu ea.

Încearcă să-și închidă ochii deja închiși în fața amintirii cadavrelor de pe hol, atât la etaj, cât și la parter, în sufragerie sau lângă ușa mansardei. Dar e greu. Cât de departe de creatură o fi acum? Aceeași creatură jalnică pe care Olympia-femeia a văzut-o în timp ce da naștere copilului?

Și chiar o fi exact aceeași?

Malorie se cutremură la gândul acesta. Fiecare e un demon personal. Și fiecăruia îi corespunde câte o creatură. Ce te așteaptă să eziți, să te lenevești, să privești...

NU TE LENEVI.

Nu privi.

Încearcă să-și închidă ochii a treia oară, a patra. O ușă scârțâind la fiecare strat, la fiecare șir de gânduri ce se ridică din groapa în care se află acum. De câte ori poate închide ochii o persoană? Cât de întunecat îi poate deveni întunericul personal?

-Tu..., rostește ea.

Se gândește la glasul pe care l-a auzit în spatele trenului. Doi bărbați, nu? Discutând unul cu altul. Unul a vorbit, unul a împins-o? Se cutremură. Nu se poate abține. Cel puțin pe moment. Și nici de-aici înainte. Nu când se gândește la Rick, de la școala pentru nevăzători, și la oamenii de acolo, care, înainte de venirea lui Malorie, și-au scos ochii ca să-și asigure, în continuare, o viață sigură.

O viață petrecută doar în întuneric, reflectează ea. *În care amintirile se suprapun. În care ajungi să uiți unde se sfârșește lumea de dinainte și unde începe cea nouă.*

Se lipește de perete. Nu e loc pentru asemenea gânduri. Nu în această încăpere, și nici în capul ei. Cât de sus o fi marginea?

-N-am de gând să mă uit, spune ea, cu vocea tremurându-i de spaimă. N-am să mă uit niciodată.

Apoi, un gând nebunesc: tentația de-a se uita.

Se desprinde de lângă perete. Își desface brațele în lateral, ca și cum i-ar spune creaturii să vină s-o ia. Să-i smulgă mânecile. S-o atingă. Să încerce s-o facă să se uite.

Rămâne așa suficient timp cât să își piardă stăpânirea de sine. Își coboară brațele. Se dă îndărăt, către zidul de pământ.

Oare a făcut și creatura un pas în față?

Malorie inspiră. Își ține răsuflarea. Expiră.

Are senzația că-și pierde mințile. Așa cum îți pierdeai mințile pe vremuri.

Deschide ochii. Nu ochii propriu-ziși, ci ochii pe care i-a închis în spatele acestor ochi, și pe cei din spatele acelora, și pe următorii, și așa mai departe. Simte un fâlfâit, un curent de aer provocat de o ușă deschizându-se, în ritmul inimii sale.

Așa gândește Tom, de fiecare dată, o știe prea bine. Pentru că nu se poate ascunde aici, jos. Pentru că nu are de ales, trebuie *să facă* ceva.

Trebuie să riposteze.

– Ești prinsă, spune ea. Situația ta nu-i mai brează decât a mea. Însă nu meriți să mă vezi dând greș. V-ați făcut apariția neinvitate și ne-ați luat totul. Ne-ați luat surorile, părinții, copiii. Ne-ați luat cerul, priveliștile, ne-ați luat ziua și noaptea. O ocheadă peste drum. O ocheadă pe geam. Ne-ați luat imaginea, toate imaginile, și, odată cu ele, perspectiva. Cine vă credeți, să veniți aici, să ne răpiți totul, pentru ca apoi să rămâneți fără să ziceți nimic, să mă urmăriți cum o iau razna? Sper că ești rănită. Sper că ești captivă aici. Sper să ți se ia ce ni s-a luat și nouă. Cum aș putea fi mamă în această lume, lumea ta? Cum aș putea să simt ceva, orice, într-o lume în care copiilor mei nu le este îngăduit să privească? Ei nici nu mă cunosc. Copiii mei. Știu că sunt o femeie trecută și paranoică, care le respinge fiecare sugestie pe care o fac. Ei știu o femeie care spune *nu* de mai multe ori decât spune *da*. De o mie de ori nu. De o sută de mii de ori nu. Știu o femeie care le spune că ce fac ei e greșit, zi de zi, noapte de noapte. Eram altfel înainte. Copiii mei nu vor cunoaște niciodată acea persoană. Nu vor ajunge s-o cunoască niciodată. Pentru că și dacă veți pleca acum, chiar dacă veți dispărea la fel de subit pe cât ați apărut... eu am trecut prin toate astea. M-ați târât după voi. Ne-ați târât pe toți, așa că nu mai semănăm deloc cu cei care am fost odată, dracu' să vă ia, și nici cu cei care *ar fi trebuit* să fim. Ce e mai rău? Să-i răpești cuiva copilăria sau să răpești cuiva personalitatea pe care ar fi trebuit s-o aibă? Pentru că

eu nu-mi dau seama! Nu-mi dau seama cine a pățit-o mai rău, eu sau copiii mei.

Glasul i-a răgușit. E pe jumătate înfrântă. Dar doar pe jumătate.

–Nu mai există ignoranță și nici fericire. Tuturor ne-au rămas cicatrice. Femeia din fața ta? *Nu sunt eu aceea!* Această femeie care trăiește în întuneric, care plânge în spatele ochilor închiși, care n-a mai simțit de șaptesprezece ani nici o bucurie. *Nu sunt... eu.* Femeia asta care abia dacă se mai poate numi *femeie*, căci i se pare că e mai degrabă o bentiță umblătoare. O mașinărie care spune nu nu nu nu *nu nu nu nu*. Vrei să ieși afară, Tom? Nu. Vrei să faci o *glumă*, Tom? Nu. *Căci ce e de râs?* Pentru ce să zâmbim? Ce motiv ai să întorci capul, în afară de... tine? *Tu.* Odată, i-am prins jucându-se de-a creatura. Alergau printre barăci, spunând: *Nu te uita la mine!* Ar fi trebuit să-i las să se joace. Ar fi trebuit să-i las *să se distreze*. Dar n-am putut. Și n-am cum să fiu sigură, dacă mi s-ar oferi ocazia, că acum i-aș lăsa. Sunt o mașinărie. Pentru că voi mi-ați răpit umanitatea. Nu mai știu ce-i aia să arunci cuiva o privire, să faci cuiva cu ochiul, să încerci să citești pe cineva din priviri, să te uiți la cineva în parc, când te plimbi, când ești cu mașina. Ne-ați răpit toate relațiile pe care ar fi trebuit să le avem și iată-te acum în *blestemata* asta de groapă, alături de mine și urmărindu-mă cum îmi ies din minți. Ei bine, blestemată să fii! Blestemate să fiți toate! Ieși afară! Ieși afară și lasă-mă să mor singură. Nu meriți să-mi urmărești sfârșitul, la fel cum eu n-am meritat să mă aflu aici, când ați început să veniți. *Pleacă!* Ieși afară de-aici! Încetați să ne mai urmăriți cum înnebunim! Încetați să mai stați la vedere, ca să ne faceți pe noi să închidem ochii, fir-ar să fie, *încetați!* Întoarceți-vă

de unde ați venit! Ați văzut ce ne-ați făcut! Au trecut șaptesprezece ani, *șaptesprezece ani*. Ce mai vreți? Nu vedeți că ne faceți rău? Că ne-ați luat totul? Că ați distrus locul acesta în care ați venit? Sunt mamă! Dar nu pot face nimic altceva decât să îi feresc de voi. *De voi*. Sunteți oribile. Sunteți lacome. Câte ne mai puteți lua? Când e suficient? Vreți și tot vreți și luați și tot luați, iar acum fiului meu nu i-a rămas de ales decât să-și dorească să vă înfrângă, fiicei mele nu i-a mai rămas decât să vă accepte, iar mie...

Nu crede că poate termina. Dar simte că trebuie să o facă.

– Iar mie... Eu am supraviețuit suficient de mult încât să pot, într-un final, să-mi pierd mințile.

Malorie nu-și amintește când a căzut înapoi în țărână. Nu își aduce aminte când s-a întins, încovrigată, la îmbinarea a doi pereți de pământ. Dar iat-o acolo. Deasupra ei, o margine care la fel de bine s-ar putea afla la treizeci de metri înălțime. Mai înaltă decât casa în care a născut.

Plânge. Izbește pământul cu pumnul. Și simte, totodată, când ceva se apropie iar de ea.

– *Rămâi acolo.*

Își amintește de un joc naiv, pe care Shannon adora să-l joace. Sora ei îl numea testul *celui de-al treilea ochi*. Închizi ochii și cineva își apropie încet degetele de punctul dintre ochii tăi și tu trebuia să spui când le poți simți. Distanța la care se aflau vârfurile degetelor acelei persoane de pielea ta dovedea cât de activ era al treilea ochi al tău. Cât de predispus ești să simți lucruri care nu țin de această lume. Malorie simte acum acel lucru. Însă nu e un vârf de deget. Este o prezență reală, la fel de mare ca ea, poate și mai mare, umplând restul Încăperii Mai Sigure, astfel încât nu are de ales decât

să rămână ghemuită în țărână. O cuprind frisoanele și se gândește la vârful degetului lui Shannon, același deget, aceeași mână care a înșfăcat o foarfecă și și-a înfipt-o în propriul trup.

- *RĂMÂI ACOLO!* zice, dar glasul i se curmă; a ajuns la limită.

Nu mai poate vorbi sau țipa. Și deși tot mai plânge, ochii i s-au uscat de tot.

Prezența e tot mai aproape, iar aerul încărcat o apasă și respiră tot mai greu. Aproape că și-a pierdut suflul. Se ridică, deoarece e prea înspăimântată ca să mai stea întinsă pe jos. Și se ferește din calea ei, lipindu-se cu totul de peretele de pământ.

Această creatură ar putea fi foarte bine singura de pe planetă, să fie toate una și aceeași, din același punct de observație, singurul loc către care Malorie nu poate privi.

Oriunde.

Se răsucește către perete, încearcă să se adune. Încearcă să se liniștească.

E aproape. Prea aproape. Lipită de ea? S-a lipit cu totul de ea?

Are de gând să o ucidă.

Chiar acum.

Are de gând să-i smulgă bentița de pe față.

Chiar acum.

Are de gând să o silească să se uite.

SĂ SE UITE.

Chiar acum.

Vrea să țipe, însă nu poate. Vrea să fugă, însă nu poate.

Ridică un braț, dând să atingă aceeași margine pe care, până acum, n-a fost în stare să o atingă.

Și țipă când o mână o prinde pe a ei.

Malorie, cuprinsă aproape de delir, mai că se smulge din strânsoare. Dar nu, aceasta e piele. Acesta-i os. Aceasta-i o ființă umană. Acesta-i ajutorul.

– Mamă!

Recunoaște glasul, deoarece, deși nedrept, pe de o parte, nu e cu totul lipsit de context. A auzit același glas cu ochii închiși de prea multe ori pentru a ține socoteala.

– E o rădăcină în dreapta ta, spune Olympia. O poți folosi drept sprijin pentru piciorul stâng. Apoi am să te salt și ar trebui să poți să...

Ce tot zice Olympia? Ce *dracului* zice Olympia acolo?

Malorie pipăie în stânga și găsește rădăcina. Cum de nu a simțit-o până acum?

Și cum de știe Olympia unde se află?

– Gata, mamă?

– Nu, Olympia... ce se întâmplă... cum de...

– Haide, mamă. Pune piciorul pe ea, iar eu am să te trag și ar trebui să poți să...

Când Malorie o întrerupe, glasul ei sună mult mai calm decât își propune.

– Olympia, cum ai văzut rădăcina?

O creatură se află în această groapă, alături de Malorie. În acest mormânt. În această Încăpere Mai Sigură.

– Mamă...

Apoi... tăcerea grea a unei fete de șaisprezece ani care a tot păstrat secrete.

– Olympia. Vreau să-mi spui de unde ai știut că sunt aici. Și vreau să-mi spui chiar acum.

Malorie, făcând parentaj. Chiar și-n aceste clipe.

– Mamă, rostește Olympia, nu e nici o creatură acolo cu tine.

Ce?

– *Nu* ai de unde să știi.

– Ba da. Ești singură acolo.

– *Nu ai cum să știi!*

Liniște de deasupra. Oftatul unei fiice pe cale să-i mărturisească mamei sale adevărul.

– Mamă, mă uit în groapă. O pot face. Mă pot uita.

Malorie își trage mâna înapoi.

– Olympia...

Ca și cum numai faptul c-a aflat că Olympia poate privi a reușit s-o facă pe Malorie să-și piardă mințile.

Apoi, lacrimi de deasupra. Olympia plânge. Iar Malorie recunoaște acest tip de plâns.

Rușine.

Întinde iar brațul și găsește mâna Olympiei. Se folosește de rădăcină, în timp ce Olympia o trage în sus. Malorie simte marginea, în tot acest timp, foarte aproape de punctul maxim în care putea ea ajunge.

Degetele ei sapă în buza gropii, iar Olympia o prinde bine de încheieturi. Înainte ca Malorie să aibă timp să asimileze ce tocmai îi spusese Olympia (însă acceptând deja informația, căci i se pare cunoscut, nu-i așa? Foarte cunoscut), ea s-a lipit deja de margine, începând să se târască afară.

Cu un efort și o sforțare de care nu se mai credea în stare, Malorie iese în sfârșit cu totul afară din Încăperea Mai Sigură.

Zăbovește extrem de puțin timp pe pământ, epuizată, înainte de-a se ridica iar în picioare. Din nou, mâna Olympiei e acolo ca să o ajute. O mână care a mai ajutat-o de mii de ori pe Malorie de-a lungul a ceea ce îi par acum a fi mii de ani.

– Tu...

O prinde strâns în brațe pe Olympia.

– Credeam că ai să te superi, începe Olympia, cu glasul înăbușit de lacrimi. Credeam că ai să te sperii. Credeam că oamenilor le va fi frică de mine.

Malorie, cu ochii închiși, o strânge pe Olympia de umeri.

– Le-ai văzut?

– Da.

– Câte?

– Pe toate.

– Ce înseamnă asta? Ce *înseamnă* asta?

– Fiecare creatură care s-a aflat suficient de aproape de mine ca să o văd.

– Olympia... de cât timp ești în stare să le vezi?

Cu ochii minții, Malorie o vede pe mama Olympiei în mansardă. Vede clar chipul femeii când aceasta zărește creatura care stă în spatele lui Malorie. Aude când Olympia-femeia îi spune creaturii că nu arată chiar atât de rău. Vede bebelușul încă legat de mamă cu cordonul ombilical, de mama care începea să-și piardă mințile.

– Dintotdeauna, răspunde Olympia. Îmi pare foarte rău.

Malorie prinde între mâini chipul fiicei sale.

Chiar a fost complet singură în acea groapă? Chiar a fost atât de aproape de a o lua razna...

... în vechiul sens al cuvântului?

– O, Dumnezeule, Olympia. Nu spune că îți pare rău.

Ce o fi văzut Olympia de-a lungul anilor? Ce greutăți o fi purtat pe umeri?

– Cred că are de-a face cu mama, adaugă Olympia, care continuă să plângă. Și cu ce mi-ai spus despre faptul că m-am născut chiar când ea a văzut una.

Malorie e de acord cu ea. Dar e prea uluită ca să o spună.

- Ai văzut tot. Ani de zile.

- Da.

- Şi m-ai urmat până aici.

- Da, spune, cu glas tremurat. Ceva de genul. Te-am găsit.

- Cum?

- Dean mi-a zis că nu eşti în tren.

- Aşa c-ai coborât...

- Da.

- Unde-i Tom? El unde e?

Prea multe de asimilat deodată. Olympia e imună. Tom...

- Nici el nu mai era în tren.

- O, Doamne!

- Dean a zis că ar putea fi cu celălalt bărbat.

- Ce bărbat, Olympia? *Ce bărbat?*

O aude pe Olympia înghiţind în sec, ca şi cum şi-ar aduna curajul ca să rostească un adevăr dificil.

- Henry.

- Cine?

- E un bărbat care...

Dar nu contează ce urmează să spună Olympia. Nu contează că vorbele fiicei sale se potrivesc cu ceea ce ştie deja.

... era la fel ca bărbatul despre care vorbeai mereu, bărbatul pe nume...

- I-am auzit glasul chiar înainte să fiu aruncată din tren, spune Malorie.

Glasul îi e ca oţelul. Glasul îi e de neclintit.

- Gary.

Omul-Negru, ascunzându-se, în toţi aceşti ani.

– L-ai văzut vreodată dând târcoale taberei? o întreabă Malorie.

Iar glasul ei e dur precum cremenea.

Deja se pregătește să-l omoare pe acest individ.

– Nu.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

– Ascultă-mă, continuă ea. L-am auzit pomenind de Indian River. Știi unde se află locul ăsta?

– Da.

– Ți-a spus Tom?

– Da, în mare parte. Dar am citit și eu.

– Bine.

Dar nu e bine. Pentru că indiferent dacă Gary i-a urmărit sau nu în tot acest timp, indiferent că și-a făcut sau nu și el un adăpost în preajma Taberei Yadin sau c-a dormit în beciul umed sau în clădirea principală, el nu a scăpat-o niciodată din ochi pe Malorie.

Ea își dă seama acum de acest lucru.

– Ești imună, spune Malorie. La fel ca el.

– Mamă, nu spune că sunt ca...

– Nu, e bine, i-o retează Malorie, cu mintea la ani-lumină distanță de locul în care stă acum. Asta ne pune pe picior de egalitate. Știi unde se află Indian River?

– Nu. Dar putem afla. Mamă, nu-mi place cum sună. Nu putem...

– Ba putem, Olympia. Putem face orice vrem.

E tot în picioare, ținând-o de mâini pe Olympia.

– Nu porți mâneci lungi, constată Malorie.

– Nu avem nevoie.

– Dar...

– Nu avem nevoie. Îți promit.

– Cum ai putut să mă lași să cred că avem?

Imediat ce-a rostit întrebarea, Malorie își dorește să n-o fi făcut. Vrea să știe totul, absolut totul

dintr-odată. Dar deocamdată, trebuie să-și găsească fiul.

- Condu-mă, zice ea. Du-ne la Indian River.

- Mamă...

- Olympia, trebuie să plecăm în clipa asta.

- Nu asta am vrut să zic.

Malorie simte mâini pe gât. Olympia îi trage fața mai aproape.

- Ia, îi spune fiica ei.

Apoi Olympia leagă țesătura în jurul ochilor lui Malorie. Îi leagă bentița, bentița ei, strâns în jurul capului.

- Până acum, n-am mai omorât pe nimeni, zice Malorie, dând glas propriilor gânduri.

- Mamă, nu trebuie să facem asta.

- Ba trebuie.

Și în glasul ei se simte hotărârea. În glasul ei se simte adevărul.

- Pentru că dacă nu o facem, se va ascunde în întuneric, în întunericul nostru, pentru totdeauna.

Malorie se răsucește cu fața spre groapă.

Olympia e imună. Olympia poate vedea. Și spune că groapa era goală.

Dar Malorie nu se mai simte nebună. Are senzația că nu va mai înnebuni niciodată, în nici un fel.

- Trebuie să ne grăbim, continuă ea. Monstrul adevărat l-a prins pe Tom.

27

– Păi, de fapt sunt doar nişte ochelari, spune Tom, cu glasul tremurând de nelinişte. I-am făcut din... din... ştiţi ce înseamnă o oglindă unidirecţională?

Femeia, care stă pe un taburet în faţa lui, încuviinţează din cap. Stă chiar pe marginea lemnului, cu mâinile brăzdate de vene aşezate pe genunchi şi cu părul strâns într-o coadă şatenă şi lungă, cu şuviţe cenuşii, coborându-i mai jos de umeri.

De când Henry l-a adus în cortul ei, Tom n-a observat-o clipind din ochii enormi.

E Athena Hantz.

– Bine. Bun, rosteşte Tom. Mda... în biroul taberei în care locuiam, în care am locuit o veşnicie, aşa mi s-a părut. Aţi simţit vreodată aşa ceva? Mda? Bine. Păi, în birou se afla oglinda asta unidirecţională, pentru ca directorul taberei să-i poată urmări pe cei cazaţi acolo mâncând sau ce făceau ei în sala mare a clădirii principale, fără ca ei să-l poată vedea.

Se opreşte. Femeia îl urmăreşte sau nu? Dar ceilalţi? Doi inşi mai tineri decât Malorie stau pe jos, încadrând-o pe Athena. Mai sunt şi alţii în cort cu ei.

– Continuă, îl îndeamnă Athena. E interesant.

– Da, bine, spune Tom.

Se opreşte iar, deoarece vrea să fie sigur că va formula aşa cum trebuie pasajul următor.

– Deci... mama, ea mi-a zis că asemenea oglinzi erau montate în băcănii, pe vremea când oamenii puteau umbla liberi, știți? Și mi-a mai zis că se foloseau într-o mulțime de filme. Filme cu detectivi? Eu n-am de unde să știu. În fine, tot ea mi-a zis că bărbatul al cărui nume l-am primit, Tom, părea un tip destul de mișto. Un tip cu care mi-ar fi plăcut să fiu prieten. Ei bine... el a fost primul care i-a spus mamei mele că poate creaturile sunt... infinitul. E greu de explicat.

– Cunoaștem teoria, răspunde Athena.

– Mda, bine, zice Tom. Păi... așadar... dacă creaturile sunt ceva ce nu putem înțelege, pentru că mințile noastre nu pot asimila natura lor... cum ar fi dacă... dacă le-am putea convinge să se transforme în ceva la care să ne putem raporta? La asta m-am gândit eu. Dacă le-am putea transforma în ceva, orice, care să capete un sens pentru noi, sau care să ne fie familiar... ei bine, atunci poate că le-am putea înțelege. Chiar dacă doar într-o foarte mică măsură.

Cei doi bărbați care stau pe jos schimbă o privire. Tom crede că l-or fi considerând nebun. Sau greu de cap. Dar când se uită înapoi la el, ambii par foarte interesați.

Athena întinde un braț și-l bate ușor pe genunchi pe Tom.

– Continuă, îl îndeamnă.

– Așa că... un lucru la care m-am gândit eu a fost... într-o zi, mă aflam în birou și m-am gândit cum ar fi dacă m-aș uita pe geam și aș vedea o creatură în clădirea principală. Corect? Păi, presupun că aș înnebuni. Sau cel puțin așa ar zice mama. Cred că majoritatea oamenilor ar înnebuni. Iar sora mea avea ideea asta că ele nu au față... nu ca noi, bănuiesc. Ea spune că sunt doar față și că, în același timp, nu au față. Mă rog, cel puțin asta e teoria ei. Așa că mi-a venit ideea...

dacă o creatură ar fi fost în clădire... și dacă ar fi fost reflectată, corect? Dacă s-ar fi uitat în geam... fiind doar față, pe toate părțile, atunci, dacă s-ar fi reflectat, din orice direcție, înseamnă că tot ar fi privit, nu? Ei bine, în cazul ăsta, *pe mine* nu m-ar vedea. Înțelegeți? S-ar vedea pe ea însăși. În oglindă.

Cei din cort nu mai scot nici o vorbă. Henry zâmbește de parcă lui însuși i-ar fi venit această idee.

Athena a rămas cu ochii ațintiți asupra lui Tom. Ca și cum el ar vorbi cu o fotografie.

– Și m-am gândit mai departe... dacă o creatură se vede pe ea însăși... n-ar putea oare... n-ar putea începe... *să cugete* la ea însăși? Nu știu dacă ăsta e cuvântul potrivit. Dar... poate că s-ar uita la ea însăși și ar fi silită să cugete la ce anume este ea. Și-n timp ce se uită... la ea însăși... în timp ce cugetă la... ce anume este ea... poate că *ăsta* e un lucru pe care l-aș putea înțelege. Ceva la care m-aș putea raporta. Făcând-o... înțelegeți... sigură... ca să... ca să mă pot uita la ea.

Ar putea discuta ore întregi despre acest subiect, dar, deocamdată, simte că a terminat. Sau simte ca și cum le-ar fi spus ce trebuie să facă ochelarii, iar ei ori îl cred nebun, ori nu-l cred nebun.

– Așa că am tăiat oglinda unidirecțională și am făcut din ea ochelari.

Are senzația că poate auzi cum se scurg secundele. Apoi:

– Genial, spune Athena. Absolut genial.

– Cum am zis și eu, intervine Henry.

Unul dintre bărbații așezați pe jos ridică un deget, ca și cum s-ar pregăti să obiecteze. Apoi îl coboară la loc.

– Ei bine, cred că e una dintre cele mai sclipitoare idei pe care le-am auzit vreodată, spune el.

– Serios? zice Tom. Chiar crezi?

- I-ai încercat? întreabă Athena.

- Nu.

Se simte ruşinat din cauza acestui răspuns.

- E-n regulă, face ea. Ai să-i încerci.

Chipul ei pare a fi alcătuit tot doar dintr-un zâmbet enorm. Ca şi cum ar mai avea un al doilea zâmbet, ascuns în spatele buzelor.

- Îmi dai voie? întreabă ea, întinzând mâna spre ochelari.

Tom i-i dă. Ea îi înmânează bărbatului aşezat în dreapta ei. Privirea femeii rămâne aţintită la Tom.

Ai să-i încerci.

Ce-a vrut să spună?

Bărbatul îşi pune ochelarii.

- Va trebui să-i modificăm, opinează el. Să fim siguri că n-au deloc vedere periferică.

- Ei sunt brigada de siguranţă, îl informează Athena pe Tom. Eu i-aş prefera aşa cum i-ai conceput tu. Riscanţi. Şi mai ai şi restul oglinzii?

- Nu, răspunde Tom, cu părere de rău.

- Avem noi, intervine un bărbat rămas ceva mai în spatele cortului.

- Unde? întreabă Athena.

- Unde era pe vremuri Farmer Jack. În biroul băcăniei, exact aşa cum a zis şi mama puştiului.

Urmează un moment de tăcere. Athena se uită la ochelari. Şi Tom se uită, şi vede cum ochii ei se reflectă în ochelari.

Femeia pare mai bucuroasă decât a fost vreodată Malorie.

- Aveţi una aici? întreabă Tom brusc, nemaiputând să se abţină.

Hârtiile recenzorului spuneau că oamenii din Indian River pretind că au prins una.

Nu e nevoie să mai explice la ce se referă. Oamenii ăştia înţeleg.

– Dacă prin asta înţelegi că avem una încuiată într-un soi de cuşcă, atunci răspunsul e nu, spune Athena. Dar nu ducem lipsă de creaturi în Indian River.

Tom aude activitate intensă afară. Cuvintele lui Malorie încep să-i răsune în cap şi se vede nevoit să le reteze, şi mai că vede sângele curgând din ele, după ce le-a retezat.

– Adu oglinda de la băcănie, ordonă Athena.

Nu şi-a luat privirea de la Tom, şi preţ de o clipă, băiatul crede că i-a zis lui să o aducă. Însă un bărbat din spatele cortului porneşte spre uşă.

Au de gând să-i încerce ochelarii? Chiar acum?

Ai să-i încerci.

– Uite cum funcţionează lucrurile, începe Athena. Avem voluntari. O listă lungă cu voluntari. Oameni care au hotărât că e mai înţelept să-şi rişte vieţile decât să se ascundă după o pătură. Oameni ca tine, Tom.

– Cineva o să se uite prin ochelarii mei? întreabă Tom. Nu vreau să păţească nimeni nimic din cauza mea.

Athena nu râde, nu surâde şi nici nu face nimic să-i risipească temerile.

– Aceştia doi – îşi desface palmele către cei doi bărbaţi aşezaţi de o parte şi de alta a ei – sunt la rând.

Tom nu ştie ce să zică. Una e să-şi scoată la lumină invenţia, şi e extrem de plăcut modul în care a fost primită. Totuşi... bărbaţii aceştia vor scăpa teferi?

Cei doi deja s-au ridicat în picioare. Deja se pregătesc.

– Nu-ţi face griji, intervine Henry, care, dintr-odată, a ajuns lângă Tom. Ei pentru asta trăiesc aici.

Athena se ridică de pe taburet şi-i oferă mâna lui Tom.

– Aș vrea să-ți mulțumesc pentru că ai venit în Indian River, spune ea. Și pentru c-ai avut tăria de-a ne prezenta teoria ta.

Apoi, zâmbind:

– Să le punem să facă ceva la care să ne putem raporta. Să le facem să cugete la ele însele... să le facem să privească în adâncul lor... așa cum facem și noi. La ce ne putem raporta mai bine decât la autoreflecție? Absolut genial, Tom. Locul tău e aici. Alături de noi. Știai asta? Nu-mi răspunde. E un moment important pentru tine. Și pentru mine. Bun venit, Tom. Bun venit în Indian River.

28

Emoțiile conflictuale din sufletul ei sunt atât de puternice, încât Olympia resimte o durere fizică, palpabilă.

I-a zis mamei sale secretul său.

I l-a zis!

Iar Malorie a reacționat cu... mândrie? A reacționat bine. Pe cât de bine s-ar fi putut, în împrejurările date. Și exact aceste împrejurări sunt sursa conflictului ei lăuntric.

Tom.

Gary.

Olympia nu crede că Tom va avea suficient timp la dispoziție în Indian River ca să se întâmple ceva cu adevărat îngrozitor. Doar sunt în drum spre el, până la urmă; nu e ca și cum Tom ar fi dispărut cu ani în urmă și abia acum i-ar fi descoperit numele în recensământ, figurând că ar locui într-un oraș despre care se știe că e un loc nesigur. Nu. E chiar în fața lor. Nu în raza lor vizuală, desigur. Dar nici foarte departe nu poate fi.

Oamenii de acolo vor trebui să ajungă să-l cunoască mai întâi, înainte să-i ceară să ia parte la ceva primejdios.

Dar, de fapt, ce știe ea? Tom ar putea intra la fel de bine chiar în clădirea în care țin creatura captivă, dacă într-adevăr au reușit să captureze vreuna. Olympia

nu crede că-i posibil. Doar le-a văzut. Mai toată viața ei. Și, din punctul ei de vedere, nu sunt ceva ce poți „captura".

- Pe aici, spune, strângând mâna înmănușată a lui Malorie și ajutând-o să ocolească un cadavru întins pe drum.

Îi aparține unui bătrân. Arată de parcă ar putea avea o sută de ani. La șase metri distanță e un cort. Ea crede că bărbatul locuia acolo. Nu există nici un indiciu că s-ar fi sinucis.

Bătrânețe, cugetă ea. Dar nu o zice cu glas tare. Nu e momentul potrivit.

Dar când e? Când a fost ultima oară?

- Îl vezi? întreabă Malorie.

Pe Tom.

Tom a coborât din tren.

E prea mult. E de rău.

- Nu, răspunde ea. Dar nu poate fi departe.

- De cât timp? întreabă Malorie.

Se mișcă repede, cuvintele lui Malorie ies fără suflu, însă Olympia știe la ce se referă.

- De la șase ani.

Da. La școala pentru nevăzători. Acolo s-a întâmplat prima dată, și își amintește și acum, de parcă ieri ar fi fost. Bărbatul acela, Rick, care a sunat în noaptea în care s-au născut Tom și Olympia, nu făcuse decât să-i ceară un coș din încăperea căreia toți îi spuneau „depozitul de provizii". Era o sală de clasă obișnuită, situată pe unul dintre nenumăratele holuri de cărămidă ale școlii căreia ea tocmai începea să-i spună casă. Acolo păstrau hârtie și unelte și o scară și foarfece și mai totul, de fapt. Olympia se bucura că îi ceruse s-o facă.

Ești suficient de mare ca să-mi aduci un coș? a zis Rick. Iar Olympia era toată numai un zâmbet. Nu

mai conta că Rick nu putea să-i vadă zâmbetul sau că majoritatea oamenilor din clădire n-aveau să-i vadă niciodată fața. Se bucura că poate juca și ea un rol, orice rol, în poveste.

Însă în drum spre acea încăpere, situată tocmai în celălalt capăt al holului, ea a văzut una.

A știut din prima clipă ce e. Chiar și la șase ani, știa că e chestia aia de care Malorie o învățase să se teamă. Cu toate astea, uitându-se la ea, nu s-a simțit deloc mai rău decât în clipa în care se trezise, de dimineață. S-a speriat. Dar asta a fost tot. Și frica ei n-a eclipsat deloc alte momente asemănătoare. Nici măcar pe acela când Malorie i-a spus că vor pleca pe un râu în care nici măcar nu înotaseră vreodată.

Mai important: nu s-a simțit deloc nebună. Nimic de genul ăsta. Poate că era prea mică pentru a ști ce înseamnă de fapt nebunia, însă nu era prea mică pentru a gândi.

De fapt, singurul lucru pentru care-și făcea griji era, în realitate, ideea că ar mai fi putut-o vedea și altcineva. Că altcineva s-ar fi putut ivi chiar atunci pe după colț și să o ia razna și să le facă rău tuturor. Malorie le vorbea mereu despre o asemenea posibilitate.

Apoi a venit cineva.

Annette.

Olympia își punea de mult timp întrebări în privința femeii cu părul roșcat care le spunea tuturor că e oarbă. Își punea întrebări pentru că, într-o noapte târziu, Olympia a ieșit din dormitorul lor (o sală de clasă transformată, la fel ca toate celelalte), ca să meargă singură la baie. Iar acolo, într-o cabină, stând pe toaletă, a auzit pe altcineva intrând. Cineva care credea, la rândul său, că e singur acolo.

Olympia, jenată, deja păstrând secrete chiar și la acea vârstă, deși nu de o asemenea amploare precum cel pe care avea să-l țină în curând, a auzit un chibrit aprinzându-se și apoi a văzut o lumânare trezindu-se la viață, iluminând o sferă în întunericul altfel ca de smoală al băii. Fata a tras cu ochiul prin crăpătura ușii și a văzut-o în oglindă pe femeia care ținea lumânarea; a văzut-o pe Annette privindu-se în oglindă.

Annette. Oarbă.

Dar privind.

Așadar, de ce se prefăcea? Chiar și atunci, atât de mică, a presupus că are de-a face cu faptul că nu voia să fie deranjată. Că voia ca oamenii să o lase în pace. Că voia ca oamenii să o considere sigură într-o lume în care oricine putea vedea era un pericol. Malorie însăși vorbea despre Annette fără teamă. Iar asta era ceva. În ceea ce Malorie numea „lumea nouă", să treci neobservat era un lucru bun. Din această cauză, după o vreme, Olympia a ajuns să creadă că Annette încerca pur și simplu să fie bună.

Într-o lume fără avuții personale, secretele chiar erau ceva prețios.

A văzut clar în oglindă chipul femeii, ale cărei trăsături pluteau în spațiul altminteri complet învăluit în întuneric. Olympiei îi bubuia inima în pieptul ei tânăr, în vreme ce vedea ochii femeii pentru prima oară, îi vedea pentru prima oară făcând o legătură cu reflexia din oglindă, vedea ușurarea de pe chipul lui Annette pentru că i se îngăduia să se uite, aici, unde era atât de sigură că e doar ea.

Apoi Annette s-a uitat la Olympia.

Olympia a vrut să icnească, a vrut să țipe în gura mare, a vrut să spună oh, nu, nu-ți face griji, niciodată,

niciodată, niciodată nu aş spune altcuiva că nu eşti oarbă!

Însă Annette s-a mulţumit s-o fixeze cu privirea. Apoi a suflat în lumânare, iar chipul ei a părut că dispare, un fuior de fum, trăsături înghiţite iar de beznă.

Olympia nu s-a clintit din loc. Nici pe femeie, care era mult mai în vârstă decât Malorie, nu a auzit-o mişcându-se. Cele două au rămas nemişcate în beznă o veşnicie, aşa i s-a părut Olympiei.

Când Annette s-a mişcat din nou, Olympia şi-a adunat curajul, pregătindu-se ca uşa de la cabină să fie deschisă brusc, sau mai rău, să se crape încet, scârţâind, în timp ce mâinile pline de cute ale bătrânei ar fi pătruns în pătratul de beznă, în căutarea trupului aparţinând perechii de ochi ce o prinseseră asupra faptului.

Al fetei care-i cunoştea secretul.

Însă Annette nu a intrat. În schimb, tălpile ei goale au lipăit pe podeaua acoperită cu gresie, ieşind din baie, iar Olympia a rămas nemişcată mult timp după ce aceeaşi uşă s-a închis în urma ei.

– Nu te uita, i-a zis ea lui Annette, mai târziu, o lună mai târziu, când a plecat să-i aducă lui Rick coşul.

Când Annette şi-a făcut apariţia de după colţ.

– E una chiar în capătul holului.

Părul roşcat al lui Annette atârna, plin de viaţă, peste o rochie de un albastru-cobalt.

– Să mă uit? a întrebat ea. Dar sunt oarbă.

– Oh, a exclamat Olympia, pentru că n-a ştiut ce altceva să mai spună şi pentru că, de asemenea, abia văzuse, pentru prima dată în viaţa ei, o creatură.

Până şi cuvântul *creatură* începea să i se pară un nume greşit pentru ceea ce aştepta la pândă în capătul holului.

Iar atunci, Annette s-a uitat.

Ani mai târziu, acum, în timp ce o conduce pe Malorie pe drumul către Indian River, în timp ce trupul ei nu pare s-o mai poată cuprinde, fizic, din pricina grijilor pentru un frate care și-a luat zborul și pentru o mamă care acum știe că ea e imună, Olympia găsește totuși loc în sufletul ei să simtă acea lipsă de finalitate, acea incapacitate de-a înțelege, o dată în plus: *de ce* s-a uitat Annette, când cineva i-a zis să nu se uite?

Să fi fost din cauză că Annette o zărise în oglinda din baie și voia să pună la îndoială ceea ce Olympia credea a fi adevărat? Să fi fost din cauză că glasul care o avertiza aparținea unei persoane tinere, și Annette, fiind atât de bătrână, se săturase pur și simplu să primească ordine, să trăiască așa cum trăiau oamenii în acea lume nouă?

Sau poate, Olympia mai crede și acum acest lucru, poate că femeia era curioasă. Și nimic mai mult.

Îi spune această poveste lui Malorie. Însă, depănând-o cu voce tare, nu găsește nici o lămurire în plus. Și nici Malorie nu îi oferă vreo părere.

Mama nu se gândește decât la Tom, iar Olympia o știe prea bine.

– Ai văzut masacrul din școala pentru nevăzători, rostește Malorie.

– L-am văzut.

Olympia o ghidează pe Malorie când trebuie s-o apuce într-o altă direcție. Nici urmă de Tom în fața lor. Poate că Gary știe vreo scurtătură către acea comunitate. Așa a zis Malorie.

– Îmi pare rău, zice Malorie. Ar fi trebuit să te ajut cu asta. Aș fi putut.

Aude suferința din glasul mamei sale și nu îi place. Ultimul lucru pe care și-l dorește e ca Malorie să se simtă și mai rău. În orice privință.

Aici, ele se grăbesc să-l găsească pe fiul ei.

Aici, au coborât din trenul care i-ar fi putut duce la părinții ei.

Malorie a suferit de ajuns, iar Olympia știe acest lucru.

– Nu, o contrazice Olympia. Mamă, sincer. Pentru noi, ai fost cea mai bună mamă din lume.

Malorie o strânge de mână, iar Olympia o strânge și ea, drept răspuns.

Aproape de următoarea cotitură, o vede. La fel cum a văzut și multe altele, de-a lungul anilor. Au fost zeci de-a lungul călătoriei lor în derivă, de la școala pentru nevăzători la Tabăra Yadin. Acea călătorie rămâne cea mai înfricoșătoare din viața Olympiei. Atunci a început ea, în secret, să-și călăuzească familia.

Pe aici, oameni buni.

Aveți grijă, oameni buni.

În sus, acum.

O iau eu nițel înainte. Nu vă faceți griji, e plăcerea mea.

Ai auzit, Tom? Și eu.

Dar ea n-a auzit. A văzut. Totul.

Urechile ei nici nu se compară cu ale fratelui său. Alt secret.

– Ceva? întreabă Malorie.

Olympia consideră și acum acea primă plimbare, pe când avea șase ani, drept momentul în care a devenit femeie. A citit suficiente cărți ca să-și dea seama că în cele bune e vorba despre un personaj trecând printr-o întâmplare care îi schimbă viața. Pentru ea, acest lucru l-a reprezentat acceptarea faptului că e imună.

Și câte altele n-a mai văzut după ce au ajuns acolo? Chiar, câte nu a văzut de-a lungul anilor? Câte creaturi, dacă așa trebuie să fie numite, n-au stat afară, lângă baraca lor, nu au umblat prin barăci, nu au cutreierat

prin clădirea principală și prin bucătăria acesteia? Câte nu a găsit în pivnița clădirii principale, în vreme ce Malorie pipăia polițele în căutare de conserve, crezând că și fiica ei avea bentița la ochi?

O, de câte ori n-a vrut să-i povestească lui Malorie despre Annette; voia ca mama ei să știe că femeia nu fusese atinsă, că nu trebuia să poarte mâneci lungi, glugi, mănuși. O, cât își dorea ca Malorie să-i cunoască secretul. Adevărul.

Dar chiar și-acum, când cotesc și urmează alt drum, în timp ce o creatură le-a ieșit drept în față, instinctul Olympiei e să nu zică nimic, ci doar să o facă pe ghidul.

Însă lucrurile s-au schimbat. Și poate că oamenii au parte de mai multe experiențe care le schimbă viața.

– Mamă, e una cam la doisprezece metri în fața noastră.

Malorie se oprește în loc.

– Închide ochii.

Însă Olympia nu îi închide. În schimb, ochește un traseu pe lângă creatură, la fel cum a procedat de atâtea ori înainte.

Cărarea șerpuiește în direcția asta, când de fapt nu o făcea.

E ceva care blochează drumul, când de fapt acolo se afla cea mai mare temere a lui Malorie.

– Olympia, rostește Malorie.

Însă e un lucru cu care Malorie va trebui să se obișnuiască.

– E chiar în mijlocul drumului, zice Olympia. Urmează-mă, o vom ocoli.

Aude cum respirația lui Malorie se accelerează. Știe că mamei îi e la fel de teamă cum i-a fost mereu.

– N-am s-o iau razna, zice Olympia. Îți promit.

I se pare un lucru atât de stupid când îl spune, dar chiar și-așa, Malorie tot o strânge iar de mână.

Și Olympia o conduce.

O conduce pe Malorie în jurul ei, dar la mică distanță, apropiindu-se mai mult ca niciodată de una, impulsionată de dezvăluirea ei.

– Bine, zice ea. E în urma noastră. Dar...

– Dar mai sunt altele în față, completează Malorie.

– Da. Atât de multe, că va trebui să o luăm foarte ușor.

– Olympia.

Malorie o trage de braț.

Însă Olympia înțelege că Malorie e doar speriată.

Și dacă tot nu mai păstrează secrete, la fel de bine ar putea recunoaște că și ea e speriată.

O strânge de mână pe Malorie.

– Tom, murmură ea.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

– În regulă, spune până la urmă. Condu-ne.

Apoi Olympia, mândră, revigorată, schimbată, se supune.

29

E tot ce şi-a dorit Tom vreodată. Opusul vieţii pe care a trăit-o până acum.

O comunitate în care oamenii *încearcă*.

Asta a fost ce şi-a dorit mereu ca Malorie să-l lase să facă. Să încerce. Lucruri noi. Căi noi. Ştie că nu trebuie să se uite. Iar aici nu i se va mai spune niciodată ceea ce ştie deja.

Henry înţelege. O, da, el chiar înţelege. Henry a fost cel care i-a zis du-te, du-te acolo unde oamenii gândesc la fel ca tine. Fii curajos, aşa cum te-ai născut să fii! Şi cum au rezonat acele cuvinte în mintea lui Tom. L-au entuziasmat aşa cum Malorie nu ar fi reuşit în veci. Nimeni nu i-a mai vorbit vreodată aşa cum o face Henry. Nici mama, nici Olympia, nici nimeni de la şcoala pentru nevăzători. Cu cât Tom se gândeşte mai mult la asta, cu atât crede mai mult că trenul a fost o intervenţie a sorţii. Olympia i-a mai povestit despre soartă. Fără acea bătaie în uşă din partea recenzorului şi fără ca Tom să-i fi cerut să lase hârtiile, el nu ar fi auzit niciodată despre Indian River, Malorie nu ar fi văzut niciodată numele părinţilor ei pe listă şi el nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Henry. Îl înspăimântă cât de aproape a fost să-şi petreacă restul vieţii în Tabăra Yadin, fără să afle vreodată că există o lume întreagă care gândeşte la fel ca el.

Şi chiar aşa stau lucrurile, fără umbră de îndoială.

Bărbatul acela, Allan, a recuperat deja oglinda unidirecţională. El şi alţi câţiva o testează chiar acum într-un cort enorm, de zece persoane. Tom se află în următorul cort, acolo unde cei doi voluntari, Jacob şi Calvin, au întors o vreme pe toate părţile filosofia invenţiei lui Tom. Ei sunt următorii pe listă, îi reaminteşte Henry lui Tom, iar oamenii din Indian River abia aşteaptă să încerce idei noi.

Tom cunoaşte motivul. Vor să fie parte din ceva mai important decât o viaţă precum cea dusă de Tom până acum. Ei înţeleg că da, cineva ar putea fi rănit, dar altcineva poate că nu va fi. Oamenii din Indian River vor să fie cei care vor doborî bariera, cei care vor descoperi o metodă sigură de-a privi, cei care vor reda vederea şi perspectiva unei lumi care deja a jelit pierderea amândurora.

Oare Malorie chiar nu înţelege? Ar putea sta ea exact unde stă Tom acum, la doar câţiva paşi de cei care discută despre ce-ar putea reprezenta chiar ultimele lor secunde de viaţă? Ar putea fi ea atât de aproape de o asemenea descoperire şi să nu simtă entuziasmul pe care-l simte Tom? Băiatul cunoaşte răspunsul la aceste întrebări şi simte că i-e lehamite. Dacă Malorie s-ar afla aici, nu s-ar întâmpla nimic. Ar deveni isterică. Le-ar cere tuturor să închidă ochii. Pe el l-ar lua de braţ şi l-ar târî afară din cort, acoperindu-i faţa cu mâna ei înmănuşată.

Poate că l-ar şi lovi din nou.

– Mama ta, spune Henry, părând să simtă încă o dată ce-i în mintea lui Tom, dovedind încă o dată că îl cunoaşte pe Tom mai bine decât mama sa, mama ta n-ar înţelege nimic din toate astea, nu-i aşa?

– Absolut nimic, răspunde Tom.

Însă nu vrea ca Henry să o pomenească tocmai acum pe Malorie. Nu vrea să se gândească absolut deloc la ea.

-S-ar lua de toată lumea din acest oraș, continuă Henry. I-ar numi pe toți nebuni și te-ar băga și pe tine în aceeași oală.

Tom încuviințează din cap. Dar chiar nu vrea să vorbească acum despre asta. Nu vrea decât să îi asculte pe Jacob și pe Calvin, să audă ce au de spus, să intervină în discuția lor. Să le audă ideile. Să fie martorul actului lor de curaj.

-E altceva decât să privești la reflexia uneia într-o oglindă, spune Jacob, pentru că, în primul rând, ai putea zări ceva cu ajutorul vederii periferice, ceva ce nu se reflectă în forma limitată a oglinzii.

-În cazul ăsta, spune Calvin, totul stă în a sili creatura să facă ceva comprehensibil.

Cei doi discută despre ideile lui!

E tot ce și-a dorit Tom vreodată.

-Dumnezeule, parcă aud deja glasul ei, continuă Henry. Văicărelile ei enervante la adresa noii lumi. Regulile nesfârșite. Ai să vezi.

Își lasă o mână grea pe umărul lui Tom, iar băiatul ar vrea ca el să și-o ridice de-acolo.

-Când ai să ajungi să vezi în sfârșit una, ai să-ți dai seama cât de paranoică a fost mama ta.

Jacob și Calvin discută despre oglinzi. Despre reflexii. Despre posibila minte a unor creaturi imposibile. Tom vrea să se piardă în cuvintele lor. Le-ar putea asculta săptămâni de-a rândul.

Dar Malorie, dat fiind că așa îi stă în fire, continuă să nu-i dea pace.

-Mai întâi, ar veni după mine, chicotește Henry. Ar întreba cine te-a adus aici, iar când aș ridica mâna...

– Nu te-ar vedea, completează Tom.

– Corect! zice Henry.

Râsul lui se aude mai tare decât discuția celor doi voluntari.

El crede că e amuzant, dar nu e. Nu în aceste clipe.

– Până la urmă, ar afla, spune Henry. Și ar veni după mine. Doar că... așa cum ai zis și tu, cum ar ști unde să mă caute? Și nu la asta se rezumă totul, Tom? Ea, o femeie atât de corectă, însă total lipsită de idei. Păi, și-a făcut-o cu mâna ei. E atât de cufundată în întuneric, că nici n-ar ști dacă ar fi în deplină siguranță.

Nu acum, cugetă Tom. *Nu acum.*

– Dumnezeule, dacă ar fi după ea, acum ai fi închis într-o cușcă, precum un vițel. Măcar ți-a zis cum e cu viteii și cum anume sunt crescuți? Pesemne că nu. Pesemne că n-a vrut să afli că exact asta ți se întâmpla ție.

Allan intră în cort. Zice că oglinda unidirecțională e gata. Pomenește ceva despre un parc. Jacob și Calvin se opresc din vorbit.

Tom nu se poate abține să nu și-i închipuie nebuni.

– ... precum un animal închis în cușcă, Tom. Și ce fel de viață e asta? Și cine, atunci, te-a pus într-o poziție mai neplăcută? Chestiile de afară... sau propria mamă?

Jacob și Calvin îi zâmbesc lui Tom, în timp ce Allan îi conduce afară.

– Așteptați, spune Tom, însă cei doi au ieșit deja din cort.

– Chiar, cine? îi dă Henry mai departe. Iar asta te face să te întrebi, te face să te întrebi, cine e de fapt monstrul? Nu eu, Tom. Nu noi. Indian River m-a acceptat. La fel cum acceptă pe toată lumea. Mama ta ar spune că un asemenea loc trebuie că atrage psihopați.

Și poate că așa e. Însă un nebun liniștit e mai sigur decât o femeie întreagă la cap, dar instabilă. Poate că aceste creaturi sunt monștri, însă, așa cum au dovedit-o mama ta și viața pe care a considerat-o potrivită pentru tine... nu acele chestii monstruoase sunt problema. Creatura de care se teme omul e chiar el însuși.

Cuvintele pârâie în capul lui Tom așa cum pârâiau crenguțele rupte dincolo de pereții Barăcii Trei din Tabăra Yadin. Tom le aude, da, și crede că știe și ce sunt, da, însă mintea îi stă la alte lucruri.

Lucruri senzaționale.

Afară, Athena Hantz îl strigă. Și, peste glasul ei, se aude zgomotul unei comunități sărbătorind.

Deja, gândește Tom.

Înainte ca măcar să încerce.

Și nu e asta tot ce și-a dorit el? Să sărbătorească efortul? Și la naiba cu rezultatele?

- Mai bine am pleca, zice Henry.

Dar mâna lui a rămas tot pe umărul lui Tom, țintuindu-l în loc.

- Crezi că ai retezat toate legăturile sărind din tren..., spune Henry râzând, și nu-i un râs vesel. Însă acum le vei reteza definitiv.

30

Malorie simte putreziciunea înainte ca Olympia s-o tragă de braț.

– Mamă...

Malorie se oprește din mers. Și-așa îi e destul de greu să accepte realitatea faptului că fiica ei poate *privi*, însă tonul grav al Olympiei îi provoacă fiori.

– Cât de rău e?

Au ajuns la Indian River. În spatele bentiței lui Malorie, bezna e la fel de grea ca întotdeauna.

– Păi, răspunde ea, de aici, de unde stăm noi, și nu suntem decât la margine, practic...

– Olympia. Zi odată.

– Cadavre, mamă. Atât de multe cadavre.

Malorie știe că, exact acum, în acest moment, trebuie să fie la fel de puternică pe cât a fost de fiecare dată.

– Și mai sunt...

Glasul Olympiei se frânge, așa cum se întâmplă cu cineva când observă ceva rău.

– Steaguri. Steaguri de plastic... înfipte în pieptul fiecăruia.

– Ce vrei să spui?

Dar nu mai contează. Orice Infern s-o fi desfășurând în fața lor, vor trebui să treacă prin el.

– Eroi, zice Olympia. Tributuri, cred. Aduse celor căzuți.

Sacrificii, se gândește Malorie.

– E rău, spune Olympia. N-am mai văzut *niciodată*... atât de multe...

Lui Malorie i se pare că miroase precum un *cimitir* plin de cadavre care n-au apucat să fie îngropate.

– Bine, zice Malorie.

Încearcă să rămână calmă. Trebuie.

– Îl vezi pe fratele tău?

– Nu, răspunde Olympia, cu glas tremurător. Nu e așa. Drumul duce către clădiri. Pe drum sunt cadavre.

– Nu te uita la ele. Nu te gândi la ele. Îl vezi pe Tom în față?

Malorie abia dacă își recunoaște calmul din glas. Un gând flutură în depărtare; toate pregătirile ei paranoice, toate regulile ei au dus către acest moment.

E pregătită? A procedat oare corect, în privința ei, a copiilor ei?

– Nu, îngână Olympia, înăbușindu-și un țipăt. O, mamă. Oamenii ăștia s-au sinucis. Fețele le sunt sfâșiate. Oamenii ăștia...

– Au înnebunit, completează Malorie.

Inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

– Dar trebuie să ne mișcăm. Trebuie să plecăm. *Acum*.

Simte mâna Olympiei strângând-o pe a ei. Soarele, încă sus, devine tot mai fierbinte. Mirosul se intensifică.

Merg mai departe. Ori de câte ori Olympia o strânge de mână, Malorie își închipuie altă atrocitate pe drum.

– Deci acum, zice Olympia, tremurând vădit, sunt și... chestii.

Malorie înțepenește.

– Creaturi?

– Nu. Un fel de... obiecte improvizate. Chestii ca cele pe care le-ar fi făcut Tom. Nu știu ce-ar putea fi. Obiecte făcute din lemn și plastic, frânghie... metal...

Malorie vrea să se miște mai repede, să scape iute din nebunia asta, să-l găsească pe Tom *acum*. Hârtiile recenzorului vorbeau despre riscurile pe care această comunitate e dispusă să și le asume. Ea știe că aceste obiecte defecte sunt experimente eșuate lăsate să putrezească alături de cei care și-au pierdut mințile.

– Ce vezi? întreabă Malorie. Vorbește cu mine.

– Indicatoare stradale. O benzinărie. Vitrine de magazine. Nu știu. Mamă. Nici un om. Stai...

Olympia se oprește.

– Ce e?

– Auzi asta? întreabă ea.

Malorie ascultă. Cu atenție.

– Nu. Ce e?

– Oameni. Uralele unei mulțimi. Așa cred.

Malorie începe iar să meargă, iar Olympia o conduce de-a lungul unei curbe a drumului.

Duhoarea e și mai puternică. Cu toate astea, cumva, lui Malorie acest lucru i se pare oribil de corect. De cât timp i se pare că înaintează prin Infern? De câți ani? Și cât timp a privit lumea ca pe un loc al morții și descompunerii, din întunericul pe care i-l oferea bentița?

Într-un mod teribil, exact acesta e locul în care ar trebui să fie. Indian River. Un punct final în timp, un loc în spațiu, către care au purtat-o ultimii șaptesprezece ani din viață.

– Atâtea cadavre, spune Olympia. *Atât de multe...*

Oare eșecurile au devenit ceva atât de obișnuit, încât oamenii care-și sacrifică luciditatea și viețile sunt pur și simplu rostogoliți pe câmp și abandonați la porțile orașului, lăsați să putrezească în soare?

-Oase, zice Olympia.

Malorie se aştepta la asta. Cu cât se apropie mai mult de oraş, cu atât mai vechi sunt cadavrele. *La fel ca toate cimitirele, şi acesta se extinde în afară.*

Iar în centrul său, unde se află sursa, ea aude şi glasuri.

Urale. Fără îndoială.

-Va fi bine, o linişteşte Malorie.

Însă îşi aude şi ea minciuna din voce.

Cine le aşteaptă în centru, într-o astfel de comunitate? Cine stă de pază?

În amintirea ei, îl aude pe câinele Victor nimicindu-se singur într-o crâşmă goală.

-Va fi bine, zice Malorie.

-Oase, repetă Olympia.

Malorie n-a mai auzit niciodată o asemenea spaimă în glasul fiicei sale. Nu vrea să ştie ce vede Olympia. Ar prefera, în schimb, să vadă ea, cu ochii *ei*. Ar purta de bunăvoie aceste amintiri.

O mulţime de oameni aclamă. Un glas răzbate peste toate. O femeie vorbeşte la portavoce.

Malorie se gândeşte la numele din manuscrisul recenzorului: Athena Hantz.

Amalgamul de lătrături şi zgomote urâte îi aminteşte lui Malorie de Bâlciul de Ţară Marquette.

Şi, pentru Malorie, poate cel mai tulburător aspect dintre toate e că, în pofida tuturor atrocităţilor pe care le vede Olympia... atmosfera pare festivă.

-În faţă, spune Olympia. Pe lângă clădiri, pe trotuare, peste tot numai cadavre. O, mamă. O, nu. Un copil.

Malorie vrea să întrebe de ce, *de ce?* Ce fel de comunitate îşi abandonează morţii pe străzi?

Dar ştie răspunsul.

Una care a luat-o razna.

De tot.

Nesigură.

O explozie de urale îi dă de înțeles lui Malorie că mulțimea este în dreapta ei, dar zgomotul răzbate tot înăbușit. Mai au de mers.

- Renunță, zice Olympia.

– Va fi bine, repetă Malorie.

E tot ce poate spune. Căci, în pofida tuturor pregătirilor și a muncii depuse, în pofida luptei grele pentru supraviețuire, nu găsește cuvinte mai potrivite pe care să i le spună acum fiicei sale.

Tremură din tot corpul.

Dar nu se dă bătută. Pentru că atunci când vor ajunge la această mulțime de oameni, când vor ajunge în sfârșit în inima comunității din Indian River, va avea nevoie de toată înțelepciunea ei.

Sunt aici pentru Tom.

– Altele, în față, zice Olympia. Pe trotuar.

Fiica ei o conduce pe un traseu șerpuit, iar Malorie știe că o face ca să evite cadavrele. Câte or fi având foarfeci în piept? Câte or fi înconjurate de băltoace de sânge?

Mulțimea pare și mai cuprinsă de delir. Glasul femeii răsună la portavoce. Par avizi după ce urmează să se întâmple.

Ce urmează să se întâmple?

Malorie nu poate formula cuvintele. Mintea ei abia e în stare să mențină aceste elemente laolaltă: cadavrele, mulțimea, Gary, acest oraș, fiul ei.

Indian River e tot ce ea nu e și nici n-a fost vreodată.

Oamenii râd. O explozie de râsete sincere. Hohote de râs batjocoritoare... e o glumă? Glasul femeii, iar. Incitând mulțimea. Oare oamenii poartă bentițe?

Mai e dracului vreunul cu minţile întregi în tot oraşul ăsta?

– Opreşte-te, spune Olympia.

O trage pe Malorie, lipind-o de zidul unei clădiri.

– Ce e? întreabă Malorie, şocată de calmul din glasul ei.

Un calm pe care nu îl simte.

– Deci... Bun. Deci...

– Ce e?

– În mijlocul oraşului e un parc. Şi în acel parc sunt o mulţime de oameni. Legaţi la ochi cu bentiţe.

– Olympia, calmează-te. Mergem să-l luăm pe fratele tău. Putem s-o facem.

– Bine. Şi... mai e şi o scenă. Steaguri. Pancarte.

Inima lui Malorie se frânge înainte ca Olympia să articuleze cuvintele.

– Iar Tom e pe scenă, continuă Olympia. Stă lângă... o oglindă.

Cuvintele par smulse din întunericul personal al lui Malorie. Ca şi cum ar fi plăsmuite din acel întuneric.

– *E legat la ochi?*

N-a avut intenţia să ţipe.

– Nu-mi dau seama.

– *Ce?*

– Mamă, nu-mi dau seama...

– Bine, trebuie să...

– Pe peluza din faţa scenei se află o creatură. Mamă, nu ştiu cum să-ţi explic aşa ceva. E ca şi cum... ar aştepta să vadă ce se întâmplă.

Malorie s-a pus în mişcare înainte ca Olympia să termine ce avea de zis.

Nu îşi apucă fiica de încheietura mâinii, nu vrea ca ea să o urmeze. Nu încearcă să pară puternică, să pară periculoasă, ameninţătoare. Ci doar merge, cu

brațele întinse în lateral, menținându-și echilibrul, pregătindu-se pentru vreo bordură, o denivelare, o movilă, un cadavru.

Oamenii bat din palme în jurul ei. Oamenii strigă. Cineva țipă ceva despre progres. Cineva se roagă la Dumnezeu. Atâtea glasuri. Isterice, absurde, convinse.

– TOM!

Malorie îi strigă numele, însă la fel fac și alții.

Îl strigă pe Tom.

Tom se află pe scenă, iar în mulțime stă o creatură.

– *TOM!*

Ea știe că el o poate auzi. Știe că el le-ar fi putut auzi tocmai de la porțile orașului, dacă ar fi vrut să asculte la o asemenea distanță.

Atât de mulți oameni. O infinitate de voci.

– *TOM!*

Se împiedică de ceva ce pare a fi o bordură, e cât pe ce să cadă, își regăsește echilibrul.

Cineva spune ceva despre libertate.

– *TOM!*

Ca și cum l-ar striga pe Tom-bărbatul, spunându-i să vină sus în mansardă, să nu mai stea jos, unde Gary... Gary... Gary...

– Malorie.

Un glas, lângă ea. La urechea ei.

– *Pleacă de lângă mine!*

Îl împinge. Lovește aerul cu piciorul.

Apoi, o mare de oameni. Urale. Aclamații.

– Malorie, spune Gary (ea știe că e el, întotdeauna a fost el, alături de ea în spatele bentiței, întotdeauna, pentru totdeauna), Tom nu te vrea aici. Tom se maturizează acum. Exact acum.

– *TOM!*

Dă să-l împingă, dar nu-l nimerește. Lovește cu piciorul, dar el nu-i acolo.

- Se uită chiar acum la una, continuă Gary. Malorie, e incredibil. Se uită printr-un dispozitiv construit de el însuși.

Malorie se mișcă repede, prea repede, își rotește brațele spre Gary, ratează, în timp ce glasul despre care crede că i-ar aparține Athenei Hantz vorbește la portavoce, le spune celor din Indian River că Tom se uită la o creatură, că el și creatura *se uită chiar acum unul la altul*.

- *TOM!*

Dar Malorie cade. În vreme ce râsul lui Gary e înghițit de o explozie de ovații din partea celor din jurul ei.

Și de pe scenă... exact când se izbește de pământ, Malorie aude cumva, brusc, cu blândețe:

- Mamă?

Tom.

A auzit-o.

Și pare că...

- E sănătos, spune ea, înfigându-și palmele în iarbă și ridicându-se în genunchi.

Coatele îi tremură, încheieturile îi tremură, tot trupul îi tremură de groaza că fiul ei ar fi putut să-și piardă mințile și de posibilitatea incomprehensibilă că acest lucru nu s-a întâmplat.

- Mamă? zice el.

Apoi:

- Malorie!

Malorie s-a ridicat. Însă mulțimea e prea zgomotoasă. A pierdut urma fiului ei în gloata aceea de necunoscuți leneși și primejdioși.

Cineva a prins-o de cot, silind-o să se întoarcă pe unde a venit.

Gary

Gary Gary Gary

Malorie dă să-l împingă, însă glasul Olympiei o oprește.

– Mamă, *mamă*. E în regulă. Tom. Se uită... și e în regulă.

Lumea din jurul ei izbucnește în urale de o bucurie pe care Malorie a crezut-o de mult timp rezervată zilei în care oamenii vor descoperi o modalitate de-a se uita în siguranță la creaturi.

Oare asta s-a întâmplat?

A venit acea zi?

Și Tom e cel care a reușit isprava?

Tom-bărbatul îi apare în fața ochilor minții. Un om care și-a dorit cu atâta disperare ca lumea să se bucure exact cum o face acum.

– *ÎNCHIDE OCHII!* țipă Malorie.

Și glasul ei e o țesătură destrămată.

Olympia o conduce, dar până și Olympia pare cucerită de ce s-a întâmplat.

Unde-i Gary?

– Unde-i Gary?

– Mamă!

Olympia plânge. Se simte jubilarea din vocea ei.

– Mamă! Tom a reușit!

– *Unde-i Gary?*

Apoi, un glas.

De bărbat. Dar nu e al lui Gary. Ca într-un vis atât de îndelungat, încât s-a transformat într-un coșmar, Malorie aude glasul tatălui ei.

Vine din adâncurile întunericului, ale întunericului *ei*, niște adâncuri în care nici măcar ea nu s-a

aventurat. Încearcă să se dezică de el, să-l împingă înapoi, să-l renege, la fel cum a încercat să-l împingă pe Gary cu câteva clipe mai devreme.

Nu e vreme acum pentru speranțe deșarte. Nu e vreme acum pentru visuri.

- Malorie?

Dar chiar e glasul tatei. Real sau imaginar.

- Cine..., îngaimă Olympia.

- Ce se întâmplă? întreabă Malorie.

- Cine..., repetă Olympia.

- Malorie Walsh? zice bărbatul.

Glasul tatei, iarăși. Răzbătând din întuneric. Aproape de urechea ei.

- O, Doamne..., spune Malorie.

Se prinde cu putere de brațul Olympiei, ca să nu cadă.

Când devine real – Sam Walsh, aici, cu degetele pe fața ei –, adevărul acela o doare. Impactul e atât de puternic, implicațiile vocii lui, vocea lui adevărată, care aprinde lumina din spatele bentiței sale pentru prima oară în șaptesprezece ani.

- Ajutor, zice ea.

Pentru că nu mai suportă. Toate astea. În același timp.

Sam Walsh vorbește iar:

- L-am auzit pe băiat rostindu-ți numele, zice el. Și vocea ta... Ți-am recunoscut vocea...

Degete, iar, pe fața ei.

- Mal?

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Speră.

- Tată?

Mâinile acelea pe care le știe atât de bine s-au așezat acum pe umerii ei. Olympia spune ceva ce-i pare cu neputință, îi spune că acesta ar putea fi tatăl ei.

Iar Olympia îl poate vedea.

– O, Dumnezeule, mamă, zice Olympia. O, Dumnezeule...

– Eu sunt Sam Walsh, se aude glasul tatălui ei. Tu ești Malorie?

Malorie se prăbușește în genunchi. Nu se poate. E pur și simplu prea mult. Sunt prea multe glasuri în jur. Tom e pe o scenă. Olympia e lângă ea.

Iar tatăl ei...

Vrea să-și smulgă bentița de pe față.

Dar chiar și acum... trăiește după legea ei.

Bărbatul e lângă ea, jos. Stă în genunchi. Olympia îi descrie această scenă imposibilă. Îi spune da, *da*, lui Malorie, în vreme ce o mulțime de oameni care își lasă morții neîngropați îl aclamă pe fiul ei, fiul ei, care ar putea să-și piardă mințile, chiar dacă Olympia îi spune că nu e așa, chiar dacă Olympia pare entuziasmată de toate astea, de Tom, dar și de acest bărbat, cu atingerea și mirosul și vocea atât de familiare, lângă ea, cei doi stau împreună în genunchi, pe o stradă neverosimilă din Infern.

– Mal, zice tatăl ei, cu încredere de această dată. O, Dumnezeule! Malorie.

Se iau în brațe. Bentița lui Malorie e udă de lacrimi. Degetele nu i se par îndeajuns de puternice ca să-l prindă de umeri, însă, cumva, reușește. Se îngroapă în carnea lui, cât de adânc poate.

– Tată...

– Malorie.

Sam Walsh plânge. Încearcă să vorbească, iar ea simte o bentiță pe fața lui și râde, pentru că și tata a trăit după legea bentiței. Pentru că tatăl ei e *în viață*.

-Am știut amândoi, spune Sam și-n glasul lui se simte o ușurare incredibilă. Am știut amândoi că, dacă vom veni aici, te vom găsi.

Olympia vorbește. Apoi, și Tom, care e și el, acum, lângă ei. Întrebând dacă Malorie se simte bine. Îi spune Olympiei că ideea lui a funcționat. O întreabă apoi de ce are ochii deschiși.

-I-am văzut deschiși de pe scenă, spune el, din spatele oglinzii. Am văzut că aveai ochii deschiși.

Și o creatură. Îi spune Olympiei că a văzut o creatură.

Însă prin toate astea, un haos mai tulburător chiar și decât cel provocat de venirea creaturilor, Malorie tot aude ceea ce tatăl ei – în viață, cine-ar fi crezut – a spus adineauri.

Am știut amândoi că, dacă vom veni aici, te vom găsi.

-Tată, zice ea, atingând cu buzele țesătura înfășurată în jurul feței lui. Tată, de ce ați venit aici?

Sam râde, iar în râsul lui, ea aude o eschivare dureroasă, nemărginită.

-Mereu ai fost rebela noastră, spune el. Ți-ai asumat riscuri pe care nouă ne-a fost mereu prea teamă să ni le asumăm.

O ține în brațe, strâns. Iar Malorie cugetă: *Eram, odată, genul de persoană care-și asumă riscuri...*

Unde a dispărut acea persoană?

Aude demnitate, exaltare în glasul lui Tom. Uluire în glasul Olympiei. Comunitatea din jurul lor devine din ce în ce mai zgomotoasă, iar Malorie își dă seama că, în pofida a ceea ce pretinde Tom că a făcut, în pofida bucuriei nesigure, denaturate, a acestei mulțimi, ei nu-i e teamă.

Pentru prima oară în șaptesprezece ani, nu-i e teamă.

Și, pentru o secundă, o străfulgerare, ea își aduce aminte de fata pe care a descris-o tatăl ei. Își aduce aminte cum riposta în fața unei lumi pe care o considera nedreaptă.

Își aduce aminte că era ca Tom.

– Mama ta, zice Sam, iar pe Malorie, pauza o îngrijorează. Ea ar fi...

– Mama...

Dar Malorie nu-și poate termina propoziția cu voce tare.

Mama e moartă.

Sam se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Apoi Malorie simte și mâinile Olympiei și pe ale lui Tom.

Împreună, încearcă să o ajute să stea în picioare. Însă, pe când tata vorbește iar despre mama, pe când tata stă alături de cei doi copii ai ei, pe când cea mai periculoasă comunitate pe care a cunoscut-o vreodată Malorie aclamă răsunător momentul, Malorie, stând aici, incapabilă să proceseze această nouă realitate, incapabilă să vadă și altceva în afară de o gamă incredibil de variată de forme de nebunie, Malorie leșină în brațele celor pe care îi iubește.

31

Când Malorie se trezește, o face cu ochii închiși. E întinsă pe ceva moale. O pătură o acoperă până la piept.

Își dă seama că în cameră cu ea sunt oameni.

- Mamă?

E Tom. Tom e aici.

- Poți deschide ochii.

E Olympia. Olympia e aici.

Însă când Malorie deschide ochii, primul chip pe care-l vede e cel al tatălui ei.

- O... tată...

Imaginea lui e brusc încețoșată de lacrimi. O bucurie pe care, odată, o considera imposibilă.

- Hei, spune Sam.

Însă și el are ochii umezi.

Pare mai bătrân, dar se ține bine. Păr alb. Ochi strălucitori. Același surâs pe care și-l aduce aminte de dinainte ca lumea s-o ia razna. Hainele lui sunt diferite; o cămașă de flanelă și pantaloni de trening. Haine pe care Malorie nu-și aduce aminte ca el să le fi purtat vreodată. Arată precum cineva care a mers pe jos, nu cu mașina, în ultimii șaptesprezece ani. Precum cineva care nu a mai văzut un televizor, n-a mai folosit un calculator și nici într-un restaurant n-a mai mâncat de tot atâta vreme.

Şi mai e ceva în ochii lui. Malorie distinge acolo emoţii greu de ţinut în frâu, amintiri, cunoaştere.

Ea se uită la Tom. Pentru că acum îşi aduce aminte. Numele lui, incantat de o gloată de lunatici. Olympia, spunând că ochii fratelui ei sunt deschişi.

Faţă în faţă cu o creatură.

– Tom...

Încearcă să se ridice, dar nu izbuteşte mare lucru.

Tom o priveşte. Sănătos la cap.

Olympia. Sănătoasă la cap.

– Copiii tăi sunt fantastici, zice Sam.

Malorie se uită la el şi abia reuşeşte să articuleze, printre lacrimile proaspete:

– Nepoţii tăi.

– Îţi aduc nişte apă, zice Olympia, după care se ridică şi iese pe uşă.

Malorie se uită prin cameră. Pături acoperă ferestrele. Pereţi lambrisaţi. Se află într-un pat micuţ, în ceva ce seamănă cu un dormitor pentru oaspeţi.

E curat. E plăcut.

Tata e aici.

Malorie se uită iar la Tom.

– Ce s-a întâmplat?

Şi Tom pare mai în vârstă. Dar nu în acelaşi fel ca tatăl ei. Fiul ei are aspectul liniştit al cuiva care a realizat ceva ce şi-a pus de mult timp în minte să facă.

Aerul unui om de succes, cu putinţă chiar şi aici, în această lume nouă.

– Se pare că nepotul meu a inventat o cale de-a ne uita la ele, spune Sam.

Malorie încearcă iar să se ridice, dar Sam s-a ridicat deja de pe scaun, lăsându-se în genunchi în faţa ei.

– Nu trebuie să auzi totul deodată, spune el. Dar categoric trebuie să auzi asta.

– Unde suntem?

Sam zâmbește.

– În ceea ce eu numesc casă de câțiva ani deja. După ce-au venit creaturile, am pornit-o către sud, împreună cu mama ta. Am la povești cât să umplu o bibliotecă.

Malorie zâmbește. O fi inventat Tom un mod de-a se uita la creaturi, însă unele dintre ele bântuie încă la orizonturile minții ei.

– O, tată... și eu, spune ea.

– Suntem într-o casă situată cât mai departe posibil de lumea dezlănțuită, răspunde el.

Sam se uită la ferestrele acoperite cu pături, iar Malorie și-l amintește făcând exact același gest în tinerețea ei. Doar că atunci se uita gânditor la lumea de afară. Iar acum?

– Mary a insistat că vei veni aici. Nici nu-ți poți închipui de câte ori ne-am contrazis.

– Și ea e...?

– Dap.

Nici urmă de suferință în glasul lui. Sam a trecut deja peste asta. La fel cum și Malorie a trecut peste suferința pricinuită de pierderea lui.

– Shannon..., spune Malorie.

Sam încuviințează din cap și își duce un deget la buze.

– Olympia ne-a pus deja la curent cu toate.

Bătrânul zâmbește în continuare. Malorie știe că e din cauză că părinții ei au acceptat deja moartea fiicelor lor cu mult, mult timp în urmă.

– Ne-a? întreabă ea.

– Doar pentru că mama ta a plecat dintre noi nu înseamnă că nu o mențin informată. E îngropată în curtea din spate.

– O, Doamne, tată. Îmi pare foarte rău.

Sam doar încuviințează din cap, apoi ridică o mână, ca să-i dea de înțeles că e în regulă.

– Aș vrea să o văd, spune Malorie.

Sam se ridică și îi întinde o mână, ca să o ajute și pe ea să se ridice.

– I-ar face mare plăcere.

Malorie trage adânc aer în piept înainte de-a ieși pe ușa din spate. Îl ține pe Sam de mână.

În pofida faptului că oamenii din Indian River s-au apucat deja să confecționeze viziere din oglinzi unidirecționale, au amândoi bentițe la ochi.

– De cât timp sunteți aici? întreabă Malorie.

– De aproape trei ani.

– A venit cumva un recenzor la ușa voastră?

Sam pare să cugete la întrebarea ei. Malorie aude vântul răsfirând frunzele copacilor. Aude cum frunzele sunt rostogolite pe peluză.

– Da, răspunde Sam. Un tip mărunțel. Foarte periculos ce făcea el. Mama ta a zis că e ceva nobil. I-am oferit un loc să stea peste noapte, însă el a spus că are multă treabă de făcut.

Malorie simte că o podidesc din nou lacrimile, în spatele bentiței. Ar vrea să îl găsească pe acest bărbat. Ar vrea să-i spună că ce-a făcut el, că ce face el, funcționează.

– Hai să o vedem pe Mary, continuă Sam.

O conduce pe Malorie pe niște trepte de beton ce dau spre o peluză. Ea aude un gard zgâlțâit de același vânt. Bentița îi e legată strâns pe față.

– Aici, zice Sam. Nu e cine știe ce. Dar l-am săpat eu însumi și asta înseamnă ceva pentru mine.

– Cum a...

- În somn, Mal. Slavă Domnului că n-au fost creaturile.

Bărbatul se lasă în genunchi, ajutând-o pe Malorie să facă la fel. Ea simte piatră sub degete. Un bloc masiv de piatră. Și, de asemenea, frunze și iarbă.

- Aici.

Apoi mâna lui se desprinde de a ei, iar Malorie rămâne singură cu Mary Walsh. Până acum, credea că a deplâns suficient moartea mamei sale. Însă aici o lovește, cu toată forța, gândul că, de fapt, nu i s-a îngăduit niciodată să jelească.

Creaturile i-au răpit timpul necesar să o facă.

- Mi-a fost atât de dor de tine, rostește Malorie într-un final.

Apoi izbucnește atât de tare în plâns, încât nu mai poate vorbi.

Malorie o vizitează pe Mary în fiecare zi, în cele două săptămâni cât rămân în această casă. Nu toți cei din Indian River sunt la fel de progresiști precum cei pe care i-a auzit ea acolo, în piața centrală a orașului, fără să-i și vadă însă. Înțelege de ce Sam n-a plecat. În ciuda comportamentului unora pe care-i considera nemaipomenit de periculoși cu doar paisprezece zile în urmă, ea îi și înțelege. Oamenii din lumea cea nouă se împart în două categorii: siguri și nesiguri.

Dar cine poate spune care trăiește mai bine, care își trăiește mai din plin viața?

Se gândește mult la Gary. Prea mult.

Malorie se pregătește și e conștientă de asta.

Olympia stă de veghe.

Tinerii i s-au alăturat de multe ori la mormântul lui Mary. Îi spun povești, despre râu, despre școala pentru nevăzători, despre Tabăra Yadin, despre Trenul

Orb. Malorie îi vorbește despre Shannon. Îi face bine să vorbească despre ea. Îi descrie pe oamenii pe care i-a cunoscut în casă. Îi povestește despre tizul lui Tom. Despre Olympia-femeia. Despre Felix, Jules, Cheryl, Don. Chiar și despre Victor. Și își dă seama, din expresiile de pe chipurile tinerilor, atunci când se întorc înăuntru, că pe multe dintre acestea le aud și ei pentru prima oară. Oare chiar atât de dificil i-a fost să retrăiască ce s-a întâmplat în casă? Să își aducă aminte de cei pe care i-a cunoscut, i-a iubit și i-a pierdut?

Sam îi spune despre arbaleta pe care a păstrat-o în dulapul din debaraua din față a casei. Îi spune că a omorât nenumărate căprioare cu ea. Pe nevăzute.

Sunt momente, ore minunate, când Malorie se simte ca acasă, în Upper Peninsula, acolo unde a crescut. Ca și cum aceasta ar fi casa în care a copilărit. Ca și cum departe, în curtea din spate, ar fi un pâlc de copaci în care a fugit o dată, un loc în care Sam și Mary știau că se va duce.

În vreme ce stau în bucătărie și mănâncă amândoi din niște conserve, Tom îi povestește lui Malorie ce s-a întâmplat. A făcut ochelarii în Tabăra Yadin, dar i-a fost prea teamă să-i testeze. I-a adus cu el, cu toate că i-a spus să nu o facă. Aici, în Indian River, pe scenă, doi bărbați au încercat să privească o creatură de dincolo de sticlă, prin oglinda unidirecțională adusă dintr-o băcănie locală. Nu și-au pierdut mințile. Când a sosit Malorie, Tom îi testa și el.

A văzut creatura prin sticlă. Da. Și a văzut-o și pe Malorie.

De câte ori îi spune această poveste, Malorie se gândește că sfârșitul o va îngrozi.

Doar că nu e așa.

Tom e aici. E bine, sănătos. Şi poate, *poate*, că a făcut ceva care va schimba lumea.

Locuitorii din Indian River încearcă să producă vizierele în masă, spune Tom. Au fost trimişi oameni să găsească mai mult material în oraşele învecinate.

Olympia şi Tom îşi petrec timpul pe afară. *Privesc* acolo, afară. Nici unul nu e nebun. Şi când vin iar înăuntru, le spun şi le tot spun poveşti lui Malorie şi Sam.

Sam o ia adesea pe Malorie de mână. Îi zice în şoaptă că totul va fi bine.

Şi aşa şi este.

Copiii ei trăiesc, pentru prima dată în viaţa lor. Unul, cu ajutorul moştenirii genetice, celălalt, graţie minţii sale creative.

Malorie a suferit. I-a adus până aici, până în acest moment. Tatăl şi mama ei au suferit. Mulţi dintre cei care locuiesc în Indian River au suferit şi ei, la rândul lor.

Chiar şi cei care nu meritau.

- Învaţă-mă să folosesc arbaleta, zice Malorie într-o dimineaţă, rămasă singură cu Sam în sufragerie.

Se simte deja pregătită.

Sam încuviinţează din cap.

- Desigur.

Olympia şi Tom o conduc, în timp ce Malorie cară arma. Nu i-a zis direct lui Sam ce are de gând să facă, însă bătrânul şi-a dat seama.

Încă nu şi-a făcut curaj să folosească viziera lui Tom. I-ar părea că face un salt în timp de şaptesprezece ani. Dar, ca să-şi îndeplinească misiunea, va avea nevoie să vadă.

Aşa că vede prin ochii copiilor ei.

E a patra oară când au mers în oraș, în căutarea lui, a bărbatului pe care Tom îl numește încă, eronat, Henry. A bărbatului cu care Olympia a știut încă de la început că e ceva în neregulă.

Cu fiecare drum afară, Malorie se întărește pentru schimbare. N-a mai ucis niciodată. N-a trebuit niciodată să apese vreun trăgaci, să taie vreun grumaz, să sugrume vreun străin. Pe nici unul dintre oamenii periculoși pe care i-au întâlnit în nenumăratele lor călătorii. Nici măcar pe străinii cei ciudați descoperiți în Tabăra Yadin, ultimul loc pe care l-a numit casă.

Dar uciderea lui Gary va însemna mai mult decât să devină o ucigașă. Ea va regla și socotelile rămase nerezolvate în privința timpului petrecut alături de prietenii ei din casă. Alături de prietenii pe care i-a îngropat, după ce a descoperit toate cadavrele, mai puțin pe al lui.

Îl găsesc în fața unui magazin de băuturi alcoolice, nu departe de casa în care stau împreună cu Sam. Olympia îl zărește și o bate pe Malorie pe umăr, așa cum i s-a spus să facă.

– Doarme sprijinit de peretele de-afară, spune Olympia.

– El e, confirmă Tom.

Arbaleta e o armă redutabilă. Dar după șaptesprezece ani în care menirea ei în viață a fost doar aceea de a proteja, Malorie e mai puternică decât a fost vreodată.

– Nițel mai sus, zice Tom.

E lângă umărul lui Malorie, ajutând-o să țintească.

– Ceva mai mult, intervine Olympia, care ajustează unghiul arbaletei.

Dacă ratează, vor trebui să se gândească repede la ce au de făcut.

Ea aproape că aude ușa închizându-se. *Declicul* zăvorului. Trecutul lăsat deoparte.

O lovește gândul că, în mod incredibil, Gary a avut într-un fel dreptate.

Omul a fost creatura de care ea și prietenii ei din casă ar fi trebuit să se teamă cel mai tare.

-În regulă, zice Tom.

Malorie eliberează trăgaciul. Gary nu scoate nici un sunet.

-L-a lovit drept în piept, spune Tom.

-În inimă, precizează Olympia.

Cei trei se apropie precauți de cadavrul lui.

-Țeapă, nemernicule, spune Tom.

-Ai grijă cum vorbești, îl dojenește Malorie, și adaugă: Pentru cineva care vorbea atât de mult, n-a mai avut nici un cuvânt de zis.

Olympia îi ghidează mâna lui Malorie, pentru a verifica pulsul lui Gary.

E mort.

-Să nu scoateți săgeata, le zice Malorie. Vreau să rămână așa pentru totdeauna.

Copiii dorm. Sam doarme.

Malorie a discutat îndelung cu tatăl ei despre ce vrea el să facă și cum anume vrea să procedeze. Nici unul dintre ei nu crede că ar trebui să rămână să trăiască aici, în această casă, în această comunitate, pentru totdeauna. Sam pomenește adesea că ar vrea să se întoarcă în casa în care a crescut Malorie. Ar fi o călătorie lungă, dar Malorie crede că tatăl ei i-ar putea face față, și amândoi vor să o facă, însă nici unul nu a stabilit încă ziua în care acest lucru se va întâmpla.

Acum, la șase dimineața, când e încă întuneric afară, Malorie coboară scările spre parter. Aici, în

bucătărie, vâră un pahar într-o găleată de lemn plină cu apă și bea.

Pe masa din bucătărie se află viziera pe care cei din Indian River au confecționat-o din oglinda unidirecțională a lui Tom. O parte dintre locuitori au venit la ei, trăgând nădejde să stea de vorbă cu Tom despre invenție. Înainte, Malorie nu lăsa pe nimeni să intre în casă. Acum, ea-i selectează pe cei pe care îi primește. Când i-a interzis Athenei Hantz să intre, legenda locală s-a simțit jignită. Când i-a cerut o explicație, Malorie i-a zis că a avut noroc. A avut noroc că Tom a scăpat teafăr și nevătămat după ce-a făcut. Căci dacă ar fi pățit ceva...

Malorie ridică viziera. Se uită la ea. Chibzuiește.

Și-o pune pe ochi.

Rămâne în fața uneia dintre ferestrele acoperite cu o pătură, înfruntând întunericul preț de câteva minute, înainte să-și ia haina din cuierul de lângă ușa de la intrare, să închidă ochii și să iasă afară.

E toamnă acum. Malorie aude frunzele zdrobite sub ghetele ei.

Își ține capul plecat, în vreme ce așteaptă ca lumina soarelui să o încălzească. Îi place să stea aici, lângă mormântul lui Mary. Îi place să discute cu ea. Îi repetă povești despre Shannon, cu capul plecat, cu ochii închiși.

Îi povestește lui Mary despre Dean Watts. Îi spune că poate, când vor pleca în sfârșit spre nord, Malorie va face un popas în Mackinaw City, ca să îl caute pe bărbatul care a readus trenul la viață.

Și chiar când soarele îi mângâie gâtul, chiar când simte că o lumină nouă, cu care nu e obișnuită, a început să-i dea târcoale, Malorie, pentru prima dată în mai bine de zece ani, deschide ochii afară.

O surprinde cât de familiare i se par culorile. Prieteni vechi, care au revenit. La picioarele ei se află mormântul lui Mary; frunze galbene, portocalii și roșii. Când ridică privirea, vede o creatură ce stă cam la șase metri depărtare, în curte.

Malorie nu se mișcă.

Simte o pasăre încercând să-și ia zborul undeva în mintea ei, o făptură la fel de neagră precum părul ei și la fel de albastră precum ochii ei.

Însă, în pofida acelui fluturat de aripi, orice ar încerca să scape de acolo nu izbutește să o facă.

Malorie inspiră, își ține răsuflarea, expiră.

Privește.

Vede.

Infinitul se uită cu luare-aminte la el însuși. Eternitatea e față în față cu nesfârșita-i călătorie.

Și în ciuda miilor de cuvinte diferite ce îi răsar în minte pentru a o descrie, și a efortului de a o numi, Malorie știe că privind acum, lângă mormântul mamei sale, când tatăl și copiii ei dorm liniștiți înăuntru, ea a clădit o punte peste o prăpastie, iar acum nu mai poate pierde nimic și nimic nu îi mai este răpit. În schimb, ceva i-a fost dat înapoi.

POSTFAȚĂ / MULȚUMIRI

Am o chestie cu manuscrisele brute. Unii i-ar spune fetiș. Într-o realitate ușor diferită, consider manuscrisul brut al unei cărți sau *demo*-ul unui cântec un lucru finalizat. Ba am ajuns până într-acolo încât consider schițele povești finalizate, deși expuse cam bizar. Chestia e că înainte de a semna contractul pentru prima carte, n-am avut nici un motiv să rescriu ceva. Deja terminasem vreo duzină de manuscrise brute (pe atunci le numeam doar *cărți*) și, pentru mine, acestea erau la fel de complete precum edițiile cartonate din biblioteca mea. Le împărțeam pe la toată lumea; trupelor alături de care noi, The High Strung, efectuam turnee, prietenilor și familiei, străinilor. În anii '90, eu și Mark Owen, partenerul meu în compunerea cântecelor, aveam o listă de nume cărora le trimiteam casete, copii de proastă calitate ale unor albume mai puțin cunoscute. Acei douăzeci de oameni au fost suficienți. Ei au făcut ca grupajul de cântece să devină realitate. Datorită faptului că am trimis prin poștă *Bid Me Off* și *A Lot of Old Reasons*, eu și Mark ne-am putut apuca de următorul set, încă nescris, ușurați că mai aveam un album în traistă, entuziasmați că ne-am putea apuca de următorul. În acea perioadă, am învățat să apreciez cu adevărat prima încercare, tatonarea terenului atunci când nimeni nu se uită.

Vă place muzica live? Manuscrisele brute și *demo*-urile au fost și continuă să fie la fel. O prestație. Viteză fluctuantă, note ratate, versuri uitate pe ici, pe colo.

Și îmi *plac la nebunie.*

Salut, sunt Josh Malerman. Și sunt un Prolific.

E un cuvânt care poate atrage anumite critici, iar cele mai frecvente sunt de genul: *Dacă scrii atât de mult, cum ar putea o anumită carte sau un anumit cântec să însemne cu adevărat ceva pentru tine?* Sau: *Pare că ai fi mai interesat să termini o carte decât de cartea în sine.* Sau asta: *Cu tot materialul tău, nu știu de unde să încep.* Însă ceea ce înțelege Prolificul, în adâncul sufletului, e că poți începe de oriunde vrei în catalogul Prolificului și să pornești în orice direcție poftești de acolo. Pentru noi, e o perspectivă încântătoare, care nu diferă foarte mult de o „prospectare", indiferent de direcția în care ai pornit, către operele mai de început sau pe calea pe care ai urmat-o, întotdeauna cauți ceva ce seamănă cu aurul. Ceea ce Prolificul prețuiește mai presus de orice nu e singura operă de artă, ci *canonul*. Lucrarea. Arcuirea unei minți creative incapabile să se oprească, valurile iscate de idei nesfârșite. Oare am pomenit faptul că Prolificul crede că tot ce face, în orice clipă, e un instantaneu al unui întreg? Că, pentru el, să aștepte ani întregi între proiecte se aseamănă cu pierderea a o mie de fotografii dintr-o eră care, privind în urmă, era mult mai grozavă decât o consideram în acel moment?

Cine vrea să rateze acele poze, acele vremuri?

Am adus toate astea în discuție cu un motiv.

Manuscrisul brut al cărții *Bird Box. Orbește* a fost scris într-o frenezie de douăzeci și șase de zile, în luna octombrie a anului 2006. La acea vreme și cu siguranță când am început-o, era doar *următoarea poveste care*

trebuia scrisă. Aveam imaginea unei mame legate cu bentița la ochi, doi copii legați la ochi, navigând pe un râu. Nimic mai mult. Unde se duceau? De ce anume fugeau? De ce nu se puteau... uita? Toate aceste întrebări și-au primit răspunsurile pe măsură ce înaintam în poveste; ceea ce-a început ca o posibilitate s-a transformat în sânge, sudoare și spaime, și cu ea m-am apropiat cel mai mult de citirea unei cărți pe măsură ce o scriam. Iar spiritul unui asemenea lucru, ideea că trebuia să scriu în fiecare zi, ca să termin povestea, ca să mai adaug o carte la teancul tot mai mare de manuscrise din biroul meu, era, fără discuție, născută din filosofia Prolificului. Precum în cazul trupei Guided by Voices sau al unor personalități ca Alfred Hitchcock, exista senzația că dacă te opreai, dacă încetineai, dacă (icnet) așteptai inspirația, asta echivala cu moartea creativității. Te poți vedea cu ușurință stând pe marginea unei stânci, singur, zărind abisul de dedesubt, cântărind ideea dacă să sari sau nu. Deoarece Prolificul știe, mai presus de orice, că din partea artistului nu te poți aștepta să aibă habar care dintre operele lui sunt cele bune, care ar putea rezona cu alte persoane și, cu siguranță, care idee ar trebui culeasă de câmpul vanităților în floare.

Nimic nu-l sperie mai mult pe Prolific decât un Cimitir al Ideilor. Nici măcar unul plin cu cadavre.

Așa că, de ce să nu scrii... tot?

În acest spirit am început să scriu *Bird Box. Orbește*. A fost terminată în toiul unei furtuni creative, de cântece, turnee, spectacole și o mie de discuții care, dacă ar fi fost înregistrate, ar fi trebuit să le atribui și nume și să le descriu, pe fiecare în parte, ca mici opere de sine stătătoare. După *Bird Box. Orbește*, am scris pur și simplu următoarea carte, o lucrare complexă

de șase sute de pagini, intitulată *Bring Me the Map*. Însă în timp ce lucram la *Map* și în timp ce The High Strung începea un nou turneu, am început să primesc reacții din partea prietenilor și a membrilor familiei cărora le trimisesem *Bird Box. Orbește*.

Aici intră în scenă mulțumirile.

Vă puteți închipui câtor oameni trebuie să le mulțumesc, celor care m-au încurajat și ajutat, pe parcursul celor paisprezece ani care s-au scurs între primul manuscris brut al volumului *Bird Box. Orbește* și publicarea versiunii finale, oficiale, a lui *Malorie*?

Într-un cuvânt (și, nu tocmai o coincidență, titlul unui cântec de-al trupei High Strung): *o legiune*.

Am să încep cu mama, Debbie Sullivan, care a citit *Bird Box. Orbește* la un concurs de câini din Indiana și care m-a sunat să-mi spună că e ceva în neregulă cu, pe atunci, cele 113 000 de cuvinte care nu erau împărțite pe capitole, nu aveau spații la început de rând și erau toate în italice. Îi plăcuse. Și tatăl meu vitreg, Dave, m-a sunat. Și prietenul meu, Matt Sekedat. Cumnata mea, Alissa. Am scos cartea la imprimantă pentru prietena/proprietăreasa mea, June Hutchingson, i-am dat-o într-o seară, iar dimineața deja o terminase. Reacția ei îmi rămâne și azi vie în minte.

Acestor primi cititori, le strig cât pot de tare: mulțumesc! Căci, dacă n-ar fi fost acea mână de oameni care să citească povestea lui Malorie în prima ei versiune, poate că nu aș fi atras atenția asupra ei, mai târziu, când i-am cunoscut pe Ryan Lewis și pe Candace Lake, un cuplu de impresari care citiseră *Goblin*, dar au știut că e cazul să începem cu altceva, nu cu o colecție de nuvele. Datorită lui Ryan și lui Candace, precum și sprijinului acordat de genialul avocat Wayne Alexander, am ajuns, în 2010, să rescriu *Bird Box*.

Orbește într-un mod destul de semnificativ. Am tăiat povestea în două, am eliminat tot ceea ce mi s-a părut a fi redundant, am împărțit povestea în capitole, am introdus alineate și am scos italicele care, până atunci, în principiu, oferiseră poveștii o tentă onirică. *Ryan*, Candace și Wayne au expediat cartea agentei Kristin Nelson, al cărei site web, la acea vreme, spunea că nu e interesată de genul horror. Și brusc, se părea că atât cartea, cât și eu, ne găsiserăm o echipă. De aici, Kristin a vândut mai departe *Bird Box. Orbește*, care a fost selectată în 2012, apoi am mai rescris-o o dată, pornind de la bază (unul dintre beneficiile de care ai parte dacă ești un Prolific îl reprezintă priceperea de-a scrie aceeași carte a doua oară), Universal Studios au cumpărat drepturile pentru film, iar cartea a fost publicată în 2014. Și astfel a început pentru mine povestea lui Malorie, ce avea să ocupe un loc mult mai însemnat în viața mea decât aș fi prevăzut vreodată.

Vă mulțumesc, Candace, Ryan, Wayne, Kristin și Lee Boudreaux, pentru că ați redactat *Bird Box.* Orbește și pentru că trebuie să vă fi dat seama că nu mai lucrasem niciodată într-un mediu profesionist, dar ați avut bunătatea să nu mi-o ziceți la acea vreme.

Cu toate astea, nici un Prolific cu stimă de sine nu și-ar încetini ritmul de lucru doar pentru că a obținut un anumit succes cu o singură carte sau cu un singur cântec. El încearcă în mod constant noi posibilități, o ușă rămasă parțial deschisă, simțind briza printr-o crăpătură în perete, pe unde ar putea pătrunde o nouă poveste.

Însă ceea ce s-a întâmplat în cazul lui *Malorie* a fost că una a scăpat *afară*.

În timp ce măcelăream *Bird Box. Orbește*, am înlăturat o iță a romanului care nu-și mai avea locul. Sau,

ca să mă exprim mai clar: cartea publicată ar fi fost de două ori mai lungă dacă nu aş fi scos o anumită idee pe care, după o vreme, am început să o consider un roman în sine. Dar înainte să decid dacă aveam sau nu să urmez intriga cu pricina, Netflix a cumpărat drepturile de la Universal şi, drept să spun, orice planuri aş fi avut eu în minte, lista cu ce ar fi trebuit să scriu după şi ce ar fi putut sau nu să devină o nouă carte, au fost spulberate, date peste cap şi abandonate, ca şi cum un soi de val mareic s-ar fi revărsat prin gaura cheii în biroul meu. Deoarece, când am terminat de văzut filmul pentru prima oară, m-am apropiat de logodnica mea, Allison, şi am întrebat-o: „Şi acum ce se întâmplă cu Malorie?"

Le mulţumesc producătorilor filmului: Chris Morgan, Ainsley Davies, Scott Stuber şi Dylan Clark, pentru că m-aţi adus într-un asemenea loc. Şi îţi mulţumesc, Michael Clear, pentru că le-ai prezenat cartea acestor producători. Mulţumesc, Netflix şi echipei de filmare şi prietenilor pe care mi i-am făcut pe platoul de filmare, în special, dar nu doar lor, membrilor echipei de filmare: Happy Anderson, Pruitt Taylor Vince, Julian Edwards, Vivian Lyra Blair şi fantasticului David Dastmalchian.

Mulţumesc, Susanne Bier şi Eric Heisserer.

Şi îţi mulţumesc (cu o plecăciune), Sandra Bullock, pentru că mi-ai înfăţişat cum ar arăta Malorie dincolo de imaginaţia mea.

Şi astfel... de la Malorie la *Malorie*, la paisprezece ani după ce am introdus-o pentru prima dată într-un manuscris brut, m-am trezit cuprins de aceeaşi ardoare ca atunci, am închiriat acelaşi spaţiu pe care odinioară îl numeam casă, sălaşul lui June, biroul pe care scrisesem manuscrisul brut al romanului *Bird Box. Orbeşte*,

aflat la etajul trei al unei splendide reşedinţe din districtul Boston-Edison al oraşului Detroit, şi m-am dus acolo în fiecare dimineaţă, am urcat scările, am scris *Malorie* şi am scris *despre* Malorie şi Tom şi Olympia, cu experienţa Prolificului care călătorise prin zeci de poveşti (romane, cântece, filme), doar ca să revină la ea, la personajul care a însemnat atât de mult pentru mine, cu mult înainte de a fi prezentat lumii.

Malorie.

Şi făcând asta, înţelegând că există mai mult spaţiu de desfăşurare pentru a-i spune povestea, fără a atinge în vreun mod semnificativ cartea iniţială, mi-am dat seama, pe deplin, că orice urmare a lui *Bird Box. Orbeşte* n-ar fi putut fi despre un alt bărbat sau o altă femeie care să se confrunte cu creaturile în felul lor propriu, n-ar fi putut fi despre lumea largă, ci trebuia să se concentreze pe însăşi Malorie; *Bird Box. Orbeşte* nu a fost o poveste apocaliptică propriu-zisă, ci, mai degrabă, povestea reacţiei unei femei atunci când lumea este cuprinsă de întuneric.

Bird Box. Orbeşte va fi mereu, sub orice formă, povestea lui Malorie.

Del Rey Books mi-a oferit şansa de a scrie iar despre ea.

Discuţiile pe care le-am purtat cu editorul Tricia Narwani au fost nepreţuite; mi-au oferit combustibilul necesar ca să pot răzbate prin săptămânile „sălbatice" ce se iveau după fiecare rescriere, atunci când nu eşti convins că ai să ajungi la liman, deşi o faci de fiecare dată.

Le mulţumesc din suflet tuturor celor de la Del Rey Books, care au lucrat la *Malorie*:

Tricia Narwani
Scott Shannon

Keith Clayton
Alex Larned
Julie Leung
Ashleigh Heaton
David Moench
Mary Moates
David Stevenson
Aaron Blank
Nancy Delia
Erich Schoeneweiss
Rebecca Maines

Au mai fost şi alţi factori, alte situaţii întâlnite pe drum, ce nu ţin de domeniul notiţelor: pentru astea, le mulţumesc lui Allison Laakko şi lui Kristin Nelson. Allison este cea care a venit cu ideea că, datorită şinelor sale, un tren ar putea reprezenta cel mai sigur mod de-a călători printr-o lume învăluită în întuneric. Am discutat despre cum ar putea funcţiona unul, atât timp cât şinele rămân libere şi nimic nefast nu se iveşte la bord...

Iar Kristin mi-a oferit o indicaţie esenţială, când mi-a reamintit că, în pofida faptului că am firea unui Prolific, şi deci înclinaţia naturală de-a nu reveni niciodată la locul unde s-a petrecut actul magic, era nu doar recomandat ca *Malorie* să se asemene în spirit cu *Bird Box. Orbeşte*, ci poate că era chiar necesar ca acest lucru să se întâmple.

Allison, Kristin, tuturor, vă mulţumesc.

Dave Simmer, ca întotdeauna, îţi mulţumesc.

Aşa că, vedeţi voi, puterea unui manuscris brut constă nu doar în faptul că te ajută să conturezi ceea ce vrei să faci, el nu se rezumă strict la potenţialul pe care-l conţine: prima ciornă poate fi *magică*, indiferent

cât de „corectă" sau de „greșită" poate părea în timp ce o scrii, dacă alegi să o privești din acest unghi, un instantaneu al celui care erai când o scriai, indiferent că erai inspirat sau nu, astfel încât, mai târziu, să te uiți la acea poză și să spui:

A, da, acela eram eu exact înainte de a-i cunoaște pe toți acești oameni cărora trebuie să le mulțumesc, acești oameni incredibili, deopotrivă reali și imaginari.

JOSH MALERMAN
MICHIGAN, 2020

JOSH MALERMAN este un romancier american și unul dintre cei doi soliști/compozitori ai trupei rock The High Strung. A devenit cunoscut odată cu apariția romanului *Bird Box. Orbește* (*Bird Box*, 2014), carte ecranizată într-un film Netflix. *Malorie* (2020) continuă periplul eroinei principale și al copiilor ei prin lumea cea nouă, dominată de creaturi înfricoșătoare. Celelalte romane ale lui Josh Malerman sunt *Black Mad Wheel* (2017), *Goblin* (2017), *Unbury Carol* (2018), *On This, The Day of the Pig* (2018), *Inspecție* (*Inspection*, 2019) și *Carpenter's Farm* (2020).

La doisprezece ani după ce Malorie şi-a găsit salvarea fugind pe râu, împreună cu cei doi copii ai săi, bentiţa pe care fiecare dintre ei o poartă la ochi rămâne singura barieră între raţiune şi nebunie. E de ajuns o simplă privire aruncată uneia dintre creaturile care bântuie lumea, pentru a împinge pe oricine la fapte de o violenţă extremă. Şi nu există încă nici o explicaţie. Nici o soluţie.

Tot ce poate face Malorie e să supravieţuiască - şi să se asigure că şi copiii ei, ajunşi la vârsta adolescenţei, respectă întocmai regulile supravieţuirii. *Nu vă leneviţi*, le spune ea. *Nu vă scoateţi bentiţa. ŞI NU PRIVIŢI.*

Dar apoi primesc o veste ce pare de necrezut. Şi, odată cu ea, pentru prima oară după multă vreme, Malorie îşi îngăduie o mică speranţă. Nişte persoane foarte dragi, despre care credea că au murit cu mult timp în urmă, ar putea fi încă în viaţă.

Ca să-şi recapete existenţa, Malorie trebuie să se avânte din nou într-o lume plină de primejdii necunoscute - şi să rişte încă o dată vieţile copiilor ei. Căci Malorie nu se teme numai de creaturi, ci şi de oamenii care pretind că le-ar fi capturat, de invenţiile monstruoase şi de ideile noi şi periculoase, precum şi de zvonurile potrivit cărora creaturile ar fi devenit încă şi mai înfricoşătoare.

„*Malorie* este continuarea îndelung aşteptată a bestsellerului *Bird Box. Orbeşte* şi e chiar mai bună decât prima carte. Un roman încântător de sumbru, tulburător şi fascinant deopotrivă, pe care l-am citit pe nerăsuflate. Una dintre cele mai bune poveşti horror publicate în ultimii ani."

Daily Express

eBook disponibil

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6505-8

9 786063 365058